

"KORKUNUN USTASI YİNE YAPTI YAPACAĞINI."

-HALEY NEWLIN

MOLLA VERİ

HEPİMİZ
KIRILACAĞIMIZ
ANI BEKLIYORUZ

DEHŞET APARTMANI'NIN ÇOKSATAN YAZARI

NAT CASSIDY

NOX*

Çeviren: Alican Saygı Örtanca

XXX

KARŞILIĞINDA İNSANLIĞINI KAYBEDECEKSEN HAYATTA KALMANIN NE ANLAMI VAR

Abe için ıssız otoyoldaki eski benzin istasyonu, hastanedeki babaannesine yetişmek üzere çıktığı gece yolculuğunu bölen birkaç dakikalık sıradan bir tuvalet molası olmalıydı. Ancak kapı üzerine kilitlendiği anda, gecenin masum sessizliği yerini ölümcül bir tuzığa bıraktı.

İçeride titreyen floresanlar, duvardaki anlam veremediği karalamalar ve dışarıdan gelen tekinsiz sesler arasında zamanın akışı tuhaflaşmaya başlamıştı. Abe kaçmak için uğraştıkça, bu daracık alanın sadece fiziksel bir engel değil aynı zamanda karanlık bir mahkeme olduğunu fark edecekti.

Kilitli kapının ardındaki gerçek belki de doğaüstü değildi. Çünkü insanın gömdüğünü sandığı korkuları en sıradan durakları bile kâbusa çevirebilirdi.

XXX

2025
BRAM STOKER
Ü
FİSTİ

2024'ÜN
EN İYİ KORKU
KİTABI
- ESQUIRE, CAPES
AND TIGHTS, PASTE
MAGAZINE

XXX

NOX*

DİSTEK
DUKKAN

www.destekdukkani.com.tr
www.destekdukkani.com.tr
www.destekdukkani.com.tr
www.destekdukkani.com.tr

KOD verim

9 780239 234519*

MOLA YERİ için övgüler

“Bir novella tam olarak böyle olmalı.” –Neil McRobert

“Baştan sona inanılmaz bir gerilim ve finalde asla tahmin edemeyeceğiniz bir ters köşyle muhteşem bir novella.”

–*Publishers Weekly*

“Kan gölüne dönen çılgın bir deneyim. *Jaws* yüzünden nasıl sahillerden korkuyorsak, bu kitap da benzin istasyonlarından korkmanıza neden olacak.” –*Kirkus*

“Elinizden bırakamayacağınız kadar sürükleyici.”

–Anna Dupre

“Daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. *Mola Yeri*, korku türündeki eksik parça.” –Justin Soderberg

“*Mola Yeri* absürt bir karnaval, kâbuslar ve nesiller boyu süren travmalarla dolu bir lunapark.” –Ai Jiang

“Komik, güzel ve ürkütücü bir novella.” –Adam Cesare

“*Mola Yeri*, Nat Cassidy’nin en sınır tanımaz hâli. Ciddiyim, artık ondan korkuyorum.” –Brian McAuley

“*Mola Yeri*, Nat Cassidy’den beklediğiniz her şeyi veriyor.”

–C.S. Humble

“İnanılmaz kanlı, zekice yazılmış, korkutucu ve derin bir hikâye.”

–*Sunny Moraine*

“Gece vakti ıssız bir benzinliğe girerken başınıza geleceğinden korktuğunuz her şey ve çok daha fazlası. Yılın favori kitabı.”

–Tyler Jones

“Nat Cassidy kilitli bir oda ve lanet olası böcekleri alıp bunu baş döndürücü deneyime dönüştürüyor.”

–Michael J. Seidlinger

NOX* YAYINLARI: 27
ROMAN: 27

MOLA YERİ / NAT CASSIDY

Orjinal adı: Rest Stop

© Nat Cassidy 2024

Hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Alican Saygı Ortanca

Redaksiyon: Emre Aygün

Son Okuma: Deniz Şen

Kapak ve Sayfa Tasarım: Ebru Aydın

Nox Yayınları: Ocak 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-92545-7-9

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

► www.destekmediagroup.com @ www.destekdukkani.com
f Noxyayinlari * noxyayinlari * noxyayinlari
noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

MOLLA YERİ

NAT CASSIDY

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviren: Alican Saygı Ortanca

NOX*

Ninova

Tüm büyükannelerimiz ve büyükbabalarımıza

Uyarı: Bu hikâyede bol miktarda böcek mevzusu, yılan sahnesi, surata darbe, dini travma, antisemitizm, klostrofobi, genel varoluşsal bunaltılar ve az biraz da intihar düşüncesi var. Bir de belki kafana birkaç yacht rock¹ şarkısı takılabilir ama bunun için teşekkür etmene gerek yok.

1 1970'lerin sonları ve 1980'lerin başlarında popüler olan, yumuşak melodiler, caz etkileri ve pürüzsüz prodüksiyonla tanınan rahatlatıcı pop rock türüdür; adını genellikle zengin yaşam tarzı ve yat sahneleriyle ilişkilendirilmesinden alır. -çn

BÜYÜK PATLAMA; YACHT ROCK OLSUN; KIRIK KALPLER; ANASINI SATTIĞIMIN ÇOKOMELİ

Her şey ya kapkaranlıktı ya da keşmekeş içindeydi.

Ya uzayın o dipsiz, derin boşluğuna nazire yapan gece yarısı kadar zifiriydi ya da rengârenk ışıkların, şekilsiz görüntülerin birbirine çarpa çarpa geçtiği, hızla büyüyüp devrildiği bir cuncunaydı. Ne biçim vardı ortada ne mânâ.

Derken...

Şlap!

Yetişkin bir insanın başparmağı büyüklüğünde bir böcek ön camla çarpıştı; iç organları cama bir ıslak çiçek buketi gibi yayılmıştı.

“Ha siktir!” bağırdı Abe.

“Ne?” dedi abisi. Telaşlı sesi arabanın ön paneline bağlı telefondan geliyordu. “Ne oldu?”

“Hiç. Kocaman, sikik yusufçuğun tekiydi herhalde. Yalanım varsa... o kadar büyüktü ki istese tek başına eve çıkardı.”

“Yaz mevsimi tabii,” diye karşılık verdi her daim yardımcı olan abisi.

“Sağ ol ya. Eyvallah.”

Abe silecekleri çalıştırdı. Böceğin leşi camın üstünde inatçı, hilal şeklinde izler bıraktı. Cam suyu sıktı ama o da fayda etmedi. Böcek unutulmayı reddediyordu.

O an Abe'in omuriliğinin kökünde, tarif edemediği bir tedirginlik kıpırdandı. Ne olduğunu bilmiyordu ama oradaydı işte.

“Bak,” dedi abisine, “yaptığım işe odaklanabilir miyim artık? Yoksa yola bir saat önce çıkmam gerektiğini otuzuncu kez hatırlatacak mısın?”

“Gece gece hâlâ yolda olacağım diye tutturan sendin. Kaç oldu saat, dur bakayım...” abisi bir yerlerde saate bakarken kısaca durakladı, “bir kırk beş. Beni dinleyip erken çıksaydım bunlar olmazdı.”

“Ben de sana bir iki güne konserim olduğunu ve araya bir prova sıkıştırmamız gerektiğini anlattım. Çünkü birilerinin hasta yatağının başında pineklemeye götürülüyorum.”

“Bobbe'nin senin şu büyük konserini düşünerek felç geçirmediğini biliyorsun, değil mi Abe?”

“Büyük konser' falan değil, düz konser işte. Ama tepeden konuşman harika cidden, sağ olasın.”

“İyi be.”

“Ama hayatımı altüst etmek için felç vaktini ayarlayacak biri varsa o da Bobbe'dir.”

Abisi sessiz kaldı. O da yorulmuştu; Abe sesinden anlayabiliyordu.

“Kapatıyorum ben artık,” dedi sonunda Abe. “Yol az önce 2001'in son sahnesine benzemeye başladı, bu yüzden biraz dikkat etmem şart.”

“Kendine dikkat et. Senin de ölmeni istemeyiz.”

“Bobbe böyle bir şey olsa delirir, ilgi odağı olmamaktan nefret eder malum. Gerçi o inatçı kadının ölmesi bana hâlâ mümkün gelmiyor.”

“Doktorlar dedi ki...”

“Biliyorum.”

“Ve annem de senin bu olay olmadan önce...”

“*Biliyorum*. Kapatabilir miyim artık?”

“Varınca ya da varmana bir saat kala falan haber ver. Sürebileceğine emin misin bak? Ciddi ciddi endişelendim şimdi.”

“Evet. Kendimi bilinçli olarak bir uçuruma sürmezsem sorun yok.”

“Abe.”

“Of, bir şeyim yok!”

“Peki. Sadece, son bir şey...”

“Ne?! Tanrım!”

“*İşte tam bu*. Şu Tanrım’ları, İsa’ları biraz azaltsan mı? Onun bunlara ne kadar sinirlendiğini biliyorsun. Şu an seni duyabiliyor mudur emin değilim ama...”

Abe kıs kıs güldü. “Belki yeterince sinirlenirse komadan çıkıverir, ha?”

“Haha. Bir ihtimal. Uyanır uyanmaz sana bir Yahudi’ye bunlar yakışmaz diye bağırmaya başladı.”

“Yataktan fırlayıp beni vasiyetinden çıkarmaya koşardı. Bir keresinde Mike dayım yemeğin ortasında ona ters davrandığı için mirastan sildi ya adamı.”

“Çocuklarını da sildi. Çocuklarını da sildiğini unutma. Dayım sırf garson çocuğa ırkçılık yapma dediği için hem de.”

“Düşünsene. Ya uyanır da felç onu düzgün birine çevirirse?”

“O zaman işte gerçekten mucize olur.”

“O an Tanrı’ya inanmaya başlarım belki.”

Kardeşler bir süre güldüler; sonra bir gölge çöktü içlerine: Çok da sevmedikleri büyükanneleri Bobbe Meydl’a dair duygusal hasar kayıtları. Annelerinin annesiydi. Hayatları boyunca tanıdıkları tek büyük ebeveyndi.

Sonra artık çocuk olmadıklarını hatırladılar. Vedalaşıp telefonu kapattılar ve Abe sessizlikle baş başa kaldı.

Konuşma o kadar uzun sürmüştü ki Abe'in arabada son ses dinlediği çalma listesi yeniden başlamamıştı; şu anda sadece tekerleklerin bomboş otoyol üstünde çıkardığı sesler eşlik ediyordu düşüncelerine.

Çok fazla düşünce.

Radyoyu açmayı düşündü ya da belki bir podcast dinlemeyi. Ama yapmadı. Çünkü aylardan ağustostu ve lanetli 2016'nın ortasıydı. Herkesin tek konuştuğu şey yaklaşan seçimdi: Abuk subuk konuşan sarışın işadamına karşı e-posta skandalıyla tanınan, kikirdemeyi seven sarışın kadın. Abe, ikinci sarışının kazanmasının neredeyse kesin olmasında biraz teselli buluyordu ama... yine de. Baştan sona kepezelikti her şey. Zaten bu yıl başlı başına bir travmaydı. Bowie ölmüştü. Prince ölmüştü. George Martin ölmüştü. Alan Rickman ölmüştü. Chyna ölmüştü. Kahrolası Abe Vigoda bile ölmüştü.

Ve elbette Abe'in kendi dertleri vardı. Bobbe'nin *tsuris* dediği dertler. Tabii bunu her zaman alaycı, küçümseyici bir tonla söylerdi.

"Şlap," diye fısıldadı Abe ruh çağırır gibi. Camda kalan o etli izden gözünü alamıyordu.

Az önce dinlemekte olduğu çalma listesini açtı yeniden. "Oynat" tuşuna parmağını hınçla bastırdı.

Sıradaki şarkı başladı. Doobie Brothers. "What a Fool Believes."²

Normalde, gündüz vakti, Darwin's Foetus adlı death-metal-math-rock ikilisinin başcısı ve vokalisti olan Abe, bu tür müziklerden nefret ederdi. İğrenirdi. Tiksinirdi. *Lanet ederdi*. Doobie Brothers onun için işkenceden farksızdı. Ama şu anda arabada tek başına, gece yarısının koynunda, bomboş bir otobanda ilerlerken, hele ki istemeye istemeye çıkılmış bu

2 (İng.) Bir Ahmağın İnandığı -çn

yolculuğun ortasında... Michael McDonald Bey'in kadife sesi-
ne verilebilecek tek mantıklı tepki vardı.

"İŞTE BU BEEE!!!" Abe direksiyona sevinçle yumruk atıp
çığlık çığlığa şarkıya eşlik etmeye başladı. Michael McDonald
şarkılarında olduğu gibi, kelimelerin değil ama ünlü harflerin
melodisini biliyordu sadece ama bunun zerre önemi yoktu.

Asıl önemli olan, böcek cesedinin ardına, karanlık yola gö-
zünü sabitlemesiydi.

XXX

Abe abisine yalan söylemişti. Bir son dakika provası falan
çıkınamıştı. Abe'in evi son âna kadar terk etmemesinin asıl se-
bebi, dürüst olmak gerekirse, gitmek istememesiydi. Bu yüzden
evde oyalanmış, dikkatini dağıtacak işler bulmuştu. Deliği olan
çoraplarla dolu bir çekmecenin elden geçirilmesi gerekmişti
mesela. Buzdolabı da boşaltılmalıydı. Yeni tellere ihtiyaç duyan
sevgili Ibanez BTB745 vardı. Abisi arayıp, "Yolculuk nasıl gidi-
yor?" diye sormasaydı, Abe sonsuza dek böyle önemli(!) işler
bulup oyalanmaya devam edebilirdi.

Aslında grubun diğer elemanı Ty, Abe'e provaya çıkalım
diye defalarca *yalvarmıştı*. Ama Abe birkaç haftadır onun ara-
malarından da mesajlarından da kaçıyordu. Konseri organi-
ze ettikleri günden beri sadece bir kere konuşmuşlardı, o da
Abe'in dün şehir dışına çıkacağını haber vermek için aradığı
zamandı.

Ty telaşa kapılmıştı. Hemen yaygara koparmış, sızlanmaya,
rica minnet etmeye başlamıştı; ne olur ya, kısa bir prova, sadece
üstümüzdeki pası atalım falan diye ağlanmıştı.

Abe zamanında döneceğine dair onu temin etmiş ve Ty'ın
mesajını mavi tikte bırakmıştı. Hem içten içe... Ty'ı biraz ger-
mekten hoşlanıyordu.

Zaten Ty konser öncelerinde her zaman gıcık bir tip olurdu. Sanki her performans, şu klasik film sahnesiymiş gibi davranırdı: Hani şu plak şirketi yöneticisinin kulübün arka tarafında gizlice performansı izlediği ve sahnedeki yetenek karşısında dili tutulup ânında sözleşme uzattığı sahne. Abe artık o tür yöneticilerin var olduğuna bile inanmıyordu.

Ama Ty'ın bu konseri bu kadar kafaya takmasının esas sebebini Abe çok iyi biliyordu.

Ne söyleyeceği belliydi: *Geçen seferki* Club Congress faciası. Hem çaldıkları mekâna hem de birbirlerine kendilerini kanıtlamaları gerektiğini söylerdi, gruplarının kurtarılmaya değer olduğunu göstermeleri gerektiğini.

Ama Abe, Ty'ın aklında aslında ne olduğunu biliyordu.

Artık Doobie Brothers'ın sesi yavaş yavaş kısılmaya başlamıştı. Bağıra çağıra şarkı söylemeyi kesen Abe, boş arabasında onun adını bir yas tutar gibi fısıldadı.

“Jenna.”

Jilet gibi keskin iki yumuşacık hece.

Ah, Jenna.

Güzel, çılgın, gözleri zekâyla parıldayan Jenna.

Aklı başında, esprili, tutkuyla dolu Jenna. Stiliyle insanı kışkırtan Jenna. Kalabalıkta kimse alkışlamazken bile onları avazı çıktığı kadar destekleyen, yazdıkları sözler klişe ya da problemliyse hiç çekinmeden yüzlerine vuran Jenna.

Darwin's Foetus grubunun bir sonraki konseri, Jenna ve Ty'm “resmî” olarak çift oldukları ilk konser olacaktı. Ty'ın asıl önemsendiği şey de *buydu*. Yeni kız arkadaşını etkilemek. Onu gururlandırmak. Konserden sonra kollarına atılmak istemesini sağlamak. Böylece gizlice bir yere kaçıp kutlayabilirlerdi, muhtemelen de...

“Siktir,” diye inledi Abe ve gözünden bir damla yaş süzüldüğünü fark edince dehşete kapıldı. Utanç ve öfke içinde hemen sildi. Tanrım, diye geçirdi içinden. Bu kıza fena abayı yakmıştı.

Hayalinde Jenna'nın sesi yankılandı: *Bana "kız" deme. Otuz bir yaşındayım ben. Bir de, Tanrım derken dikkatli kullanacağını söylemiştin, hatırlıyor musun?*

Yacht rock çalma listesindeki sıradaki şarkı başladı. "Summer Breeze"³ Seals and Croft. Abe düşüncelerini boğmak için sesi sonuna kadar kökledi.

Saat tam ikiydi. Otoyoldaki araç sayısı da tam o kadardı.

Deniz dibinden fırlamış gibi, koyu gecenin içinden bir tabela geçip gitti yanından. Rengârenk, dalgalı yazılarla şu yazıyordu:

TRUMBULL ÇİFTLİĞİ:
YILAN VE ÖRÜMCEK EVİ
Buyurun Gelin... Tabii Cesaretiniz Varsa
SONRAKİ ÇIKIŞTA

Tabeladaki yazıların iki yanına –aman ne şaşırtıcı!– yılan ve örümcek fotoğrafları kondurulmuştu. Reklamda dürüstlük işte. Arasan bulamazdın.

Gündüz geçerken uğransaydı güzel olabilirdi. Belki dönüşte. Ty'ın gazını almadan önce biraz daha zaman öldürmek için. Hem... büyükannesinin yanında geçirdiği o ağır saatlerden sonra doğanın böyle tatlı mahluklarıyla birkaç dakika geçirmek insana iyi gelebilirdi.

Aklı örümcek bacaklı yaratıklara kayınca, gözü yine ön camdaki iç organ mezbahasına takıldı.

Ah, Jenna. Ben böcektim. Sense cam.

Bu duygusallığa içinden göz devirmek geldi ama yapmadı. Kafasını oynatsaydı yeni gözyaşları dökülebilirdi.

Peki ya Bobbe? Bu metaforda onun yeri neresi?

3 (İng.) Yaz Esintisi. –çn

“Karanlık,” diye mırıldandı, ardından ıslak bir kıkırtı döküldü ağzından.

O geri zekâlı, o sıçtığımin Ty’ı bile Abe’in büyükannesine karşı ne hissettiğini bilirdi. Bir provada Ty ballandıra ballandıra kendi büyükannesini anlatmıştı. Kurabiye pişiren, doğum günü kartlarına hâlâ on dolarlık banknot sıkıştıran bir tatlılık abidesiydi. Yetişkin olsan da hiç aksatmadan yapardı bunu.

Abe burun kıvrırmıştı. “Acayipmiş. Benim büyükannem tanıdığım en iğrenç insanlardan biri olabilir.”

“Senin *büyükannen* mi?” Sanki “büyükanne” lafı patentli bir şefkat markasıymış gibi. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim.” Abe bas gitarının tellerini yoklamaya başlamıştı. Karanlık tonda notalar, pes melodiler. “Kısa bir özet geçeyim: Her görüşümizde bana bir yüz karası olduğumu söyler. Harfi harfine böyle der: ‘Abraham, hâlâ hayatını heba etmeye devam mı ediyorsun?’ Bu onun selamlaşma şekli.”

“Vay anasını,” demişti Ty gitarla eşlik ederek.

“Sonra, bakalım... Annem 70’lerde siyah bir adamla çıkınca eline çekiç alıp peşinden koşmuş. Annem parka kaçmış, haftalarca orada yaşamış.”

“Siktir!”

“Ve ne zaman bir göçmenle karşılaşsa mutlaka *bir halt* yer. Nerelisin diye sormaya başlar, ardından hemen *benim çocukluğum* sizinkinden daha zordu hikâyelerine geçer. Eminim ki karşısındakiler bu lafa içten içe katılıyordur. İnsanlara tükürdüğünü falan görmüştüm. Orta parmak çektiğini de. Hem de suratlarına karşı. Saygısız. Acımasız biri. Ve mütemadiyen ağzma bir tane patlatılmamasının sebebi yaşlı bir kadın olması.”

“Berbat biriymiş.”

“Gerçekten berbat biri.”

“Neden böyle peki?”

Abe omuz silkmişti. “Savaş? Polonya’da küçücük bir köyde büyümüş. Naziler ile Komünistler arasında sıkışıp kalan bir köymüş ve...”

“Oha... *Kamplara* mı gönderilmiş?” Ty bunu fısıltıyla sormuştu. Ciddi konularda hep böyle yapardı. Sanki suç işliyor-muş gibi, utana sıkıla. Tatlı, salak Ty.

“Yok lan,” demişti Abe. “Akrabalardan birkaçı gönderilmiş ama bizimki aile dostlarında kalmış. Asıl boklar savaş *bitince* başına gelmiş galiba. Kimbilir. Travma travmadır, eyvallah da, bazı insanlar da doğuştan göt oluyor işte.”

Tam o sırada –*şlap*– Jenna büyükanne olsaydı nasıl olurdu diye düşünürdü.

Kocaman, imkânsız bir gelecek aniden zihninde şimşek gibi çaktı. Çocuk yapıyorlardı, beraber yaşıyorlardı, o çocukların kendi çocukları oluyordu. Jenna yaşlı bir punk büyükanneye dönüşüyordu. Dövmeli. Plak koleksiyonlu. Küfrediyordu, yaramaz şakalar yapıyordu, viskisini yudumluyordu (ama fazla fazla değil). Uzun, gümüş-mavi saçları vardı –ya da belki afacan bir küt kesim– ve Abe’e her baktığında öyle sıcak bir gülümsemeyle gülümsüyordu ki, sanki *bak nereden nereye geldik* diyordu. Sanki böylesine altın kalpli, parmakları da... eh, bildiğin gibi olan bir adama âşık olmaktan bir an bile pişmanlık duymadığını söylüyordu...

“ABE!” diye bağırdı kendi kendine. “KES ŞUNU!” Başını sağa sola şiddetle salladı.

Bu düşünceler fazla karanlıktı. Yasemin çiçeklerinin eşlik ettiği yaz meltemi bile gece yarısının melankolisini silemiyordu. Açtı. Susamıştı. Asıl önemlisi de canı şeker istiyordu. Hem de deli gibi. Torba torba.

Benzin de alsa iyi olurdu, belki camındaki böcek kalıntılarını da silerdi, yoksa direksiyonu bir uçurumdan aşağı kırma fikri *gerçekten* cazip gelmeye başlayacaktı.

Tam da bu düşünce aklından geçerken, karanlığın içinden yeşil ve beyaz parlayan bir tabela üzerinde bir benzin pompası simgesiyle belirdi.

“Ve Rab dedi ki: ‘Bir benzin istasyonu olsun,’ ve oldu. Bak işte, mucizeler hâlâ mümkün.”

Düşündükçe ağzı sulandı; Icee’ler, kuru etler ve... hay ulan, anasını sattığımın Hostess marka çokomelleri... Abe yumuşak bir hareketle çıkış rampasına giriverdi.

DIŞLANMIŞLAR; EN BÜYÜK PARÇALAR; TATSIZ DOSTLAR

Otopark boş değildi. Benzinliğin market girişinin hemen yanında, yan yana park etmiş iki araba duruyordu. Bir de pudra mavisi bir Volkswagen Westfalia karavanı vardı ki diğerlerinden olabildiğince uzağa park etmişti ancak yine de ön cephe-deydi ve markete yakındı. Sanki doğal bir su kaynağı etrafında-ki dışlanmış bir hayvan gibiydi; ne ceylanların ne de su aygırla-rının arasında yeri vardı.

Abe arabasını park etti ama inmeden önce bir anlığına durdu.

Çalma listesindeki şarkı değişmişti. Ambrosia'dan "Biggest Part of Me"⁴ çalıyordu şu an.

Gündüz Abe'inin asla açık yüreklilikle sevdiğini söylemeye-ceği bir başka gerçekten iyi şarkıydı bu; karmaşık geçişleri, hoş armonileri olan bir parçaydı. Hatta ironik bir cover olarak çalın-saydı sahiden eğlenceli olabilirdi. Bu şarkıyı sahnede söylediğini hayal etti... kalabalığın arasına göz gezdirip doğrudan, tered-dütsüz Jenna'nın gözlerinin içine bakarak. Jenna muhtemelen

4 (İng.) En Büyük Parçam. -çn

gülerdi. Alaycı değil, keyifli bir kahkahayla. Ardından da yumuşacık, sevgi dolu bir gülümsemeye dönüşürdü o kahkaha. Muhtemelen mutlu olurdu bundan. Belki de utanırdı.

Belki *düşünmeye* bile başlardı.

Abe öfkeyle motoru durdurunca şarkı aniden kesildi.

Önce atıştırmalık, sonra benzin ve cam temizliği. O lanet böcek, bu aptal, acımasız evrende anısının yaşatılmasını birkaç saniye daha hak ediyordu.

Telefonunu ön paneldeki şarjdan çıkarmak üzere uzanmışken bir mesaj geldi. Kardeşiydi, belli ki bu herifin uyuduğu yoktu. Mesajda şu yazıyordu:

Her şey yolunda mı? Güncel varış süresi?

“Ööf! Beni rahat bırak artık! Siktirin gidin *hepiniz!*” diye hırladı Abe, ekrana orta parmağıyla tıklayıp tuş kilidini kaparken.

Telefonu arabada bırakıp hızla dışarı çıktı.

XX

Küskün adımlarla marketin ön kapısına yönelirken mavi karavanın yanından geçti. Artık kafasında ete kemiğe büründürmüştü onu; zavallı yalnız karavan... belli ki öteki arabalar onun ne kadar şahane olduğunu anlayamıyordu. *Seni çok iyi anlıyorum, Yalnız Westfalia.*

Bir zamanlar Benson Ashe adında bir grup tanırdı, yeşil bir Westfalia'yla turneye çıkarlardı ve o zamanlar bu durum gözüne ne kadar da eğlenceli görünürdü, hâl böyle olunca Abe de bu karavanı dikkatle süzdü.

Camların hepsi içten perdelenmişti. Dibine kadar gizlilik. Muhtemelen içeride bol bol uyuşturucu tüketiliyordu. Yürü be, Yalnız Westfalia, kim tutar seni?

Sonra plakayı fark etti. Kişisel plaka. Ne anlama geldiğini anlaması birkaç saniye sürdü ama fark eder etmez omurgasından

aşığı soğuk bir titreme indi. O camların içini görememek bir anda çok kötü bir fikir gibi geldi.

“Tanrı aşkına,” diye fısıldadı.

Artık arkadaş değiliz, Yalnız Westfalia.

Adımlarını hızlandırdı ve markete ulaşmak bir anda öncelik hâline geldi. Bu otopark fazla karanlıktı ve o karavan da aşılmaz pencereleriyle sanki büyüdükçe büyüyor, etrafındaki bütün ışığı emiyordu.

Kapıya ulaştığında arkasına dönüp okuduğu şeyi bir kez daha görmek, bundan emin olmak istedi.

Ön plakada da aynısı yazıyordu.

N3FR3T Y4R4T

Nefret Yarat.

Düzenleme

Ny.ozlem

ELMALI TURTA; SÉSSİZ ÇİĞLİK; YOLA ÇIKMADAN ÖNCE KÜÇÜK BİR TUVALET MOLASI

Marketin içi güvenliydi –ışıl ışıldı, yaz sıcağının nemli pisliğinden sonra cennet gibi serindi– ve Abe hemen kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kapitalizm bazen, insanı tam da ihtiyaç duyduğu şekilde kucaklamayı biliyordu.

Abe başını eğmiş hâlde raflar arasında dolanmaya başladı. Dışarıdaki o karavanın hangi psikopata ait olduğunu bilmediğinden, göz teması kurmaktan özellikle kaçınıyordu. Derken hem atıştırmalıklara hem de düşüncelere gömülüyordu.

Son zamanlarda, belki de Bobbe gerçekten ölmek üzere olduğu için, Abe büyükannesini sık sık düşünür olmuştu. Hatta bazen sanki onun yerine düşünüyordu. Aksanlı, iğneleyici sesi durup dururken beynine testere gibi gereksiz, faydasız, tatsız yorumlarla giriyordu. Renkli ambalajlı abur cuburları raftan toplayıp sepete atıyordu ki... işte yine konuşmaya başladı.

Bu ülkenin bu kadar şişman ve tembel olmasına şaşmamak gerek. Suratlarına tıktıkları zehre bir baksana. Tiksinç.

Abe başını salladı; sadece düşünceye değil (*siktir git, büyükanne, bu yiyecekler efsane*), düşüncenin ima ettiği şeye de

kızgındı. Çünkü Bobbe “bu ülke” hakkında kötü bir laf ettiğinde, ima hep şuydu: *Abe* de o şişman ve tembel kalabalıktandı. Hatta *Abe* resmen Amerikanlığın ete kemiğe bürünmüş hâliydi. *Ben işte. Abraham Yehuda Neer. Beyzbol, elmalı turta ve ben.*

Bir yere kadar onu *anlayabiliyordu* elbette. Meydl, hem onu hem abisini her zaman başka bir gezegenden fırlamış mahlûklar gibi görmüştü, hatta daha kötüsü: Öz inancına, kültürüne ihanet edenler gibi. Kendisinin ve ailesinin başına gelenlerden sonra hassas olmasını anlamak zor değildi. Ama bu da bir yere kadardı. Adı asimilasyon bunun, büyükanne. O kadar da *kötü* bir şey olmak zorunda değil ki zaten. Bak hadimi aşarak söyleyeyim, atalarımız geçmiş bin yıl süresince biraz daha fazlasını yapmış olsalardı, belki de bu kadar kolay hedef hâline gelmezlermiş.

Üstelik *Abe* Yahudi olmayı istemiyor da değildi. Dinle, tarihle ilgili sevdiği pek çok şey vardı. Kardeşiyle yaptığı o laf dalaşının aksine, Tanrı’nın –ya da en azından tanrısal bir *Enerji*’nin– varlığına tümünden karşı çıktığı da yoktu. Fakat şu saçma sapan kurallarla ne işi olabilirdi? Yahudi olmak güzel ve havalı bir şeydi ama akli başında kim durduk yere fazladan ödev isterdi ki? Bazen bir domuz pirzolası ya da güzel bir çizburger çekiyordu insanın canı, ne yaparsın?

Kimi zaman şunu düşünürdü: Acaba Bobbe’nin bu tatsız, zehirli hâli dinden ziyade ait olduğu nesille mi ilgiliydi? Bir arkadaşı vardı, Win. O da bir metal grubunda bas çalıyordu, yarı Koreliydi ve onun da büyükannesiyle benzer bir ilişkisi vardı. Win’in *halmonisi*⁵ savaşı kendi dehşeti içinde tecrübe etmiş ve Japonların zulmünden nasibini fazlasıyla almıştı. Win de şahit olduğu şeyler yüzünden, onun öyle kibar falan olmaya hiç niyeti olmadığını düşünüyordu. Bir gün konser sonrası bira içerlerken şöyle demişti Win: “Ama baksana, o neslin hepsi *acayıp*

5 (Kor.) Büyükanne. –çn

yamulmuştur, değil mi? Dünya savaşı falan mevzuları işte. Nerele oldukları fark etmiyor, o yaş grubundaki herkes... bizim aklımızın almayacağı şeyler yaşadı. *Bizim* asla yaşamayacağımız şeyler yaşadı. Umarım da yaşamayız yani."

Abe ona hak verir gibi olmuştu. Ama sonra... bir yandan da çocukken tanıdığı bazı yaşlı insanlar gelmişti aklına. Soluk dövme rakamları hâlâ ön kollarında dururdu ama yüzlerinden ışık fışkırırdı. Hayata âşık insanlardı. O zaman kendine şunu sormuştu: Bobbe'nin çektiği çile, neden sürekli pislik gibi davranma hakkı veriyordu ona? Neden birine böyle bir hak vermeliydi? Hepimiz bu karmaşanın içindeydik. Dinmiş, milliyetmiş, hepsi teferruattı, gereksiz bilgiydi. Sonuçta hepimiz zamanın ön camına çarpan böceklerdik, değil mi?

Sanki birinin âmin demesini bekler gibi kafasını kaldırıp marketteki diğer müşterilere baktı ve tüm düşünceler bıçak gibi kesiliverdi; sanki biri kulağına çığlık atmıştı aniden.

Ama çığlık falan yoktu.

Hatta tam aksine. Elindeki Corn Nuts torbasının hışırtısı dışında, içeriye mezar sessizliği hâkimdi.

Çünkü içeride başka müşteri *yoktu*.

Market bomboştı. Abe o kadar kendi düşüncelerine gömülmüştü ki bunu şu âna kadar fark etmemişti.

"Ne sikim..." diye homurdandı.

Icee makineleri vınlıyordu. Buzdolapları uğulduyordu. Ama... ortalıkta hiç kimse yoktu. Ne bir gezinen vardı. Ne de tezgâh başında duran biri.

Garipti. Hele ki otoparkta üç araba varken. İnsanlar nerede olabiliirdi?

"Aaaahhh..." Şaşkın, saçma bir kahkaha kaçırdı ağzından.

Ön kapıya gitti. Geceye göz attı. Arabalar hâlâ oradaydı. O karavan...

(*nefret yarat*)

...neredeyse sırtarak bakıyordu ona.

Hayatında ilk kez büyükannesinin sesinin kafasında çınlamasını istedi. Yanında olsun istedi. Saçmalama, deyip teselli versin istedi.

Ama o da sus pusttu. Tabii ki öyleydi. Ne zaman bir boka yaramıştı ki zaten?

Marketin içine döndü. Yeni bir açıdan taradı içeriyi. Hâlâ çıt yoktu. Yanındaki gazete raflarında manşetler ve seçimle ilgili bağırان suratlar. Her iki aday da çığlıklarının ortasında dondurulmuştu. Bu benzinlikte *onlar* bile sessizdi.

“Tamammmmm...” O huzursuzluğu üzerinden atmaya çalışıp tekrar erzak toplama moduna dönmek istedi. Her an arka odadan bir kasiyer çıkacak ve her şey yeniden normalmiş gibi gelecekti.

İçecek reyonuna vardığında yerde bir şey dikkatini çekti.

Eğilip daha yakından baktı.

Küçük, plastik bir oynar göz. Hani çocukların el işi projelerine yapıştırıp sonra salladığında gözbebeği dönen cinsten.

Hıh.

Ön camında ezilmiş böceğin bulaşık kalıntısı gibi, bu minik plastik daire de nedense içine ağır, tarif edilemez bir korku saldı.

Buradan siktir olup gitmek istiyorum galiba.

“Evet,” diye mırıldandı. “İyi fikir.”

Ama işemesi lazımdı. Önünde saatlerce sürecektir bir yolculuk vardı. Ve madem burası bile onu bu kadar tedirgin etmişti, belki de güneş doğana kadar yol üstü benzinliklerinden uzak durmak en akıllıcasıydı. Hazır bulmuşken tuvalete nankörlük etmemeliydi şimdi.

Pekâlâ. İşeme faslı, zaman kazanmak için son şansı olacaktı. Eğer tuvaletten çıktığında ortalık hâlâ bomboşsa, atıştırmalıklarını alır, tezgâha on dolarlık bir banknot bırakır, basar giderdi. Ha, on dolardan fazlasını almış mı olurdu? E sen de işini düzgün yapsaydın be, Kasiyer.

Tuvalet olduğu şüphe götürmeyecek yere doğru geçti: Karşı duvarda, bir içecek dolabıyla birkaç buz kazıyıcı, şapka ve tişört sergisinin arasında, sade beyaz bir kapı.

Kapıya bir A4 kâğıdı yapıştırılmıştı:

Anahtar Yok.

Kilitliyse, OCCUPADO demektir

Altına da biri el yazısıyla şunu eklemişti:

**BU FRANSTZCADA
"BİRİ SİÇİYOR" DEMEK**

Harika. Demek bu mekânı komedyenler işletiyordu.

Abe kapı koluna elini koydu ama sonra durdu. Ya herkes şu an orada saklanıyorsa? Ya içeri daldığında kendini üç arabalık çıplak ucubeden oluşan bir grup seks partisinin ortasında bulursa? Hepsi nefesini tutmuş, mahrem yerlerini elleriyle kapatmış, gecenin bir yarısı oynadıkları Ağzına Kadar Doldur oyunlarına kaldıkları yerden devam edebilmek için Abe'in gitmesini bekliyorlarsa? Belki de Nefret Yaratıcı eleman onların seks müdürüyse ve bu da onun n3fr3t y4r4tma yöntemiye?

Ya ondan katılmasını isterlerse?

Bobbe'yi bekletmek için şimdiye kadarki en iyi bahanem olurdu herhalde.

Kolu çevirip kapıyı itti.

Karşısında bomboş, gayet sıradan bir tuvalet belirdi. Tek kişilik klozetli türden; arkasına saklanacak bir kabin bile yoktu. Occupado değildi. Fransızca sıçan kimse yoktu.

Abe iç çekti, belki rahatlıktan, belki de hayal kırıklığından... ve içeri adım attı.

DÖRT

ESPRİNİN MANTIĞI

O iç sıkıntısı biraz geçti ama tümünden kaybolmadı. İşemesinin sesi fazla yüksek geldi kulağına, fazla ortalıktaydı, bu yüzden işemeyi bitirene kadar aklına ilk gelen yacht rock şarkısını mırıldanmaya başladı.

En azından vücudu biraz rahatladı.

İşemek harika şey. Kim icat ettiyse, adam gibi adammış. Ehem ehem.

İşini bitirince ellerini yıkamak için lavaboya geçti. Aynada suratına baktı. Hep aklından geçen düşünce yine aklına geldi:

Bu yüz... Kız Tavlayan bir herifin yüzü değil.

Belki kızları güldüren bir herifin suratı olabilirdi. Belki de doğum günlerinde kızlara düşünceli bir hediye alan bir herifin suratı. Ama bir Woody Allen ya da Adam Sandler filminde olmadığı sürece –ki o filmlerdeki esprinin mantığı da zaten bu silik tiplerin nasıl olup da çekici gösterildiğidir– hiç kimse Abe gibi birinin ayaklarına kapanmazdı. Dalgalı, gür saçları vardı; kafasını tamamen kaplasalar da başka bir numaraları yoktu. Teni ergenliğin acımasız sivilce saldırısından kalan hafif izlerle doluydu. Hem tıknaz hem çelimsiz olmayı nasıl olduysa aynı

anda başarabilmiş bir bedeni vardı. Ve elbette, o belirgin, fazlasıyla semitik burnu... Ortaokulda özellikle gaddar bir zorba ona "Yahudi Gagası" lakabını takmıştı. *Bu da Abe'in ilk –ve birkaç hafta öncesine dek tek– kavgasını başlatan şey olmuştu.*

Sıçayım, *müzisyen* gibi bile durmuyordu Abe. Unutamadığı bir gece vardı: Kulüp sahibi sahneye bakıp, "Sen grubun menajerisin, değil mi?" diye sormuştu. İşte o zaman karar vermişti saçlarını uzatmaya; nasıl berbat durduğunun hiç önemi yoktu.

Yüreğinde Bobbe'nin gölgesi kadar büyük bir burukluk, bütün o tedirginliğin yerini aldı. Benzinlik tuvaletinin buğulu, çizik aynasında o aptal, dallama suratına baktı. Her açıdan inceledi kendini.

Artık kabullenmenin vakti gelmiş de geçiyordu. Jenna ve Ty akla yatan bir ikiliydi. Jenna önüne çıkan herhangi birini seçebilirdi. Peki Ty? Ty da bildiğin kaslı, yakışıklı, *Übermensch* bir rock yıldızıydı; Kalemle çizilmiş gibi bir çenesi ve golden retriever tatlılığında bir gülüşü vardı. Ya Abe? Abe dokuz sekizlik ölçüde death metal bas çalıp üstüne çılgık atarak sözleri söyleyebilirdi, ha bir de *Super Smash Brothers* oyununda da fena değildi ama bunlar haricinde kendisini gösterebileceği bir şeyi yoktu. Eski bir Groucho Marx lafı geldi aklına: "Beni üye yapacak bir kulübe üye olmak istemezdim." Öyle bir şeydi galiba.

Birdenbire, Jenna ve Ty için mutlu olmaya karar verdi. Şöyle düşündü: Ty ve Jenna işi yürürse, en azından Jenna daha sık oralarda olurdu. Daha çok provaya, daha çok konsere, daha çok afterparty'ye gelirdi. O kuru ve muzır tekdüze sesiyle daha fazla bayat espri yapardı. Devam etmekte olan bilimkurgu çizgi romanından Abe'e daha fazla sahne gösterirdi. Daha çok film ve kitap tartışmasına girerlerdi. Sadece arkadaş olarak ama her şeye rağmen: Arkadaş olarak.

Aferin sana, dedi Bobbe Meydl. Onlar için mutlu ol. Zaten o bizden biri değil, Abraham. Kendi türünden şaşma.

“Evet,” diye homurdandı Abe. “Asıl istediğim, birkaç onıyla senin gibi birine dönüşecek biri, Bobbe. Bundan daha çekici bir şey mi var?”

Tamam, belki hâlâ biraz buruktu. Ama burukluğun en iyi ilacı neydi?

“Bir Icee, bir Doctor Pepper, biraz çokomel ve varsa o koduğumun meşhur Fruit Stripe sakızından alacağım,” dedi aynadaki yansımasına. Aynadaki Abe kararlılıkla başını salladı.

Ellerini pantolonuna kuruladı ve kafasında tek bir Icee bardağına hangi tatları karıştıracığına dair kombinasyonu planlarken kapıya çarpıp sendeleyerek geri sekti.

“N’oluyo lan?”

Kapıyı tekrar zorladı.

Açılmadı.

Kapı kolunu bastırınca, içeri girerken bastırdığı kol kilidi yerinden çıkmıştı ama kapıyı itince, kapı kasasına sıkıca oturmuş gibi kımıldamadı.

Kolu yeterince aşağı mı bastırmıyordu? Omzunu dayayıp daha sert bastırdı.

Hâlâ sonuç yoktu.

Yoksa kendini... kilitlemiş miydi? Hayatında çok sakar, çok salakça şeyler yapmıştı ama bu bayağı etkileyici olurdu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Görebildiği tek kilit kapı kolundaydı ve onun devre dışı kaldığını duym-

Kapının hemen kol hizasında dört küçük delik vardı. Etraflarında da silik bir kutu izi. Kapının birleşim yerinde başka bir iz daha. Sanki bir zamanlar orada sürgü kilit vardı da...

...ne? Diğer tarafa mı alınmıştı?

“N’oluyo lan?” dedi tekrar. Daha sessiz. Ama daha da şaşkın bir hâlde.

Kapıya yüklendi. Hakikaten diğer tarafta, tam o yükseklikte bir şeyin kapıyı kapalı tuttuğunu hissetti. Belki de o aptal

tabeladaki salak esprileri okumaya dalmışken kapının dışında bir sürgü olduğunu fark etmemişti?

Olabilirdi. Ama sürgüler öyle kendiliğinden devreye girmezdi ki. Birinin onu yerine kaydırması gerekirdi. Üstelik o sürgü, kapıyı ilk açtığında geri çekilmiş olmalıydı. Bu da demek oluyor ki...

Midesinin içinde hastalıklı bir kaynama başladı. Kalbi hızla çarpıyordu.

“Pardon?” diye bağırdı kapıya doğru. “*Pardon?*” Sonra da salak salak: “İçeride biri var!”

Kolu sallamaya devam etti. Bir hata olmalıydı elbette. Gece için temizlik yapan biri, içerisinin occupado olup olmadığını kontrol etmeyi akıl edememişti. Ya da belki annesi geç saatte atıştırmalık bir şeyler alırken yanındaki küçük çocuk sürgüyü çekivermişti? Belki o tuhaf plastik oynar gözler de oradan çıkmıştı?

Pek olası gelmiyordu. Gerçi kapının yanlış tarafında duran bir sürgü de pek mantıklı sayılmazdı.

Sonunda durdu. Derin bir nefes aldı. Göğsünde yükselen panik dalgasını dizginlemeye çalıştı.

Kulağını metal yüzeye dayayıp diğer taraftan gelebilecek en ufak bir sesi duymaya çalıştı.

Boş sandığı benzin istasyonu marketi –ki artık boş *olamayacağı* biliyordu– hiçbir karşılık vermedi.

KORKUSUZ; DUVARDAKİ YAZI; TAVANDAKİ SESLER

Kapıya birkaç yumruk daha indirdi. Ardından birkaç bağı-
rış daha.

“*Pardooooon?* Dışarıda kimse var mı? Bu sıçtığımanın kapısı ki-
litli midir nedir! Komik falan da değil yani, tamam mı?!”

Kapının her yerine bastırdı, sanki bir yerlerde gizli bir panel
varmış da açılacaktı gibi. Olmadı. Tık yoktu.

Sonunda gözlerini devire devire alnını metal yüzeye yasladı
ve yumruğunun altıyla kapıya güçsüzce vurarak inledi:

“Hadi amaaaaa...”

Enerjisi tükenince kendini kapıdan ayırdı. Odanın içinde
dönüp durmaya başladı ve yanında ne var ne yok kontrol etti.

Bir klozet.

İnce plastik saplı bir fırça ve biraz kalın tahta saplı bir tuvalet
pompası.

Bir lavabo. Bir sıvı sabunluk. Bir ayna. (Aynadaki Abe başını
yana eğip acı içinde salladı: Şu işe bir bakar mısın ya?)

Tavanın ortalarına doğru bir de havalandırma ızgarası sarkı-
yordu. Yerinden hafifçe ayrılmıştı. Belki ona tutunup tavandan

çıkmayı deneyebilirdi. Bu fikri, Her Şey Boka Sararsa kategorisine kaldırdı şimdilik.

Bunun dışında dikkat çekici pek bir şey yoktu, duvara karalanmış birkaç rasgele ifade hariç ki onlar da genellikle tuvalet kâğıdı tutacağıının çevresinde toplanmıştı. Klozette canı sıkılanlar için birinci sınıf gayrimenkul. "Korkusuz ol, götün yediği kadar osur" ve "Nefret ettiğim şeyler: 1. Grafiti 2. Listeler 3. İroni" ve "Trump 2016 MAGA"⁶ yazılarının hemen altına biri de şöyle karalamıştı: "Az önce bundan daha iyi bir başkan sıçtım."

Aynanın karşısındaki duvarda yazılı tek bir cümle daha vardı. Abe belki bir ipucu falandır diye dikkatle okudu.

SALLY SPARROW HEMEN EĞİL⁷

"Harika," diye iç geçirdi. Ne anlama geldiğinden emin değildi ama odada daha önce kimsenin onun yaşadığı türden bir sorunla karşılaştığına dair en ufak bir işaret yoktu.

Demek ki sıra radikal çözümlerdeydi. Kapıyı tekmeleyip patlatma zamanıydı.

Kapının karşısına geçip bir boksör gibi rakibini gözünde tartarcasına süzdü. Abe uzun zamandır spor salonuna uğramamıştı ve bir bas gitarist olarak esnek bacaklar onun ayırt edici noktalarından biri sayılmazdı. Dengede durmasına yardımcı olacak bir şey de yoktu; bu yüzden olduğu yerden serbest pozisyonda tekmeleyi savurmak zorundaydı.

"Çocuk oyuncağı," diye homurdandı ama daha düşünürken bile nefesi kesilmişti. Belki bu işten sıyrıldığında bir şekerleme eksik alırdı.

6 Make America Great Again [Amerika'yı Yeniden Harika Kıl]. 2016 ABD başkanlık seçiminde Donald Trump'ın kampanya sloganı olarak öne çıkan, Amerikan muhafazakâr siyasetiyle özdeşleşmiş bir ifade. -çn

7 Doctor Who dizisinin ünlü "Blink" bölümünde geçen ve zaman yolculuğu temasıyla oynayan bir replik olup, gelecekteki bir olay hakkında geçmişe gönderilen, dizide de duvara yazılan uyarı mesajı. -çn

“Yok lan, buradan çıkarsam mekândaki bütün Twinkie’leri gömeceğim.” Bacağını kaldırdı ve bütün gücüyle kapıya savurdu.

Kapı kasasında sallandı ama genel anlamda çabalarından pek etkilenmiş durmuyordu.

Bir daha tekmeledi.

Üçüncü tekmesinde elinden gelenin en iyisini yaptı, öyle sert bir tekme savurdu ki neredeyse dengesini kaybedip geriye doğru yuvarlanıyordu ve son anda ayakta kalmayı başarıp çişle dolu su birikintisine Crocodile Mile⁸ gibi kaymaktan kurtuldu.

Kapı kımıldamadı bile. Ya Abe sandığından daha güçsüzdü ya da kapının diğer tarafındaki sürgü sıkı sıkıya çekmişti.

Anlaşıldı. Tekme işe yaramayacaktı. Birkaç dakika sonra öğrendiği üzere, omzuyla kapıya abanmak da işe yaramadı. Elde ettiği tek şey vücudunun o tarafında yayılan bir sızı ve içten içe duyduğu sıcak, utanç dolu bir mahcubiyetti. Demek ki o sürgü gerçekten sağlamdı.

Peki şimdi ne olacaktı? Kurtarılmayı mı bekleyecekti? Bunu kötü şansa mı yoracaktı yoksa geç kalmak için bahanem olsa keşke dediği âna mı lanet edecekti?

Bir ses. Zor duyulan bir şey. Tavandan gelen düşük sesli *gürldümték*.

Ağzı kurudu.

“Kimse var mı?” Boğazını temizledi. “*Pardon?*”

Bir başka gümbürtü. Klima mı açılmıştı?

Evet, öyle olmalıydı. Sadece klima.

Kesinlikle tavandan üstüne sürünerek yaklaşan birinin sesi değildi.

Kesinlikle birinin kıkırdaması değildi o hafif, sinsî ses.

8 1990’larda popüler olmuş, çocukların üstünde kaydığı ve timsah temalı engeller içeren şişme su kaydıracağı oyuncak seti. -çn

Abe'in kendini paranoyak olmakla suçlayıp ikna edebildiği sadece birkaç saniyesi oldu.

Sonra, hayatında gördüğü en büyük örümcek, havalandırma deliğinden sanki biri onu dışarıya itmiş gibi yere düştü.

BORIS

Bir şaka.

Plastik bir şaka oyuncağı. Başka ne olacaktı ki?

O *büyüklikte* gerçek örümcek falan yoktu, olamazdı. El kadar kocaman.

Yerde, düştüğü noktada öylece yatıyordu sahte örümcek. Kıpırtısız. Cansız. Ki bu da mantıklıydı çünkü Abe böyle bir örümceği en son Cadılar Bayramı süslerinde görmüştü. Ve neyse ki Cadılar Bayramı süsleri...

Örümcek duvara doğru fırladı. Capcanlıydı amma koyayım. Harbi gerçektir lan.

Abe bir anda taş kesildi. Az önce işemiş olmasa muhtemelen altına kaçırırdı.

“Şey... yukarıda biri mi var?” diye sordu Abe tavana doğru, incecik titreyen bir sesle. Kırılğan. Neredeyse gülünç derecede yumuşak. Yeni oda arkadaşını ürkütmek istemiyordu. Tavan-
dan bir hareket duymak için kulak kesildi. Tavan fazla alçaktı; iki buçuk metre kadar? Belki iki metre? Abe zıplasa parmak uçlarıyla oraya değebilirdi ama birinin, başının hemen üstünde sessizce çömelmiş, dinleyip pusuda bekliyor olduğunu düşünmek insanın içini titreten hastalıklı bir histi.

Gelgelelim cevap yoktu.

Gözleri yeniden örümceğe döndü. Duvara tırmanmayı denemekten vazgeçmişti. Şimdi köşeye kıvrılmış, belki de Abe kadar korkmuş görünüyordu. Uzaktan bile o şeyin tüylerine, kemiksi hatlarına, fare parçası gibi duran uzuvlarına bakmaktan kendini alamadı. Sanki birileri, kopmuş fare parçalarıyla örümcek yapmaya çalışmış gibiydi.

“Eee... *nereden* çıktın sen bakalım?” dedi Abe, sesi hafifçe gevşek, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Gönül almaya çalışan bir hâli vardı. Örümcekler böyle şeylerden anlar mıydı ki? “Sen şey misin... buralı mısın?”

Aklmda bir tabelanın görüntüsü parladı: Trumbull Çiftliği.

“Yoksa kaçak mısın?”

Örümcek onu dik dik süzmekle yetindi. Abe, o sekiz gözün her birinin kendisini tarttığını, çözdüğünü, parçalara ayırdığını hissetti.

“Sen bir tarantulasın, değil mi? Korkunç görünüyorsun ama aslında uslu muslu şeylersiniz siz? Sadece yanlış anlaşılmışsınız? Ben seni anlıyorum.”

Abe’in yolu bir gün Trumbull Çiftliği’ne düşseydi, bu özel örümceği sergide görebilirdi; bir tarantula değildi zira, Sidney kökenli bir huni ağızlı örümcekti. Yanındaki bilgilendirme tabelasında Sidney huni ağızlı örümceğinin ölümcül olmadığı yazardı. En azından normal şartlarda. Ama şu *not* da yer alırdı: “Bu tür, Çiftlik’in favorilerinden biri çünkü gördüğünüz gibi hiç utangaç değiller! Aslında oldukça saldırganlar. Ve o dişleri bir farenin kafatasını kırarak kadar sert ısırabilir!”

Şimdi Abe, tavandaki (belki? muhtemelen?) kişiye ulaşma umuduyla sesini yükseltti. Kendini uzak ve düşman bir tanrıya yakaran bir mürit gibi hissediyordu.

“Hey, bu gerçekten çok komik. Aşırı komik bir şaka. Bayıldım.” Bir süre dinledi. “Bunu kayıt altına alıyor musunuz?”

Uzun bir duraklama daha. “Belki size yardımcı olabilirim? Lisede tiyatro yapmıştım? Üniversitede birkaç dönem doğaçlama da oynamıştım? Yani... şey, skeçlere falan yardım edebilirim?”

Tavandaki varlık –eğer gerçekten oradaysa– sessizliğini korudu.

Bu arada örümcek ön iki bacağına havaya kaldırmıştı. Abe’in aklına bir sihirbazın izleyicilere yapacağı numaraya hazırlandığı an geldi. Hiç hoşuna gitmedi bu durum.

“Bak, ufaklık,” diye yutkundu Abe. “Sana zarar vermek istemem. Ve muhtemelen senden dört yüz kat daha büyük olduğum için verebilirim de. Bu yüzden sen orada kal, tamam mı? Biri gelip bizi çıkarana kadar gayet sakın oda arkadaşları olacağız. Anlaştık mı?”

Örümceğin diğer bacakları titreşti; her biri kısaca yerden yükseldi, harekete hazır olup olmadığını yokladı.

“Ben bir... şöyle öteki köşeye geçeyim.” Abe duvarın karşı tarafına doğru yavaş yavaş geri çekildi. Odanın mümkün olan en uzak köşesine sırtını yasladı. “Süper iyi anlaşılan oda arkadaşları. Hiç stres yok. Her şey yolunda. The Who grubunu bilir misin? John Entwistle? Gelmiş geçmiş en iyi basçılardan biri? ‘Boris the Spider’⁹ diye bir şarkısı var. Harika şarkı. Yani... gerçi sonunda kitabı alıp örümceği eziyor ama... yok yok, boş ver, o şarkıyı dinlemene gerek yok. Ama isim güzel, değil mi? Boris?”

Örümcek bacaklarını yere indirdi. Sanki biraz yumuşamış gibiydi.

“Evet ya. Boris. Harikayız seninle, Boris. Kankayız resmen.”

Abe de bir yandan gözleriyle bir şey aramaya başlamıştı. Gerekirse Boris’i öldürebilecek bir şey. Her ihtimale karşı.

Ama ortalıkta işe yarar bir şey görünmüyordu. Tuvalet fırçası da pompa da o iş için fazla oyuncak gibi kalıyordu. Çöp kutusunu

9 (İng.) Örümcek Boris. –çn

ters çevirip üstüne kapatsa belki... Ama muhtemelen eninde sonunda klasik ayakla ezme yöntemine kalacaktı. Ve nedense bu kadar büyük, bu kadar *karmaşık* bir şeyi –Boris'i– ezmek midelerini kaldırıyordu. O dış iskeletinin çatlama sesini hissedecekti. Eklem yerlerinin dağılmasını duyacaktı. Belki birkaç kez üstüne basması gerekecekti.

Siktiir.

O an büyükannesi sesini yükseltti. *Zavallı. O çeneli, Yahudi olmayan arkadaşın olsaydı, bir örümceği öldürmekten böyle korkmazdı...*

Tam hayali büyükannesine aslında korkmadığını açıklamaya yeltenecekti ki... Boris ilk hamleyi yaptı.

“Oha, oha, n'oluyoruz şimdi hayırdır?” diye bağırdı Abe, köşeye daha da sinmeye çalışarak.

Boris duvarın dibine yakın kalarak birkaç temkinli adım atmıştı. Ardından birkaç adım daha. Ve sonra birkaç tane daha. Hiç acele etmeden ilerliyordu ki bu işin boktan tarafıydı. Boyuna kadar kuma gömülmüşken gelen dalgayı izlemek gibiydi. Abe klozet fırçası ya da tuvalet pompasının aslında o kadar da işe yaramaz olmadığını düşünmeye başladı. Boris'in karşısındaki köşeden dolanarak ağır ağır ilerledi. Ağır çekimde bir kovalamacaydı bu.

Ama tabii ki hem fırça hem de pompa klozetin arkasına tıktırılmıştı. Abe nihayet oraya vardığında sırtını Boris'e dönmek zorunda kaldı. Hangisini alacağına karar verirken pompayı seçti. Ama o da fırçaya dolanmıştı. Aleti bulunduğu yerden kurtarabilmek için birkaç saniye uğraşmak zorunda kaldı.

Geri döndüğünde... Boris ortalıkta yoktu.

Az önce dibinde süzüldüğü duvar bomboştu. İşin aslı, küçük kare odanın tüm duvarları bomboştu.

“Siktir. Nereye kayboldun, Boris?! Siktir! Nereye g–”

Dev örümcek tam ayaklarının dibindeydi. Gövdesini geriye çekmiş ve devasa dişlerini kaldırmıştı. Abe o koca dişleri müt-hiş bir berraklıkla görüyordu.

Boris gözünü karartmıştı.

“HAYIR!” Abe aynı anda birkaç şey yapmaya çalıştı. Elindeki pompayla Boris’e vurmaya. Ayağıyla Boris’i tekmelemeye. Koşarak kaçmaya.

Başarabildiği şey şu oldu: pompanın plastik ucuyla Boris’in sırtına bir fiske kondurmak ve sağ ayağıyla yarım adım yana kaymak. Ayağı yerdeki su birikintisine denk geldi ve sonra –kı-yamet temposuyla ağır çekimde– dengesini kaybedip fayansın üstüne kapaklandı.

Pompayla olan sürtüşme Boris’i birkaç santim geriye savurmuş ve örümceği bir anlığına sersemletmişti. Ama artık Abe yere serilmişti. Boris bu fırsatı kaçırarak gibi değildi.

Örümcek yeniden ayağa kalktı ve sanki biraz daha büyümüşü; en az küçük bir köpek kadar olmuştu ve o uzun, simsiyah dişleri, bir çocuğun vücut geliştirmeci pazusu çizer gibi çizdiği kalm çıkıntılardan fırlayan hançerleri andırıyordu.

O dişler doğrudan Abe’in yüzüne geliyordu.

Ardından –nasıl olduysa artık– Boris bir sonraki an yere yapışmıştı. Abe’in sol elinin dibi ise buz gibi bir uyuşmayla sızlıyordu.

Abe kendini geriye attı ve Boris’in peşinden gelmediğini görünce içi bir nebze rahatladı. Yavaş yavaş olanı biteni çözmeye başladı. Yumruk yaptığı elini, Boris saldırmadan hemen önce örümceğin sırtına bütün gücüyle indirmişti. Tam bir panikle, öyle güçlü ve delirmişçesine vurmuştu ki Boris’in iç organlarından bir kısım anüsünden dışarı fırlamıştı.

O kıllı kabuğa dokunma düşüncesi hâlâ mide bulandırıcıydı ama Abe, bütün korkusuna rağmen, örümceği yerden kaptı ve bütün gücüyle duvara fırlattı. Eli Boris’in vücudunu kavradığında *bu doğru hissettirmiyor... elim doğru hissettirmiyor...* diye

geçirdi içinden. Ama intikam isteği ağır bastı. Yüzünü parçalamaya kalkan Örümcek Boris, artık duvarda ters dönmüş yatıyordu; bacakları bükülmüş, tamamen küçülmüş, etkileyici ama gerçek bir örümcek boyutuna geri dönmüştü.

Abe ayağa kalktı kalkmasına ama hâlâ sarsaktı. Nefes nefeseydi. Nefes alışları artık daha çok boğazdan gelen, çatallı seslere dönüşmüştü. Sonunda birkaç homurtuyu bir cümleye dönüştürdü.

“Siktir git, Boris! Zaten o şarkıyı hiç sevmezdim!”

Duvardaki örümceğe tam beş dakika baktı.

Eli zonklamaya devam ediyordu. Serçeparmağıyla yüzükparmağı doğru dürüst kıvrılmıyordu. Ama en azından kriz atlatılmıştı.

Soğuk su ağrıyı biraz uyuşturur umuduyla musluğa yöneldi. Ve işte o anda, Boris’in nereden geldiğini hatırladı.

“Ulan umarım keyfin yerindedir, pezevenk,” dedi omzunun üstünden tavana seslenerek. Elini suyun altına soktu. Su iyi geldi... ama sadece biraz. “Eğleniyor musun ha? Aşırı komik şaka! Aferin sana! Üstüm başım sidiğe bulandı. Birkaç güne konse-
rim var ve muhtemelen elimi kır-”

Göz ucuyla aynada bir hareket yakaladı. Cümlesi yarıda kesildi.

Hızla arkasını döndü; aynada gördüğünü sandığı şeyin, gerçekten tavandaki havalandırma deliğinden çıkan şey olmamasını umuyordu.

Ama öyleydi.

Tanrım... öyleydi.

Ve işte o an, Abe’in kafasına biraz geç olsa da dank etti: **Bu bir şaka değildi.**

İşte o an, Abe hayatının ne kadar boka sardığını iliklerinde hissetti.

Bağırmaya başladı.

Ömrünün sona ermek üzere olduğu o dakikalarda, şimdiye kadar attığı en yüksek çığlığı attı.

İSİMSİZ; BİR AHMAĞIN İNANDIĞI

Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunabilen otuz iki farklı çingiraklı yılan türü vardır. En küçük tür, adını tam da bu özelliğinden alan cüce çingiraklı yilandır; genellikle otuz ila otuz beş santim uzunluğundadır, sırtında canlı renkli lekeler taşır ve insanlara karşı nadiren ölümcüldür. Yine de biri çingiraklı yılan hayal ettiğinde akla ilk gelen genellikle klasik Batı elmas sırtlıdır: toprağı andıran gri kahverengi pullar, sırtında koyu renkli altıgen desenleri çevreleyen beyaz çizgiler, sürekli öfkeli bakan altın rengi gözler ve tedavi edilmezse yetişkin bir insanı öldürebilecek kadar güçlü bir zehir. Bu tür genellikle doksan ila yüz seksen santim arasında değişir ve yaklaşık 1 ila 2 kilogram ağırlığındadır.

Gelgelelim ülkenin güneydoğusunda bulunan bir elmas sırtlı türü daha vardır; bu yılanlar genellikle Batılı kuzenlerinden yaklaşık otuz santim daha uzun ve birkaç kilogram daha ağır olur. Nitekim, Amerika Birleşik Devletleri'nde şimdiye dek kaydedilen en büyük çingiraklı yılan bir Doğu elmas sırtlısıdır: İki buçuk metreyi aşan uzunluğuyla ve yaklaşık yedi kilogramlık kaslı, pullu bedeniyle.

Tuvalet tavanındaki havalandırma deliğinden başı önce olmak üzere dışarı süzölmeye başlayan şey *o kadar* büyük değildi. Ama yine de bir Doğu *elmas sırtlısıydı*... ve de küçük sayılmazdı. Yılan ve Örümcek Evi gibi bir sergi alanında çocuklar ve yetişkinlerin korkuyla haykırmaları için özel bir vitrine yerleştirilecek türden bir örnekti.

Abe şu anda ciğerlerini nefesle doldurmaya çalışıyordu. Ama sesi artık ilk bağırışlarının hayaletine dönüşmüştü.

Ağlıyordu da. Acizce. Şaşkınlıkla. Baş sallanıyor, ağzından inlemeler dökölüyordu: "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Yılan, Abe'in itirazlarını umursamadı. Yavaşça ve durdurulamaz bir şekilde aşağı doğru süzölmeye devam etti. İhtiyatlı değildi. Daha ziyade... şüpheliydi. Bir ihtimal de sinirli.

Dilini çıkardı.

Etrafı tarıyordu.

Etrafı yokluyordu.

Şimdiden Abe'in eli ve önkolu boyutuna ulaşmıştı. Ve vücudunun sonu hiçbir şekilde görünmüyordu. Tavanın içinde bir yerlerde çingırağı titriyordu; yaz günü yankılanan ağustosböcekleri misali.

Birkaç dakika içinde yerçekimi devreye girecekti. O anda Abe şunu çok net anladı: Odada yılan onunla birlikte mahsur kalmayacaktı; o, yılanla birlikte mahsur kalacaktı.

Yere düştüğünde elinden fırlayan tuvalet pompasını yerden aldı ve olabildiğince geriye çekildi. Sol eli her geçen saniye daha da şiddetli zonkluyordu. Gözlerini bir an bile yilandan ayırmıyordu ama çevresel görüşünde kilitli kapıyı hissedebiliyordu; kendisiyle alay ediyormuşçasına, bir çöp kamyonunun sıkıştırma paneli gibi üstüne bastırıyordu.

Bacakları pes etmek üzereydi ama bedeninden mümkün olduğunca az kısmın yere yakın olmasını istiyordu.

Yılan sonunda ıslak fayans zemine düştüğünde çıkan ses uğultulu bir gümbürtüydü.

Sığ bir su birikintisine düşen ağır bir taş gibi. Yağmur altında çalınan bir savaş davulu gibi.

xxx

Yılan, indiği yerde devasa bir kangal urgan gibi toparlandı. Klozete yakın bir noktadaydı. Ona Boris gibi şirin bir isim vermesi mümkün değildi. Bu şey isimler için çok büyük, çok ilkeldi. Abe ona bakıyordu. O da Abe'e karşı dilini oynatıyordu.

"Ah, Tanrım," diye bir iğne deliği gibi daralmış gırtlğından çıkan sesle inledi Abe. Bir kez daha tavandaki kişiye seslenmeye çalıştı. Son bir umutla. "Hâlâ orada mısın?! Lütfen, ne olur, çıkar beni buradan! Yeter artık! Lütfen! Tanrım, ne olur!"

Ah, dedi Bobbe iç çekerek. Demek şimdi inanmaya başladın Tanrı'ya. Demek şimdi dua ediyorsun.

Abe kafasının içindeki sesin bile belli belirsiz farkındaydı. Daha önce hiç gerçekliğe bu kadar uzak, bu kadar dağılmış bir hâlde bulmamıştı kendini.

Bu neden oluyordu?

Bunu hak edecek ne yapmıştı?

Buradan nasıl kurtulacaktı?

Bilmiyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu.

Ayağının dibinde, Boris'in ezilip büzülmüş cesedi yatıyordu. Artık küçücük geliyordu gözüne. Ölümle birlikte ufalmıştı.

Aynı şekilde mi görünecekti o da? Kanı damarlarında pıhtılaştığında? Yüzüstü o sidik gölüne düşecek ve ölürken sidiğın tadını mı alacaktı? Mideye mi indirilecekti yoksa ölüp çürümeye mi bırakılacaktı; onu öldüren yılanla yan yana belki de? Çıngıraklı yılanlar avlarmı yer miydi acaba?

Hiçbir bok bilmiyordu!

Kafasının içinde başka bir ses daha beliriverdi.

Sıradan bir yilandan korkmana gerek yok, moruk. Sen bir canavar avcısısın. Örümcek Boris'i ellerinle geber ttin sen. Frodo bile bunu başaramamıştı.

Normalde Abe, Ty'ın bu coşkulu İzci tavrından tiksini rdi ya da en azından buna zar zor tahammül ederdi. Şimdiyse buna muhtaç hissediyordu. Duyduklarına inanmasa bile. İsmi olmayan bir şeyi yenemez din zaten.

Yılan çingırağını yukarı kaldırdı ve sallamaya başladı. O ses Abe'in içinden bir elektrik şoku gibi geçti. Bu tuvalet çok küçüktü. Daha fazla geriye çekilecek yer kalmamıştı. Hâlâ fazla yakındaydı. Yılan için fazla yakındaydı.

"Köşeye geç, sıkık," diye homurdandı. "Arkana baksana, orası daha geniş."

Yılan ona kulak asmadı. Baş ı birkaç santim yükseldi ve ileri geri salınmaya başladı. *Tıs-tıs-tıs...* siyah dili bir görüntü titre mesi gibi bir ileri uzanıyor, bir geri çekiliyordu.

Saldıracaktı.

Abe ne kadar hızlı fırladıklarını daha önce videolarda görmüştü. Yatay çakmış bir şimşek gibi. Ve o zehir... o lanet zehir... kanı bildiğin Şükran Gününde ikram edilen kı zılıcık sosuna çeviriyordu. O tabağın üzerine kayarak boşalttığınız konserve olanlardan.

Bu can yakacaktı. Hem de fena. Ağlamak istiyordu. Pompayı bırakıp yere oturmak, şu boktan dünyanın adaletsizliğine ağlamak istiyordu. Sadece işemek istemişti, o kadar. Şimdiyse...

Adaletsizlik dünyanın kanunudur, dedi Bobbe'nin sesi. Bunu sana öğretmeye çalıştım ama sen beni hiç dinlemedin. Ben küçük bir kızk-

"YA ULAN SUS BE!" diye bağırdı Abe ve farkında bile olmadan öfkeyle ayağını yere vurdu.

Yılan gerçekten de bir anlık geri çekildi. İçine doğru kıvrıldı. Şaşırmış gibiydi. Tıpkı Bobbe Medyl'in Abe'i böyle bağıırken duysa vereceği tepki gibi.

“YETER! SUS! SUS DEDİM! SUS!” diye bağırdı Abe yeniden. Yılanı daha da sinirlendirebileceğini biliyordu belki ama bu anda, bu kısacık anda, umursamıyordu.

Aferin sana, Canavar Avcısı, dedi Ty. Korkut şu lanet yılanı!

Ayaklarını yere vura vura tepiniyordu. Ve düşünmeden, bağıra çağıra “What a Fool Believes”¹⁰ death metal bir cover’ını söylemeye başladı.

“Hi keym firom sam! Ver! Bek in hör! Long! E! Go!” Sesinde Michael McDonald’ın tizliğiyle Şeytan’ın bizzat kendisinin gırtlaktan gelen öfkesi vardı. Yarısı şarkı, yarısı lanet.

Yılan neye uğradığını şaşırmıştı.

Abe o an tuvalet kapağının yukarıda olduğunu fark etti ve beyninde çılgın bir fikir şimşek gibi çaktı: Yılanın pompanın etrafına dolanmasını sağlayıp sonra onu klozetin içine sokmak. Klozetin kapağını kapatmak. Gerekirse üstüne oturmak. Ama onu o kasvetli bakışlardan kurtulacak bir yere, gözden uzak bir yere tıkmak.

İmkânsız bir plandı. Mantıksız bir plandı. Ama aynı zamanda:

“VAAAAT E FUUUUL BİLİİİİİİVZZ!” diye böğürdü. “Hİİİİ SİİİİZ! NO VAYZ MEN HEZ DI PAVIR!”

Yılan hâlâ afallamışken hızlıca saldırmalıydı. Pompayı bir yılan terbiyecisi gibi kullanmalıydı.

Düşünme, moruk! dedi Ty. Yap işte!

Ve Abe yapmak üzereydi. Gerçekten de harekete geçmek üzereydi.

10 (İng.) Bir ahmağın inandığı. -çn

Ama tam o anda... ayaklarının dibinden gelen bir ses duydu. Fısıltılı, fayans üzerinde tıssssslayan bir sürtünme sesi. Aşağıya bakmadan edemedi. Sadece bir saliselik refleks.

Kapının altından içeri bir şey sızmıştı.

Bir not.

Dışarıdan biri ona bir not uzatmıştı. Bu da ne neyin nesi ulan!

Kafasını kaldırıp arkasını döndüğündeyse yılanın üstüne atladığını gördü.

Düzenleme

Ny.ozlem

YILAN ISIRIĞI; LONDON CALLING

Beklediği kadar acıtmamıştı. Bunun şok etkisi olduğunu düşündü. Sinir uçlarının, bedenine yolda olan işkenceyi raporlamadan önce birkaç saniyeliğine toparlanmaya ihtiyacı vardı. Pıhtılaşarak boğulan bir ölüm.

Sonra aslında ne olduğunu fark etti.

Yılanın hedefi çok az sapmıştı ya da belki Abe, o an vücudunu döndürürken pompayı da hareket ettirmişti. Abe'in etine değil, pompanın siyah plastik yüzeyine saplanmıştı dişler.

Eğer o dişler sadece yarım santim daha yana gelseydi... şu anda göğsünün içinde zehir dolaşıyor olacaktı.

Tam anlamıyla kör talih.

Başka bir şey değildi.

Pompa, kullanmaya alışık olduğu elindeydi –şu an balon gibi şişmiş olmayan eli yani– ama yılanın hatırı sayılır ağırlığı eklennince, pompa elinden kayıp yere düştü. Şimdi yılan kıvranıyor, bükülüyordu. Ve Abe şunu fark etti: Dişleri plastik yüzeye takılı kalmıştı. Henüz kurtulamıyordu. Hemen harekete geçmeliydi.

Abe sinirlerinin çılglık çılgılığa isyanına rağmen, çıldırmış gibi sağa sola savrulan çingırağı akrebin kuyruğuymuşçasına

dikkatle yok sayarak tahta çubuğu iki eliyle kavradı. Tüm o deli gücüyle –tıpkı *London Calling* albüm kapağında Paul Simonon'un bas gitarını Palladium'un sahnesine indirirkenki öfkesiyle– yılanı duvara vurmaya başladı. Ama pek etkili olmuyordu; muhtemelen pompanın yumuşak kısmı darbeleri emiyordu. Abe yılanın dişlerinin plastikten sıyrılmaya başladığını hissettiği anda A planına geri döndü. Klozete doğru fırladı.

Tam yılanın dişleri pompadan nihayet kurtulmuşken Abe onu klozetin kenarına doğru sürüklemeyi başardı ve yılanın kafası suya doğru sarktı. O lanet şey kıvrır kıvrır kurtulmaya çalışmadan hemen önce, Abe klozet kapağını var gücüyle yılanın sırtına indirdi ve üstüne bütün ağırlığını vererek oturdu. Altındaki katı direnç dehşet vericiydi; âdeta kasla sarılmış metal bir boru gibiydi. Ama birkaç kez yukarı aşağı zıplayıp bütün ağırlığını verince, yılanın içinde bir şeyin kırıldığını hissetti. Çıngırağı şakladı, spazmlar geçirdi, seğirdi... ve nihayet hareketsiz kaldı.

DOKUZ

NOTLAR; HAYATINDA DUYDUĞUN EN GÜZEL ŞARKI;
HANUKA HEDİYESİ; THE PROCLAIMERS

Abe orada uzun bir süre oturdu.

Nefes nefeseydi.

Terliyordu.

Bütün vücudu karıncalanıyordu. Adrenalinle kabarcıklandırmıştı âdeta.

Uzun bir süre.

Belki yıllarca.

Onu nihayet harekete geçiren şey, yerdeki notu hatırlaması oldu. Ayağa kalkınca bedeninin bir anda ne kadar ağırlı ve bitkin hissettirdiğine şaşırdı. Kapıya doğru paytak paytak yürümeye başladı.

Notu yerden almadan önce yılanı bir kez daha kontrol etti. Kesinlikle hâlâ ölüydü. Ama Boris'in aksine... ölü hâli daha da büyümüş gibiydi. Klozet kapağından dışarı sarkan kısmı, devasa bir kravatı andırıyordu. Onu yenmiş olması imkânsız görünüyordu hâlâ, bir mucize gibiydi. Aslında şimdiye çoktan ölmüş olması gerekiyordu.

Kapıya doğru zayıf bir sesle bağırdı: “Bunu neden yapıyorsunuz?!” Sesi, bu kadar kudretli bir gladyatöre göre ne kadar cılız çıkmıştı. “Orada mısınız? Biri benimle konuşabilir mi? Lütfen?” Sonra, gülünç biçimde: “Kızgın değilim. Söz veriyorum.”

Denemeye değerdi. Belki biraz da doğrudu. Ama tıpkı diğer denemeleri gibi bu da cevapsız kaldı.

XXX

Bunun bir not olmadığı ortaya çıktı. En azından Abe’in sandığı hâliyle değildi. Kapının altından içeri sürülen beyaz kâğıt parçası ortasından katlanmış, basit bir zarf görevi görüyordu. Abe onu yerden kaldırdığında, içinden sanki konfeti yağıyor-muş gibi küçük parçalar döküldü.

Hayır, konfeti değil. Yere düşenleri toplarken –hiçbirinin sidik göletine doğru süzülmemesine içtenlikle şükrederek– bunların abur cubur ambalajlarından kesilmiş sekiz parça olduğunu fark etti. Her biri bir harfi gösterecek şekilde kesilmişti; yapıştırılması unutulmuş bir fidiye notu misali.

Belki kapının altından esen rüzgârla içeri rasgele sürüklenmiş bir çöp yığınıdır diye kendini avutmaya fırsat kalmadan, beynindeki çarklar harfleri birleştirip kelimeyi çözdü. Hatta her harfin hangi markaya ait olduğunu bile tanıdı.

B, bir Butterfinger ambalajından alınma.

İ, bir Snickers’tan alınma.

R, bir Sour Patch Kids paketinden alınma.

A, bir Almond Joy’dan alınma.

Z, bir 3 Zots ambalajından alınma.

D, bir Dots şeker paketinden alınma.

A, bir Airheads paketinden alınma.

N, bir Nestlé Crunch’tan alınma.

Abe’in içi bir anda buz kesti.

“Birazdan ne?” dedi. “*Birazdan* ne?” Kapıyı çekiştirirdi. Sağlam eliyle yumrukladı. Tekmeledi. Bağırды: “Birazdan N’OLACAK?!”

Ama cevabı biliyordu.

Mahvolacağım.

Siki tutacağım.

Hapı yutacağım.

Öleceğim.

Ani bir hareketle arkasına döndüğünde neredeyse dengesini kaybedip düşüyordu. Yılanın hareket ettiğinden *emindi*.

Ama etmemişti. Hâlâ klozetin kenarından sarkmış vaziyette hareketsizdi.

Tavandaki havalandırma deliği hâlâ oradaydı ama. Her an oradan başka bir şey çıkabilirdi. Ve Abe çok yorgundu. Şimdiye dek iki kez –hem de inanılmaz bir şekilde– şansı yaver gitmişti. Üçüncü kez bu kadar şanslı olmasının imkânı yoktu.

Ve eli korkunç acıyordu.

Mahvolmuştu. Siki tutmuştu. Hapı yutmuştu. Ölmüştü.

Zihninin arkasından bir anı çekiştiriyordu. Ölümle ilgili duyduğu bir anekdot ya da bir ders. Belki de halihazırda ölü olmak fikriyle ilgili bir şeydi bu.

Ama hatırlayamadı çünkü bu sırada yerdeki yeni bir hışırtı dikkatini dağıttı.

Kapının altından yeni bir not daha sürülmüştü.

“SİKTİR GİT!” diye bağırды Abe. “Bunu bana neden yapıyorsun?!” Yine cevap yoktu. “Senin boktan oyunlarını oynamayacağım, tamam mı?! AÇ ŞU SOKTUĞUMUN KAPISINI!” Sesi çatladı. Ağlayacak gibiydi. *Çok beklersin*, diye düşündü, *ağlamayacağım* işte, ve tam o anda... gözyaşlarının tekrar yanaklarından kayan sıcaklığını hissetti.

İkinci nottan çıkan harfleri birleştirmesi birkaç saniyesini aldı. İlkinden daha kısaydı. Ama neredeyse bu kadar hızlı sona

erdiği için hayal kırıklığına uğramıştı; o çabucak geçen saniyelerde, beyni safi dehşet dışında başka bir şeyle meşgul olmuştu.

M, bir Milk Duds kutusundan alınma.

E, bir Reese's Peanut Butter Cups'tan alınma.

M, bir M&M's paketinden alınma.

N, bir Nerds kutusundan alınma.

U, bir Sour Punch paketinden alınma.

N, bir Now and Later ambalajından alınma.

Birazdan Memnun

"Öleceğim," diye fısıldadı. "Sıradaki notta öyle yazacak."

Orada oturmuş, kapının altındaki boşluğu seyrederken bir sonraki kelimenin ne olacağını öğrenmek için beklemekten başka çaresi yoktu. Ama tabii ki zaman kavramını çoktan yitirmişti. Şafak sökmüş de olabilirdi, bir sonraki akşam gelip çatmış da, ya da belki de kilitli kaldığını fark etmesinin üzerinden sadece on beş dakika geçmişti. Darwin's Foetus'un konserlerde bayıla bayıla yaptığı bir numara vardı: "Schrödinger'in Pop Hiti." Abe'le Ty her şarkı arasında seyircilere bundan bahseder, en popüler şarkılarının bu olduğunu, herkesin aslında onu duymak için geldiğini ve onu az sonra çalacaklarını söylerlerdi. Sonra seti bitirirlerdi ve biri neden o meşhur şarkıyı çalmadıklarını sorarsa da şöyle derlerdi: "Hayatınızda duyduğunuz en iyi şarkı değil miydi ama?" Schrödinger'in söylediği şeyi tam tutturdukları söylenemezdi (ki Ty bunu rahatlıkla söyleyebilirdi zira üniversitede kuantum fiziği okumuştur) ama bu sadece eğlencesineydi. Çünkü şarkı çalınmadığı sürece, aynı anda hem en iyi hem de en iyi olmayan şarkı olabiliyordu.

Ben Schrödinger'landım artık, diye düşündü Abe. Hem hayattayım hem ölüyüm. Sadece birinin kutuyu açıp gerçek hâlimi görmesini bekliyorum.

Gülmeye çalıştı. Beceremedi.

Az önce zihnine kıyısından ilişen anıyı tekrar yakalamaya çalıştı. Ölümün kaçınılmazlığı. Kırılmışlığın kesinliği. Bir şeyle ilgiliydi... camla mı?

Fark etmezdi. Yardımcı olmayacaktı. Hiçbir şey ona yardımcı olamazdı artık.

Bir süre sonra kapının altından bir beyaz kâğıt daha süzüldü. İkiye katlanmıştı. İçinde yine kesilmiş harflerle bir kelimeye gebeydi. Abe bu sefer hiç bakmasa da olurdu. Dokuz kare olacaktı. Ö-L-E-C-E-K-S-İ-N.

Ama merakına yenik düştü. Gözüyle şöyle bir baktı.

İki harf vardı sadece.

O, yapış yapış bir Oh Henry! bar ambalajından.

L, bir Laffy Taffy paketinden. Sakızın bir kısmı ambalaja yapışmıştı.

“Ha?” diye fısıldadı. *Birazdan memnun ol?..*

Ne olacakmış? Öl mü yazmak istemişti de Ö harfini mi bulamamıştı acaba? Gıcık bir psikopatın ona işkence etmesi yetmezmiş gibi, bu herif yazı yazmayı da mı beceremiyordu? Yoksa... Yoksa o lanet Proclaimers şarkısını mı alıntılamaya çalışıyordu?!

Daha fazla zaman geçti. Abe orada öylece dikiliyordu; artık dışarıda ne olup bittiği, sıradaki kelimenin ne olabileceği hariç aklından başka hiçbir şey geçmiyordu.

Kapmın altından ekşi, etli bir koku sızmaya başlamıştı. Ve marketin içinden bir yerden... ıslak, cıvık bir ses mi geliyordu? Kıkırtı mıydı o duydukları?

En sonunda başka bir not belirdi.

Bu kez Abe bu bir Hanuka hediyesiymiş gibi notun üzerine atladı.

Açmadan önce, rahatsız edici bir detayı fark etti. Beyaz kâğıt koyu kırmızı bir izle lekelenmişti. Azıcık bir şeydi ve çakma zarfın köşesindeydi.

Yok. O detayı... görmezden geleceğim.

İçinde yedi kare vardı.

Harfler kolayca yerleştirilebiliyordu ama ne anlatmak istediği o kadar da belli değildi.

A, bir Andes Mint çikolata ambalajından alınma.

C, bir Charleston Chew'den alınma.

A, bir Abba-Zaba şekerinden alınma.

K, bir Krackel bar'dan alınma.

S, bir Skittles paketinden alınma.

I, bir Ice Breakers kutusundan alınma.

N, bir Nerds'ten alınma.

Bir ciyaklama duydu ve bunun kendi boğazından çıktığını sandı.

"Memnun mu olacağım?" diye fısıldadı. Şaşkındı. "*Ne diye memnun olacağım ki ben şimdi?..*"

Sonra başka bir ses duydu; Abe'in bir anda doğrulup arkasına dönmesine neden olan bir ses. Havalandırma borularından gelen yumuşak, kısa ve tiz bir ciyaklama.

Bu sadece klimanın sesi olabilirdi. Ya da tavandaki karanlık delikten içeri süzülerek Abe'e ölümüne bir dövüşte katılmak üzere gelen dehşetengiz bir yaratık da olabilirdi.

Birazdan memnun olacaksın... şimdiye dek sadece Boris ve yılanla tanıştığın için.

Kalbi küt küt atan Abe, aklı bin bir kâbus senaryosuyla çalkalanırken duvara kadar geriledi.

Ama her nasılsa, bir sonraki olan şey hayal edebileceği her şeyden daha korkunçtu.

Işıklar söndü.

Abe zifiri karanlığa gömüldü.

YARIK DUDAKLI ADAM

Şimdi odanın içi seslerle dolmuştu: bir feryat, bir hıçkırık, bir inilti, bir haykırış. Hepsi Abe'den çıkıyordu.

Karanlık olmasın, ne olur karanlık olmasın, lütfen bırakmayın beni karanlıkta... tavandan düşecek şeyleri göremeyeceğim, hayır, hayır, hayır...

Odada onunla birlikte bir başkasının da ayakta durduğunu fark edince susuverdi.

Oradaydı, köşede. Bu küçük, karanlık odanın öteki tarafında.

Abe hiçbir şey göremiyordu ama başka bir insan bedeninin varlığını kesinlikle hissedebiliyordu.

Bir de nefes sesi duyuyordu; kendininki değil, başka birine ait nefes sesi. Kendi panik dolu, inleyerek çıkan soluklarını tutup dinledi... ve evet. Bir başkası da bu odada nefes alıyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu. *Aman Tanrım.*

Çocukluğundan beri bu denli keskin hissetmediği bir korku saplandı içine.

Yarık Dudaklı Adam.

Yarık Dudaklı Adam onunla birlikte buradaydı.

Yarık Dudaklı Adam, birazdan havalandırmadan düşüp gelen şey nihayet Abe'in damarlarına yeterince zehir pompalayıp kanını pıhtılaştırarak onu öldürdüğünde orada durup izleyecekti. Abe karanlıkta can verirken, o adam gizli, büyüleyici gülümsemesini takınacaktı.

Ne kadar homurdanıp söylenirse söylensin, hayatındaki sefaletlerden ne kadar haz alırsa alsın, Bobbe Meydl çocukken yaşadığı travmaları hiçbir zaman çok detaylı anlatmazdı. Hep muğlak ve esrarlı davranmayı severdi: "Ben daha Polonya'da küçük bir kızken başıma neler geldi bilsen..."

Ama bir detayı Abe'le paylaşmıştı.

Abe yedi yaşındaydı. Sebebini şimdi hatırlayamıyordu ama Bobbe birkaç günlüğüne onlarda kalıyor, onun odasında yatıyordu. Abe de salonda kurduğu yastık kalesinde uyuyordu. Bu yeni düzen Abe'i çok heyecanlandırmıştı – kalelere bayılırdı, salona da bayılırdı çünkü televizyon oradaydı.

Tek sorun şuydu: Bir süredir korkunç kâbuslar görüyordu. Gecenin bir yarısında çığlık çığlığa uyanıyor, teselli bulmak için koşarak annesinin odasına sığınıyordu.

O türden kâbuslardan birini tecrübe etmeyi epey olmuştu, öyle ki sadece çocukların yapabileceği şekilde neredeyse o rüyaların varlığını bile unutmuştu. Demek ki yeni bir yerde uymak o kâbusları yeniden hortlatmıştı.

Ama bu sefer annesinin odasına koşmak yerine kendi odasına koşmuştu. Ağlayarak, korkudan titreyerek, tanıdık bir şeye sığınma umuduyla. Bobbe Meydl yatağında doğrulmuş, gözlelerinden uykuyu silmeye çalışıyordu.

"Hiçbir şeyden korkmana gerek yok," demişti Abe'e, çocuk ne olduğunu nefes nefese anlatınca. Ama onu teselli ettiğini sanmasın diye arkasından eklemişti: "Gerçek korkunun ne olduğunu bilmiyorsun sen."

Abe ise inatçılık etmişti. “Biliyorum! Canavarların hepsini biliyorum!” Birden, onu buna ikna etmek hayati bir hâl almıştı. İzlediği (ya da daha doğrusu okulda duyduğu) korku filmlerini sıralamaya başlamıştı. Freddy, Jason ve Chucky ve, ve, ve...

Bobbe onu yüzündeki o kalıcı somurtkan ifadeyle, gözleri ukalalıkla parlayarak dinlemişti. Abe anlatmayı bitirdiğinde de saçlarını okşamıştı. O dokunuş sırasında vücuduna yayılan ürperti, fiziksel ilgiye duyduğu o çaresiz, derin minneti Abe asla unutmuyacaktı.

“Hâlâ bir çocuk olduğunu işte bu şekilde anlayabiliyorum, *boychik*,” demişti Bobbe. “Senin canavarların komik. Onlar sirke ait soytarılar. Gerçek kötülük geldiğinde, Abraham, maske takmaz. Gündüz gibi açık bir yüzle gelir. Ben bunu çok küçükken öğrendim. Yarık Dudaklı Adam...”

Cümlesini yarım bırakmıştı. Abe ne demek istediğini ısrarla sormuştu.

Bobbe ona bakmış, sonra şöyle demişti: “Rus muydu, Alman mıydı, bilmiyorum. Bildiğim tek şey çok yakışıklı olduğuydu. Şu küçücük detay hariç... ki o detay yüzünü unutulmaz kılıyordu. O yüzü ezberledim. Anneme yaptıklarını izlerken. Üzerime doğru eğilirken. Beni ormana kadar kovalarken.”

Yarık Dudaklı Adam.

Abe gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetmişti. Bambaşka bir tür soğukluk bedenine yayılıyordu. Yarık dudaklı (ya da aslında yarık ne demek onu bile bilmediği) bir adamın ne olduğunu tam olarak anlayamasa da, zihninde tuhaf ve korkunç bir güzellik canlanmıştı.

Belki de annesi o anda içeri girip büyükannesine bağırmasaydı, Bobbe ona daha fazlasını anlatacaktı. “O’ hikâyeyi küçük Abe’e anlatma!” diye feryat etmişti annesi.

Bobbe Meydl ise kızının öfkesine bir sırtışıla –Abe’in sonradan düşündüğüne göre şeytani bir keyifle dolu bir

sırıtişla- karşılık vermişti. Torununu korkutmayı seviyordu. “Ben yaşadım onu... o yastıklarının güvenli kucğından dinlemeye mi katlanamıyor?”

Abe sonrasında daha fazla ayrıntı istemeyi hiç düşünmemiştir. Bobbe zaten yeterince anlatmıştı. O andan itibaren, Yarık Dudaklı Adam zihnine kazınmıştı. Sonraki birkaç yıl boyunca -aslında liseye kadar- karanlıkta geçirdiğı her çıglık nöbetinin sebebi hep aynıydı: Yarık Dudaklı Adam sonunda onu almaya gelmişti. Dudaklarını oluşturan o ince tüyler, su altındaki yosunlar gibi kıpırdanıyordu.

Ve şimdi biliyordu: Yarık Dudaklı Adam onu yeniden bulmuştu.

memnun, memnun, memnun olacağım, memnun olmalıyım çünkü yalnız ölmeyeceğim, o burada olacak, karanlıkta yanımda
“Kes sesini.”

Abe kulağının dibinde bir ses duydu. Tıpkı elindeki acı, kaslarındaki ağrı kadar gerçektir.

“Kes sesini.”

Ses tokat gibi çarptı yüzüne. Duyduğunda istemsizce irkildi. Sonra sesin tonu değişti, merhametsizleşti. Boğazma sarılan eller gibi düşüncelerini boğuyordu.

“Kazanmasına izin verme. *Düşün.*”

Abe bu garip ve yeni sese kulak vererek sustu. Hâlâ oldukça dengesiz olan bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Düşünmeye çalıştı.

Seçenekleri neydi? Eğer burada öylece durmaya, göğsünde çalkalanan panikle, tavana yerleştirilmiş havalandırmadan neyin sızacağını hayal etmeye devam ederse, kelimenin tam anlamıyla aklını yitirecekti. Kendilerini eğlence parklarındaki tanklarından kurtarmak için burunlarını duvara vura vura öldürdüklerini bir şekilde bir yerlerden duyduğu o çaresiz orkallara benzeyebilirdi.

Peki ya burada, onunla birlikte bu odada bulunan kişi? Onu izleyen kişi? Karanlıkta bir insanla savaşılabileceğini gerçekten umabilir miydi, hele ki aydınlıkta sadece bir örümcekle başa çıkmak bile onu bu kadar zorlamışken? O formdan düşmüş bir bas gitaristti; ya bu yabancı bir anda yanına gelirse, onu tutarsa, ona dokunursa...

“Burada kimse yok ve bunu sen de biliyorsun,” diye ısrar etti o keskin, yabancı ses ve işte o zaman fark etti ki konuşan kendisiydi. Bobbe’nin sözünü sakınmayan tutumuydu bu ama ses kendi boğazından çıkıyordu. “Bu tuvaletin her bir santimini saatlerce inceledin... biri nasıl olur da fark ettirmeden içeri girebilir ki?”

Bu doğrudu. Buna *inanmasa* da karşı çıkamıyordu.

Yine de havalandırmadan düşüp onun yanına gelecek başka yaratıkların ihtimali hâlâ oradaydı. Bu *oldukça* olası bir tehditti.

O hâlde yapılacak ilk şey: Gözlerinin karanlığa olabildiğince alışmasını sağlamak. Gözlerini sımsıkı kapattı, beşe kadar saydı ve tekrar açtığında, öncesine göre biraz daha fazlasını görebiliyordu.

Daha iyi. Görünen o ki henüz üzerine doğru gelen bir şey yoktu. Kapının altından sızan ışık da biraz yardım ediyordu ve...

O ışık aralığına bakarken, yerde beyaz ve dikdörtgen bir şey fark etti.

Yeni bir not.

İlk başta, bu işkence dolu bulmacada çözmesi gereken yeni kelime düşüncesiyle her zamanki o korku dalgası içini kapladı. Sonra daha kafa karıştırıcı bir düşünce geldi aklına:

Kendisine işkence eden biri neden ona bir not versin, *sonra da* okuyamasm diye elektrikleri kessindi ki? Abe belli ki bir psikopat tarafından tutuluyordu ama bu? Bu hiç *mantıklı* gelmiyordu.

Işıklar sönmeden hemen önce ne olduğunu düşündü.

“Dur bir dakika...”

Ellerini arkasındaki duvara vurdu, ta ki ışık düğmesinin o tanıdık girinti ve çıkıntılarını hissedene kadar.

Düğmeyi diğer yöne çevirdi.

Floresan lambalar yeniden yanmaya başladı. Gözlerini biraz yaşartan, hastalıklı bir sarı-mavi titreşimle.

“Sikeyim,” dedi hayret dolu bir solukla. “Lanet olsun.”

Önce kahkaha atmaya başladı. Büyük, uğultulu kahkahalar. Karın kasları acıyana kadar güldü.

Sonra hıçkırıklar geldi. İçinden taşan, tutuk tutuk ve yutkunarak çıkan dalgalar hâlinde döküldüler dışarı. Her yükselişlerinde onları bastırmaya çalıştı çalışmasına ama bu, garip bir şekilde, ağlayışını daha da şiddetlendikçe şiddetlendirdi. Hıçkırıkların insafına kaldı; ta ki birkaç dakika sonra nihayet durulana dek.

“Sikeyim,” dedi tekrar, gözyaşlarını ve burnundan akanları koluyla silerken.

Tavandaki havalandırmayı aklından çıkarmadan lavaboya doğru yürüdü ve yüzüne biraz su çarptı.

Gözleri aynadaki şişmiş, ağlamış yüzüyle kısa bir anlığına buluştu ama sonra bakışlarını hemen başka tarafa çevirdi. Rahatlama hissediyordu. Utanç hissediyordu. Bu lanet odada ne kadar savunmasız kaldığına dair öfke hissediyordu – belki de öfkenin ötesinde bir hiddet. Ama tüm bu duyguların altında, onu korkutan, huzurunu bozan ve kendine bakmasına engel olan başka bir his yatıyordu.

Minnet.

Çarpık bir tür minnet.

Karanlıkta kapana kısılmak, daha önce hiç hissetmediği bir korkunun bedenini dolaşmasına neden olmuştu. Işıklar yeniden yandığında, bunun sadece bir hata olduğunu ve onu esir

alan kişinin ya onu öldürmeye ya da delirtmeye çalıştığını *ama en azından onu karanlıkta tek başına bırakmadığını* fark ettiğinde, Abe bu küçücük lütuf için minnettarlık duymuştu.

“Aman Tanraaaaa,” diye homurdandı. Kusmak istiyordu.

Ty’ın sesini hayal etti kafasında: *Tuvalet orada işte, moruk.* Ve eğer büyük bir çingiraklı yılanın ölü bedeni içine yayılmış olmasaydı, belki bu fırsatı değerlendirirdi.

Ölü çingiraklı yılanlar hâlâ tehlikeli değil miydi?

Abe internetten aklında kalan rasgele bilgileri bulanık bir şekilde anımsadı. Teksaslı çiftçiler, ölü yılanların ısırma refleksi yüzünden hastanelik olmuştu filan. Pek önemi yoktu. O klozet, sadece mide bulandırıcılığıyla bile kullanılamaz hâldeydi. Eğer o korkunç yılanın cesedinin *üstüne* kusarsa, muhtemelen bir daha asla duramazdı.

Kusmak yok. Düşünmek var. Sonra kusarsm. Başka bir gün kusabilmek için hayatta kal.

Yerdeki yeni not ona göz kırptıyordu âdeta.

Abe notu almak üzere ilerledi ama kapının yanındaki ışık düğmesine geldiğinde durdu. Odaya son bir şüpheli bakış attı.

“Gerçekten biri var sanmıştım içeride,” diye mırıldandı.

Bobbe bu kez kendi sesiyle cevap verdi:

Korku insanı böyle yapar. Korku insanı aptal eder.

Ama mesele sadece korku ya da aptallık değildi. O *nefes sesiydi*. Abe bunu duyduğuna yemin edebilirdi.

Kısmen bir deney yapmak, kısmen de olanları gerçekten anlamak için, Abe uzanıp ışığı tekrar kapattı.

Kusursuz karanlık.

Kusursuz sessizlik.

Bu kez nefes sesi yoktu.

Abe daha önceki nefes sesini hayal mi etmişti? Tıpkı gözleminin köşede bir (*Yarık Dudaklı*) adamın silüetini hayal ettiği gibi?

Yoksa... onu esir alan kişi o sırada kapının diğeri tarafında durmuş, onu mu dinliyordu? Ağır ağır nefes alarak?

Beni burada tuzağı düşüren kişi yaptığım her şeyle fazlasıyla ilgileniyor.

Bunu ona karşı nasıl kullanabilirim?

Abe ışıkları yeniden açtı.

Sonra eğilip notu aldı. Neye bu kadar memnun olması gerektiğini çok merak ediyordu.

ON BİR

KALPLER KALPLER KALPLER KALPLER KALPLER

Bu kez fidiyeci mektubu harflerinden yoktu.

Tanıdık atıştırma pakelerinden kesilmiş eğlenceli bilme-
celer de yoktu.

Sadece üç basit kelime vardı ve ardından Abe'in gerçekten,
gerçekten kırmızımsı kahverengi mürekkep olmasını umduğu,
son derece ilkel çizilmiş kalpler dizisi.

çünkü
orada
kaldın!

Birazdan Memnun Olacaksın Çünkü Orada Kaldın

Abe cümleyi kafasında tekrar tekrar döndürdü. Ne ima et-
tiğini anladığını sanıyordu ama kendini buna inandırmak iste-
miyordu. Mutlaka daha derin, başka bir anlamı olmalıydı.

Birazdan Memnun Olacaksın Çünkü Orada Kaldın...

Bu, dışarı çıkmasına izin verileceğini ima ediyordu. Hatta belki de...

“Hayır,” diye fısıldadı. “Bunu kastetmiyorsundur. Sakın ha.”

Sırf ışık düğmesini çevirerek karanlıktan nasıl kurtulduğu düşünerek, titreyen elini kapı kolunun üstüne koydu.

Birazdan Memnun Olacaksın Çünkü Orada Kaldın...

“Ne olur, ne olur, *yapma* bunu bana.”

Kapı kolunu çevirdi ve kapıyı en hafifinden itti.

Birazdan Memnun Olacaksın Çünkü Orada Kaldın...

Kapı açıldı. Şimdilik sadece aralanmıştı ama direnç olmadığı belliydi.

Tanrım yardım et.

Dışarıdaki sürgü geri çekilmişti. Kapının kilidi açılmıştı.

Ne zamandır açıktı? Ne zamandır kaçabiliyordu?

Ama kapıyı tamamen itmeden önce kafasında başka bir soru belirdi. Milyon dolarlık soru.

(memnun olacaksın çünkü kaldın)

Çıkmalı mıydı?

Dışarı adım attı.

XXX

Tıpkı dev örümcekte olduğu gibi, Abe’in ilk düşüncesi bunun bir eşek şakası olduğuydu.

Bütün market –içeri ilk girdiğinde ne kadar parlak ve tertemizse– şimdi baştan aşağı kırmızıya bulanmıştı. Üzerinde tek bir kuru, lekesiz santim bile yoktu.

Herhalde birileri şu loş kırmızı genelev lambalarından birkaç tane taktı. Ya da ısı lambası falan? Bu yüzden mi bu kadar terliyorum?

Ama beyninin böyle saçma açıklamalara ikna olmasına engel olan iki şey vardı:

Koyu, daha siyaha çalan, daha ıslak kırmızı kümeler.

Ve suratına duvar gibi çarpan o koku. Kalın, etli, kıymaya vurulmuş bir koku, milyona katlanmış hâliyle.

Market kana bulanmıştı. Kana batırılmıştı. Kana boğulmuştu. Resmen kanla boyanmıştı.

Organlar rasgele yere ve raflara serpiştirilmişti.

Daha büyük bazı yığınlarınsa insan bedeni oldukları belli oluyordu; en az üç tane, çıplak ve utanç verici pozisyonlarda yere yığılmış insan.

Abe'in boğazı düğümlendi ve midesi ağzına geldi. Ağlamak istiyordu, kusmak istiyordu, içinde ne varsa bu zemine boşaltmak istiyordu çünkü belli ki bu cehennem kasaphanesinde iç organlar artık dışarda olmalıydı.

Beyni dur durak bilmeden sahneyi işlemeye devam ediyordu. Kahve makinelerinin üzerine atılmış gibi duran bir çift akciğer mesela. Ya da Icee makinesinin musluğunun hemen altında yarı sönmüş bir göz küresi. Ya da kanın yere doğrudan dökülmemiş, âdeta yerlere sürüle sürüle yayılmış, duvarlara ve içecek dolaplarına sıvanmış olduğunu gösteren o kıvrımlı izler. Önceki saatlerden hatırladığı o belli belirsiz şapırtı sesleri bile geri geliyordu aklına. Bu da demek oluyordu ki... bir yerlerde büyük ihtimalle bir paspas kovası dolusu...

Bakmayı kes. Hareket et. Buradan çık.

Evet. İyi fikir. Görünüşe göre şu anda burada başka kimse yoktu. Ön kapıya giden yolu açık gibi görünüyordu. Hatta buradan arabasını bile görebiliyordu; binanın cam cephesinin hemen öte tarafındaydı.

Mümkün olduğunca hızlı, sessiz, dikkatli hareket etti. Ayakkabıları yapışıyor, şapırdıyor ve altında kalan kırmızının üstüne kalın izler bırakıyordu.

Gözleri en yakındaki cesede takıldı. Yüzüstü yere kapanmış, kıcı havaya dikilmiş şekilde içecek buzdolaplarından birine

yaslanmıştı. Kuyruk tüyleri gibi dışarı fırlamış birkaç uzun cisim vardı arkasında. Bunlar, derinlemesine saplanmış buz kazıycılardı.

Bu cesetler gerçek miydi? Dışarıdaki diğer arabaların sahiplerin miydi bu insanlar? Yoksa buranın çalışanları mıydı? Bunun cevabını bilmenin yolu yoktu.

Acaba kıpırdayan var mı diye bir an fazlaca uzun baktı. Hayatta kalan biri ya da daha kötüsü, şu *Testere* filmlerinden ilkindeki gibi ölü *numarası yapan* biri...

Başka bir detay. Görmeye başladığına pişman olduğu türden. Baktığı ceset zemin gibi kanla boyandığı için kırmızı görünmüyordu. Gördüğü şey kas liflerinin kendi oluklu dokusuydu.

Bu kişinin derisinin büyük kısmı yüzülmüştü.

Abe bir kez daha kusacak gibi oldu.

Tamam, artık gerçekten gitme zamanı.

Tam koşmaya yeltenecekken marketin diğer ucundaki arka odanın kapısı açıldı ve içeri biri girdi; peşinden yerde sürüyerek getirdiği şey ağır ve büyükçe bir kütleydi ve bu kütlenin bir cesetten başka bir şey olma ihtimali yoktu.

Abe olduğu yerde dondu.

Ceset sürükleyen kişi, yeni cesedi kanla kayganlaşmış zemine bıraktı, belini gerdi, esnedi ve ardından döndü.

Açıkça söylemek zordu ama boyutundan ve hatlarından yola çıkarak, Abe bu figürün erkek olduğunu düşündü. Simsiyah giyinmişti. Vücuda yapışan siyah pantolon. Uzun kollu siyah bir üst.

Kafası deliklerle kaplıydı.

Uçsuz bucaksız, siyah delikler; kafasının olması gereken yere petek dizilmiş gibi.

Abe'in içi çekildi.

"Aaa!" dedi o delikli suratlı yabancı, sesi neşeli ve aydınlıktı. "Ne zaman çıkacağını merak ediyordum! Gördün mü olanları?"

Adam eliyle odayı gösterdi. Hareket ettiğinde suratındaki delikler hafifçe sallanıyordu ve Abe birden fark etti: Bunlar delik değildi. Kocaman, büyümüş göz bebekleriydi.

Oynar gözlerdi. Bir tür maskeye yapıştırılmışlardı.

Maskenin kenarlarından tuhaf bir ışık yayıldığını gördü ama daha fazla gözlem yapacak fırsat bulamadı. Çılgınca kahkahalar atan bu göz maskeli adam, aniden son hızla koşmaya başladı... doğruca Abe'e doğru.

Abe'in zihni ikiye bölündü -kapıya koş! Güvenli yere koş!- ama bedeni kontrolü ele aldı. En yakın seçeneğe yöneldi, en tanıdık yere.

Tuvalate zar zor yetişti. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve kol kilidini çevirdi; tam o anda kahkahalar atarak peşinden gelen kişi de öbür taraftan metal kapıya çarptı. Kapı çerçevesinde zangırdadı ama kol kilidi yerinde durdu.

Daha fazla darbe. Daha fazla delice kahkaha.

"Gördüm seni! GÖR-DÜÜÜM! Huu! Huu!"

Kapının altından küçük bir cisim içeri kayd.

Abe irkildi ve refleksle o nesneyi bir köşeye doğru tekmeledi.

Bir oynar göz daha. Tavana doğru bakıyordu.

Kahkahalar devam etti.

Abe yalnızca tuvaletin içine, ölü örümceğin, ölü yılanın yanına doğru geri çekilebildi ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

ON İKİ

NİHAYET KURTULUŞ; BAŞKA BİR KAÇIŞ YOLU

Polisler nihayet –*nihayet*– bir süre sonra ortaya çıktı.

Sirenlerin başka bir şeyle karıştırılması imkânsız o vuuuup sesi gelişlerini ilan etti; ilk başta neredeyse maske altından gelen boğuk bir kahkahaya benziyordu bu ses.

Sonra Abe kapının altındaki boşluktan kırmızı ve mavi ışıkları gördü.

Anlaşılmaz bağırışlar duydu. Otoritenin teselli verici melodisi. Silah seslerinin gümleyen çınlaması. Ve ardından gelen sessizlik.

“Çıkıyorum!” diye bağırdı Abe. “Sakın ateş etmeyin!”

Tuvaletten dışarı adım attı ve göz maskeli adamı kanlar içinde yerde yatarken gördü. Vücudu mermi delikleriyle oyulmuştu; şimdi maskesinin alaycı bir kopyasına benzemişti.

Silahlarının ucundan hâlâ dumanlar yükselen polisler psikopatın başında dikilmişti. Diğer memurlar dükkâna hücum etti.

Bir tanesi Abe’i fark etti. “Ellerini havaya kaldır!” diye bağırdı ama yüzünden yaşlar, minnet dolu gözyaşları süzülen Abe zaten o sırada emre uyuyordu...

Polisler onun tehdit olmadığını görünce onu marketten çıkarıp nemli ve geceye bulanmış o muhteşem havaya doğru götürdüler. Omzuna kollarını doladılar ve bu temas öyle bir rahatlık verdi ki tarif edilemezdi.

Ama dışarıda onu karşılayan manzara o kadar da büyüleyici değildi.

Birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı, ancak o zaman gerçekten gördüğü şeyi kavrayabilirdi. Tüm o polis araçlarından yayılan titreşimli ışıklar görmesini zorlaştırıyordu. Ama gözleri alışır alışmaz hiçbir şüphe kalmadı.

Jenna buradaydı. Onu bekliyordu. Kadının yüzü de onunki gibi yaşlarla ıslanmıştı.

“Çok korktum,” dedi Jenna ve ona doğru koşup kollarını Abe’in etrafına çaresizce doladı.

“Ne...” Abe’in tek yapabildiği kekelemekti. “Nasıl...”

Jenna gözlerini silerek hafifçe güldü, sonra ellerini sanki gerçekten orada olduğuna inanamıyormuş gibi onun yüzüne koydu. “Telefonunu takip ettiler. Haritayı kullandığın için, uydu verisini geri izleyip nerede olduğunu anlayabildiler.”

“Bu” (*imkânsız*) “harika,” dedi Abe.

“Sen harikasin,” dedi Jenna ve onu öptü. Dudakları hem sıkı hem yumuşaktı; tütünle tatlanmış, tatlı ve sert. Cennet gibiydi. Abe kadının kokusunu içine çekti. Eğer sadece onun üstdudağını koklayarak bir ömür geçirebilseydi, yaşadığı her an buna değmiş olurdu.

“Ama bir saniye,” dedi geri çekilirken ve o ânı bozduğu için kendinden nefret ederek. “Beni aramaya başlamak nasıl akıllarına geldi ki? Sen neden onların yanındaydın?”

Jenna gözlerinin içine baktı. Kalp durduran gözleri, kenarlarını saran kirpikler deniz şakayıklarını andırıyordu.

“Ah, bebeğim,” dedi usulca ve onu kendine çekip kulağına fısıldadı. “Çünkü hayal görüyorsun.”

“Ne?” Gözlerini kırptı Abe.

Yine tuvaletteydi.

Kapının karşısında, yerde oturuyordu.

Örümceğin bedeni, yılanın leşi, idrar birikintisi ve üstüne çarpan floresan ışığıyla.

“Hayal görüyorsun,” dedi Jenna tekrar. Ama bu kez, ses kafasının içinden gelmiyordu... değil mi? Kulakları çınlıyordu – her şeyin yarattığı stresten doğan kesintisiz, tiz bir uğultu– bu yüzden tam olarak emin olamıyordu. Ama, tıpkı karanlıkta sıkışıp kaldığında olduğu gibi, bu sesi kafasının içinden değil, dışından duyduğuna neredeyse emindi.

Yine de bu ses onun boğazından gelmiyordu. Bu kez, sesin geldiği yer...

Ayna mıydı?

“Hayal görüyorsun, salak.”

Oturduğu yerden aynayı göremiyordu ama sesin yönü tartışmasızdı. Konuşanın tonlaması da öyle. Bu Jenna değildi; bu büyükannesiydi.

Abe iç çekti.

“Bok ye, Bobbe,” diye homurdandı. Üstelik gerçekten sesli söyledi. Kimin umurundaydı ki? Varsın deli sansınlardı onu. Bu belki de hayatında yapacağı son konuşmaydı.

“Boku yiyen *sensin*,” dedi Bobbe. “Acınası bir hâldesin. Kaçıyorsun. Ön kapıya ulaşabilirdin. Ama sen kısılı kalmayı *seçtin*.”

“Hayır, seçmedim.”

“Evet, seçtin.”

“Dışarıda da peşimden gelebilirdi! Daha kapıya varmadan yakalayabilirdi beni!”

“Sen kendine böyle söyle.”

“Hayatında bir kez olsun empati kurmayı deneyebilir misin? Niye her zaman böyle yargılayıcı bir...” Durdu. Büyükannesine

kaltak demek, geri dönüşü olmayan bir küfür gibi geldi. İçinden geçse bile, söylenemeyecek bir şeydi.

“Gördün mü?” dedi Bobbe, gülümsemesini işiten biri gibi. “Zayıfsın.”

“Üstüne atlayamam ki. Bir silaha ya da bir şeye ihtiyacım var.”

“Aklın en iyi silahındır.”

“Süper. Onu çıkarıp su balonu gibi suratına mı fırlatayım?”

“Bahane, bahane, hep bahane. ‘Yapamam, edemem, cesaret edemem.’ Sen o *saçmalıkçılığın* içine bu tuvalete girmeden çok önce hapsoldun zaten.”

Abe gözlerini sıkıca yumdu. Bir aynayla tartışıyordu. Bobbe en azından bir konuda haklıydı: Gerçekten acınası biriydi.

Ve sonra –aniden– bir fikir. Kırık camla ilgili o silik anekdot. Detaylarını hâlâ hatırlayamıyordu ama...

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir anda ayağa fırladı; gömleğini çıkarıp kırılmamış yumruğunun etrafına sardı.

Büyükannesi hâlâ aynadaydı. Onu azarlıyor, küçümsüyor, onu ve onun “hiçbir işe yaramayan neslini” lanetliyordu. Süper. Varsın konuşsundu. Bu işini daha da kolaylaştırıyordu...

Çat!

Tek yumrukla aynanın ortasından dışına doğru bir örümcek ağını andıran çatlaklar belirdi. Bir şeye vurmak öyle iyi gelmişti ki.

Çat, çat, çat!

Birkaç darbe daha. Bazı parçalar gevşedi ve yere düştü.

En büyüğünü, sardığı eliyle aldı.

“Artık bir silahım var,” dedi.

Büyükannesinin sesi de sustu.

Yoksa ona açıkça meydan mı okuyordu? Madem konuşuyorsun, lafla değil, icraatla göster kendini mi demek istiyordu?

Abe kapıya baktı.

“Sıçayım hepinizin ağzına,” diye fısıldadı boşluğa doğru.

Yap. Hemen şimdi yap. Beklemeyecek bu saldırıyı, hem elinde silahın da var.

“Evet. Var.”

Ama o korkunç, böğüren kahkaha, o berbat dekorasyonlar... Bir anda fiziksel bir çatışmanın kesinleşmiş olması, Abe’in ayaklarını yerden kesmeye yetmişti. Donakalmıştı. Gözleri yerde duran o yalnız oynar göze kilitlendi.

Kötülük geldiğinde, Abraham, maske takmayacak...

Eh, bu sefer kesinlikle maske *takıyordu*. Ve baksana kaç insan zaten ölmüştü. Göz Maskeli adam bariz bir şekilde psikopat gücüne sahipti. Ya bir de silahı varsa? Abe daha yakınına bile gelemeden bir kurşunla yere serilebilirdi. Evet, bu tuvalette kendini savunabileceği bir şey bulmuştu ama bu onu birdenbire yenilmez yapmazdı.

Strateji. Düşün. Adamla yüzleşmeden kaçmamın bir yolu var mıydı? Ona –(o iğrenç gözlere)– görünmeden?

Gözünü yerdeki oynar plastik gözden ayırdı ve tanıdık hücreesine şöyle bir göz gezdirdi. Bakışları tavandaki havalandırma menfezine takıldı.

Birinin orada sürünerek dolaştığını duymuştu. Boris’le yılan oradan düşmeden önce. Demek ki biri oraya tırmanabiliyordu. Bu da demekti ki...

Tavan panellerinin geri kalanına baktı. Üstüne çıkabileceği bir şey bulabilirse, uzanılabilir mesafedeydi.

Mesela klozet.

Belki de bu zamana kadar hep var olan bir kaçış yolu, aslında en başından beri gözünün önündeydi.

NUMUNE; ÖLÜMSÜZLÜK YILDIZI; KATİL

“Dostum.” Ty’ın sesi yerdeki ayna parçalarından birinden geliyordu. “Bu planın, dışarı çıkıp adamla dövüşmekten nasıl daha iyi bir fikir olduğunu açıklar mısınız?”

Abe onu umursamayıp klozetin üstünde dengesini korumaya odaklandı.

“Dikkat et o yılan! Unutma...”

“Biliyorum,” diye homurdandı Abe. “Ölüm sonrası ısırma refleksi.”

“Bundan efsane bir şarkı ismi olmaz mıydı? İnternette okumuştum, o iblisler öldükten saatler sonra bile ısırabiliyormuş ve hâlâ zehirle de dolu oluyorlar.”

“Zehir değil, toksin,” diye yanıtladı Abe. “Ve sen bunu sadece ben bildiğim için biliyorsun çünkü sen benim kafamın içindeki lanet bir sessin sadece.”

“Ah be, sert girdin.”

Her iki klozet kapağı da yılanın üstüne kapalıydı ama Abe’in ağırlığı altında neredeyse hiç esnemiyorlardı. Ayak uçlarında dengesizce sallanıyor, aklından prenses ve bezelye gibi saçma imgeler geçiyordu.

Yılanı alıp bir köşeye fırlatabilirdi ama o dişli ağzı bir daha görmek istemiyordu. Sorun değildi. Dengede kalabiliyordu.

Yukarıdaki asma tavan panellerinden birini kaldırmadan önce derin bir nefes aldı. Bütün bedeni önceden tetiklenmiş bir irkilemeyle gerildi; orada, yukarıda her türden örümcek ve yılan bekliyor olabiliirdi: bacağı olmayan dehşetler ve fazla bacaklı dehşetler. Gerçi çingiraklı yilandan sonra menfezden başka hiçbir şey düşmemişti, bu yüzden yukarıda onu bekleyen bir şey olmamasından makul ölçüde emindi.

Yarı yarıya haklıydı. Yukarıdaki karanlıkta onu gafil avlayacak kıpır kıpır hiçbir şey yoktu ama menfeze en yakın panelin yanında duran iki kahverengi kutuyu *görebiliyordu*. En yakındaki kenarında damgalı bazı kelimeler seçiliyordu – “*Trumbull Çiftliği*” ile “*numune taşıma*” – ve Abe bunun ne anlama geldiğini hemen anlayıp ürperdi. Boris’le yılanın kutularıydı muhtemelen. En azından şu anda boş olduklarını varsayabiliirdi.

Abe tavandaki gölgeli manzarayı taramaya çalıştı. Eğer gerçekten bu seçeneği tercih edecekse, marketten çıkmanın alternatif bir yolunu bulması gerekecekti. Mümkünse işkencecisinin kullanmadığı bir yol.

Gelgelelim bu da daha ileriye görmek için kendini biraz daha yukarı kaldırması gerektiği anlamına geliyordu. Yani yüzünü Yeni Trumbull Çiftliği’nin karanlığına daha çok sokması.

Herhangi bir tanrıya kısa bir yakarıшта bulundu.

Dirseklerini tavan panelinin eklem yerine bastırarak kendini yukarı itti.

Bu pozisyonda kendini tutmak tam bir işkenceydi. Üzerinde durduğu dengesiz klozet kapakları ayak uçlarının altında sallanıyordu. Bu şekilde uzun süre dengede kalamayacağını biliyordu. Daha geniş bir açı yakalayabilmek için kendini döndürmeye çalıştı.

Kafasının arkasında kalan başka bir kutu şimdi tam karşıındaydı.

Kutunun yanında birkaç örümcek ve kalın, kırkayak benzeri bir yaratık sürünüyordu. Bu kutu hiç de boş değildi. Ve burnunun sadece beş santim ötesindeydi.

“Sıçayım!” diye tısladı. Çırpındı. Kutuyu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bacakları boşlukta debelendi ve ayak uçları dayanak aradı. Bu karmaşada, yanlışlıkla en yakın tavan paneline fazla yüklenmişti ve panel dayanamayıp kırıldı.

Panelle birlikte o da aşağı düştü, sert fayans zemine çakıldı ve sırtını klozete çarpmaktan kıl payı kurtardı.

Acı senfonikti ama bu acıyı biraz olsun bastıran bir şey vardı: Sürpriz kutuyu gerçekten tavan panelinin üzerine doğru devirmeyi başarmıştı ve şu anda yukarıdan üzerine böcekler yağıyordu. Örümcekler. Kırkayaklar. Tanrı bilir daha neler. O iğrenç bedenlerin şapırtısını, yere çarptıklarını, idrar birikintisine düştüklerini duyabiliyordu. Yüzlerce bacak derisinin üzerinde dolanıyor, saçlarının arasına yerleşiyordu.

Bu dayanabileceğinden çok fazlaydı.

Fırlayıp ayağa kalktı. Şaplaklıyor, ezip geçiyor, hiçbir yaratığa ilk ısırma şansını tanımıyordu. Acımasız bir öldürme makinesine dönüşmüştü.

Kendi sesini duydu, yine şarkı söyleyerek çığlık atıyordu ve bu kez daha da histerikti. Doobie Brothers mı söylüyordu? Billy Joel mı? Cannibal Corpse mu? Kendisinin bile fikri yoktu. Sadece kelimeler ve ulumalar vardı.

Eskiden böcek öldürmekten nefret ederdi. Sadece tiksindiği için değil, herhangi bir canlıyı öldürmenin vicdani yükü yüzünden. Hayatta kalma içgüdüüne sahip her şeye karşı bir merhamet duygusu taşıyordu. Hamamböceklerine karşı bile. Bu suçluluk duygusunu hep Yahudi kültüründen gelen bir yan etki gibi görmüştü. Sürekli soykırımdan kurtulma üzerine kurulu bir dinin mensubu olarak, başka bir canlıyı hunharca yok etmek ona hep yanlış gelmişti.

Ama şimdi? O düşünceler milyarlarca ışık yılı ötede kalmıştı. Aklında tek bir düşünce vardı: Öldür, öldür, öldür. Hiçbirini sağ bırakma.

Bir süre sonra çığlık çığlığa şarkısı kesildi. Abe galip ve nefes nefese bir şekilde ayakta duruyordu. Etrafı parçaladığı düşmanların cesetleriyle doluydu. Odada hareket eden tek şey kendisiydi. Ve evet, belki aksi bir durumu fark edecek hâli bile yoktu ama ısırılmış gibi de hissetmiyordu.

Bir mucize. Ve daha da iyisi: Şu anda kendini yenilmez hissediyordu ulan.

Mario'nun yıldız aldıktan sonraki hâli gibiydi. Sahnede çığlık ata ata kusursuz bir konserden tek bir nota bile ıskalamadan inmiş gibi.

Şimdi! Hemen git!!

Aldığı her nefes bir hırıltı hâlinde çıkıyordu.

Ne yaptığını düşünmeye bile vakit ayırmadan, aynadan aldığı cam parçasını kavradı ve tuvaletin kapısını hızla açtı.

Göz maskeli herif ortalıkta görünmüyordu. Abe kararlı ve hızlı adımlarla ön kapıya yürüdü. Kapıyı iterek açtı. Her yönden görebiliyormuş gibi hissediyordu kendisini, onun için deniz bile ikiye ayrılırdı hatta.

Gece havası, hayatında hissettiği en güzel şeydi. Öyle ki neredeyse ağlayacaktı. Ama henüz değil, gözyaşlarını sonraya saklıyordu. Yenilmezlik duygusu yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı; bacakları titriyordu artık.

Doğruca arabasma yöneldi. Ama neredeyse kalbi duracak gibi oldu çünkü şunu fark etti: Karavan yoktu. Park yerindeki boşluk, usta işi bir sihirbazlık numarası kadar gerçek dışıydı.

Herif çekip gitmiş miydi? Son bir zihin oyunu muydu bu?

Fark etmezdi. Abe ceplerini yokladı, bir an anahtarlarının yanında olmadığını sandı ama sonra elinde olduğunu fark etti ve panikle uzaktan kumandadaki kilit açma tuşuna bastı. Her

şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Bu kâbus neredeyse bitmişti.

Şoför kapısını açmak üzereydi ki omzuna bir el dokundu.

“Yardım et...” dedi yumuşak bir ses.

Abe’in manik yenilmezliği yeniden alevlendi. Hâlâ olup bitenin gerçekliğinden emin bile olamıyorken (*yılan gibi*) hızla döndü ve elindeki cam parçayı, merhametsizce yabancının karnına saplamaya başladı.

ON DÖRT

SALDIRGAN; ŞANSSIZ BİR ÇOCUK;
HIÇBİR KURTULAN YOK; MEŞRU MÜDAFAA

“dur... lütfen dur...”

Abe’in bunun bir hayal olmadığını anlamasını sağlayan şey ne yumruğunun ete karşı direnci oldu ne de elini sıırsıklam eden sıcak kan. Onu gerçekliğe çeken şey, o sesin zayıflığıydı.

Hayal dünyasında birinin bu kadar çaresizce yalvardığını asla düşünemezdi.

Bıçaklamayı bıraktı. Arabası boyunca bir adım yana kaydı ve saldırganına daha iyi bakmak istedi.

Saldırgan. Ne ironi be. Az önce karşısındakinin göğsünü havalandıran bizzat sensin.

Karşısında genç bir adam duruyordu. Aslında adam bile demezdi, liseyi belki bir iki yıl önce bitirmiş bir çocuktı bu.

Sıskaydı. Dirsek ve ademelmasmdan ibaret gibiydi. Yanaklarında hafif bir sivilce izi. Dağınık, kontrolsüz saçlar. Kocaman, masum gözler. Ve şimdi şokla daha da büyümüşlerdi.

Çocuk iki büklüm olmuş, Abe’in biraz önce mide bölgesine açtığı yeni hız deliklerini tutuyordu ama Abe onun bol kot pantolon ve göğsünün sol üst kısmında benzin istasyonunun

logosunu taşıyan bol, kırmızı-beyaz çizgili bir polo tişört giydiğini görebiliyordu.

Sağ omzuna asılmış siyah bir sırt çantası vardı; şimdiyse dirseğinden aşağı sarkıyordu.

“Üzgünüm,” diye inledi çocuk. Sesi tizdi, cılızdı. Ergenliğe daha yeni girmiş gibi. “Ben...”

Arabaya doğru yığıldı.

Abe çocuğu yere düşmeden tutmak için neredeyse içgüdüsel olarak öne atıldı. Kendi de özürler mırıldanıyordu.

“Hayır,” dedi çocuk, titrek ve ince sesiyle. “Benim suçum. Arkandan sessizce yaklaşmamalıydım, sadece... arka odada çok uzun süre mahsur kaldım. Sonunda birini gördüğüme o kadar sevindim ki... aaah Tanrım...” Cümlesini bitiremeden dili tutuldu. Gözleri devrildi ve beyazları göründü. Abe çocuk bayılacak sandı ama çocuk kendini zorlayarak bilinci açık tutmayı başardı.

“Sikeyim ya,” dedi Abe. “Durumun kötü. Of. Sikeyim ya!”

Kasiyerin gövdesi kanla kayganlaşmıştı. Ağırlığı dayanılmazdı. Şimdiden bir ceset gibi ağırdı.

“Gördün mü onu?” diye sordu çocuk. “O... gözlü olanı?”

“Evet.”

“Başka... kurtulan oldu mu?”

“Hayır.”

Kasiyer hırıltılı bir kahkaha attı. “Ben de aynısını yapardım.” Acıyla inledi ve karnındaki yaralara bastırdı. “Ne aptalım... Çok ses çıkarmayayım diye önce bağırmadım. Gerçekten üzgünüm.”

“Özür dilemeyi kes! Asıl ben... Ben sana yardım etmeliyim. Hastaneye götürmemiz lazım seni.”

“Başım... dönüyor...”

Muhtemelen çok fazla kan kaybediyordu. Hastaneye yetişmezdi bile. Siktir. Sikeyim böyle işi.

Bırak onu, diye tısladı büyükannesi kafasının içinde. Bu kadar yaklaşmışken sakın geri dönme.

“Kanamayı durdurmamız lazım.” Abe’in gözleri yeniden markete kaydı. “İçeride bandaj falan vardır.” Ama Abe yine de kımıldamadı. Henüz değil. Çünkü... ya bu bir tuzaksa?

Yaralarının üzerine eğilmiş olan kasiyer ona baktı. Kocaman gözleri yaşlarla doluydu. Sanki Abe’in aklından geçenleri okuyabiliyordu.

“Beni tanımıyorsun, dostum. Git. Yardım bul. Kendini kurtar. *Lütfen.*” Şimdiden rengi en az üç ton açılmıştı. Resmen gözünün önünde içi boşalıp gidiyordu. Elmacıkkemiklerinin üzerinde kül grisi halkalar. Terden sıırıslıklam, sivilce izleriyle dolu bir yüz.

Abe arabasına baktı. Sonra o adama –hayır, çocuğa!– baktı. Belki de biraz önce öldürdüğü o çocuğa. N3FR3TY4R4T karavanının *önceden durduğu* yere baktı.

SAKIN ha, Abraham.

Kasiyer de büyükannesinin düşüncesini tekrarladı.

“Yapma.” Çocuk sanki on üç yaşındaymış gibi sesi çatallandı. Kanlı elinden biriyle Abe’in kolunu kavradı. “*Lütfen. Hâlâ gidebilecekken buradan çık.*”

Çocuğun eli Abe’in kolunda öyle küçük duruyordu ki. Öyle hafif. Abe’in bencilce davranması için öyle çaresiz. Şu iğrenç, berbat büyükannesi gibi davranması için. Ama... eğer karşılığında lanet olası insanlığını kaybedecekse hayatta kalmanın ne anlamı vardı ki?

“Hey,” dedi Abe, çocuğun tutuşundan kolayca kurtulup elindeki cam parçasını kaldırarak. “Kendimi savunabilirim.” Acı dolu bir sırıtışla baktı çocuğa. “Yoksa fark etmedin mi?”

ON BEŞ

İNSANLIK; SİPER; BEKLENMEDİK TEMAS

Ne aptalca, diye düşündü. Aptalca. Aptalca. Aptalca. Aptalca.

İçeri süzülmesi, bandajları alması ve dışarı çıkması toplamda doksan saniye sürmeliydi. Ama zaman, uzayan bir şeker hamuru gibi sündükçe sündü.

Ayakkabılarının kanla kayganlaşmış zeminde çıkardığı her gıcırta, dokuz bölümlük bir senfoniye dönüştü.

Her kalp atışı, uzatılmış bir davul solosuydu.

Her nefes, çalışanlar bölümünün kapısının açılması ve o maskeli psikopatın yeniden belirmesi için açık bir davetti.

Neredeydi bu bandajlar? Niye bu kadar çok sayıda yiyecek vardı burada? Bu kadar çok abur cuburu kim ne yapsındı ulan?

Abe onlarca, belki yüzlerce gözün kendisini izlediğini hissediyordu. Göz ucuyla, yerde birkaç tane daha o lanet oynar gözlerden gördü; maskeden falan düşmüş olmalıydılar.

Kendi gözleri ise durmaksızın odanın arkasındaki kapıya, etrafa saçılmış cesetlere kayıyordu. Bir şeyin hareket etmesini, ucuz bir korku filminden fırlamışçasına üstüne atlayacak bir şeyin aniden ortaya çıkmasını bekliyordu.

Katil muhtemelen başka bir kurbanı yüzmekle ya da bir cesede araba aksesuarları sokmakla meşguldü. Ya da belki katil karavanına binip sahneyi terk etmişti gerçekten.

Her şey sessiz ve hareketsizdi.

Tahammül edilemez biçimde sessiz ve hareketsizdi.

Tuvaletin açık kapısı, Abe'in geri döndüğünü görüp şokla ve sevinçle gülümseyen bir seyirci gibi ağzını açmış bekliyordu.

Aradığını buldu nihayet –sağlık malzemeleri ne akla hizmet antifrizle aynı reyonda tutuluyordu ki?!– ve kucaklayabildiği kadarını alıp gece havasına doğru hızla geri döndü. Bütün bu süreç boyunca da sırtı boyunca, bir şeyin –ya da birinin– arkasında olduğu düşüncesi soğuk bir alev gibi yanıyordu.

Kendini tekrar dışarı attığında o şaşırtıcı yenilmezlik hissi yeniden baş gösterdi. Bir nevi sarhoşluk. *Hayattaydı* lan işte.

Hem de insanlığıyla birlikte.

XXX

Karavan gitti, diye tekrar edip duruyordu kafasının içinde, panik karşısında alınmış bir siper gibi.

Karavan gitti. Karavan gitti. Karavan gitti. Karavan gitti.

Markette geçirdiği doksan saniyenin ardından, kasiyeri hastaneye götürene kadar hayatta kalabilecek şekilde pansuman yapması için kendine iki dakika verdi. Aslında akılalmaz bir risk alıyordu –şimdiye dek binlerce korku filminde binlerce kahramana öfkeyle bağırmasına neden olan türden bir şey yapıyordu– fakat kendini durduramıyordu. Çünkü kasiyer, bunu yapmazsa kan kaybından ölecekmiş gibiydi.

“Sen bu sırada gözcülük yap,” dedi Abe bandajları açarken.

Genç kasiyer zayıf ama içten bir kahkaha attı. “Sakın... gözümlü dört açmamı falan söyleme.”

“Ah. O sikik maske, değil mi?”

Çocuk yüzünü buruşturdu – belki acıdan, belki tiksintiden. “Hayatım boyunca o görüntü gözümün önünden gitmeyecekmiş gibi geliyor.”

Abe elinden gelen en hızlı şekilde hareket etti. Bu birkaç dakikayı burada geçirmekle ilgili tüm riskleri minimize etmişti. Şoför koltuğundaydı; kasiyer ise yan koltukta. Anahtar kontak-taydı. Motor çalışıyordu ve market gözlerinin önündeydi. Herhangi bir tehlike belirtisinde –ya da o korkunç karavanın sesi duyulur duyulmaz– gazlayıp uzaklaşmaya hazırdılar.

Çocuğu arabaya yerleştirmek hiç de kolay olmamıştı. İri biri değildi ama öylesine güçten düşmüştü ki ikisinin de bütün çabası gerekmişti. Aslında Abe kendi gücünün de ne kadar azaldığını fark edip biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Adrenalini düşüşe geçmişti.

Şimdiyse Abe, karnındaki yaralara daha rahat ulaşabilsin diye kasiyer geriye yaslanmıştı. Abe yaranın etrafını temizleyip bandajlarken çocuk konuşuyordu.

Gece sakindi, diye anlatmaya başladı kasiyer. “Arka odada stok işleriyle uğraşıyordum ki hiç hazzetmediğim bir iştir, bu yüzden kulaklıkla müzik dinliyordum. Markette birinin bağırmaya başladığını fark etmem zaman aldı. Dışarı çıktım ve... *biri* girmişti içeri. Maske takmıştı. O gözlerle dolu maskeyi. Ve bağırıyordu. İçeride iki müşteri, iki de çalışan vardı. Herkese bağırıyordu, yani sanki bir vaiz gibiydi. ‘Yarattığı şeyi’ göstermek için geldiğini söylüyordu. Onlar için ‘yaratmak’ istiyordu. Ne demekse artık bu.”

Abe yutkundtu. Boğazındaki klik sesini duydu. “Nefret,” dedi. “Nefret yaratmak istiyor.”

Kasiyer kocaman ve ıslak gözleriyle ona baktı. Ve o gözler, bu çok mantıklı, diyordu.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Abe.

“İşte o zaman bıçağımı fark ettim. Dünyanın en büyük bıçağıydı. Ve kimse geçemesin diye ön kapının önünde duruyordu.

Bir müşteriye bıçakladı. Sonra bıçağı başka bir müşteriye fırlattı.” Kaşlarının arasını işaret etti. “Tam oraya saplandı. Daha önce sadece filmlerde gördüğüm türden bir şeydi. Sonra Trevor –diğer kasiyerlerden biri– onu yere yatırmaya çalıştı. Ama çok hızlıydı adam. Çok güçlüydü. Boğazını sıkmaya başladı. Ama bu, filmlerde gördüklerim gibi *değildi*. Filmlerde boğma sahneleri yavaştır, sessizdir. Bu...” Sesi titredi, gözleri doldu. “Parmakları Trevor’ın boynundan içeri girecek sandım. Bir şey yapmak istedim ama çok korktum. Donup kaldım.”

Çocuk gözlerini utançla yana çevirdi.

Anlıyorum seni, demek istedi Abe ama demedi. Onun yerine devam etmesine izin verdi, hipnotize olmuşçasına dinliyordu.

“Sonra o gözlerin hepsi bana döndü. Trevor’ı bırakıp bana doğru *koşmaya* başladı. Tam gaz. Kahkaha atarak – ince, iğrenç bir kahkaha. Sonra itti beni. Daha önce hiç o kadar sert itilmedim. Bir duvara mı, yere mi çarptım, bilmiyorum ama kafamı fena vurdum. Bayılmışım. Kendime geldiğimde arka odadaydım. Her şey çok sessizdi. Göğsüme yapıştırılmış bir post-it vardı. ‘*Tadını çıkar!*’ yazıyordu. Bir sürü kalple birlikte. Dışarı çıktım ve... yaptığı her şeyi gördüm.” Kasmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

Abe bandaj işini tamamlamıştı. Kan temizlenince yaralar aslında o kadar da kötü görünmemişti. Çocuk tişörtünü çekip indirdi ve inleyerek düzeltti. “Teşekkür ederim. Sanırım hayatımı kurtardın.”

“Evet. Ama henüz tehlike geçmedi.”

İkisi de markete baktı. İçerideki kan, cilalanmış gibi parlıyordu.

“Neden bu kadar sessiz şimdi?” diye sordu çocuk. “Sence nereye gitti?”

Abe omuz silkti. “Belki de... yapmak istediğini yaptı? Yaratmak istediğini yarattı?” Fısıldadıklarını fark etti. Canavarı yeniden çağırmaktan çekiniyorlardı âdeta.

“Bizi özellikle mi sağ bıraktı sence?”

Abe düşündü. “Şahit yoksa yaratımın ne anlamı var ki?”

Manzara neredeyse büyüleyiciydi; kanlı, korkunç ama gözlerini alamıyordu. Karanlıkta bir vaha gibi hâlâ aydınlıktı.

Sonra gözleri ön cama takıldı. Hâlâ orada duran böcek parçalarına. Şlap. O an trans hâlinde çıktı. Burada üç dört dakikadan fazla oturmuş olamazlardı ama bu bile fazlaydı.

“Fark etmez,” dedi. “Gidiyoruz. Ve biz... Ne?”

“Telefonun,” dedi kasiyer parmağıyla göstererek.

Abe çocuğun yaralarını sararken, onun anlattığı dehşetleri dinlerken... telefonunu tamamen unutmuştu. O lanet, aptal telefon. Torpidodaki minik yuvasına takılı duruyordu.

Çalıyordu.

Biri *şu an* onu arıyordu.

Arayan kişinin ekrandaki ismini görünce Abe’in nefesi kesildi.

“Kim o?” diye sordu kasiyer. Hâlâ zayıftı ama enerjisi yerine geliyordu. Artık rengi eskisi kadar soluk değildi.

“Bir saniye. Sen... gözünü dört aç.”

Abe telefonu açmakta zorlandı. Şu anda aslında arabayı çalıştırıp kaçıyor olması gerekiyordu. Polisi araması gerekiyordu. Ama bu... sadece bir saniye sürerdi. Bu kez beyninin içindeki hiçbir ses, salaksın demiyordu. Zihnindeki tüm karakterler bu aramayı cevaplaması gerektiğini biliyordu.

Bu ânın gerçek olduğunu onaylamak için. Onun sesini duymak için.

“Jenna?” Abe kadının adını bile zar zor fısıldayabildi.

“Abe!” diye bağırdı Jenna hattın öbür ucunda. “Tanrım, iyi misin? Burada hepimiz aklımızı yitirdik!”

O anda –kendi adını Jenna’nın ağzından duyduğu anda– Abe birden gözyaşlarına boğuldu.

Ama o hıçkırıkların arasında bile duyabiliyordu onu. Gerçekten, gerçekten, *gerçekten onu*.

Jenna, abisinin merkalanıp önce Ty'ı aradığını, sonra Ty'ın da onu aradığını ve herkesin endişelendiğini anlatıp duruyordu. Abe saatlerdir ortada yoktu. Ty ve Abe'in abisi, onun son anda korkup kaçtığını, belki de onları ghostladığını düşünmüşlerdi ama ona bir ihtimal ulaşabileceğini düşünen Jenna –“biliyorsun, ben kronik uykusuzum”– ısrarla aramaya gönüllü olmuştu.

“Bilmiyorum,” diye devam etti Jenna, “içime bir kurt düştü işte. Kötü bir his. Yardıma ihtiyacın varmış gibi.”

Kadın ona değer veriyordu. Resmen aynı frekanstaydılar. Abe'in tüm yaşadıklarından sonra aklına en çok bunu takması başlı başına bir delilikti.

Ama vakit yoktu.

“B-b-ben şimdi konuşamam, Jenna,” dedi sonunda. “Bir benzin istasyonundayım. Nerede olduğumu bilmiyorum. Şey...” Aklına öyle bir isim geldi ki asla unutmayacaktı: “Trumbull Çiftliği'nin Yılan ve Örümcek Evi. Orasının nerede olduğuna bakarsan, ben de oradan birkaç kilometre uzaktayım.”

“Trumbull Çiftliği mi?”

“Evet. Biri beni öldürmeye çalıştı. Hem de saatlerce.”

“Ne?! Sen-?”

“Hâlâ tehlikedeyim, bu yüzden kapatmam lazım. Polisi aramam gerek. Belki sen de ararsın? Uzaklaşmam gerekiyor. Ama... Ama artık her şeyin iyi olacağına inanabilirim gibi geliyor. Sesini duymak... çok iyi geldi, Jenna.”

“Bekle ama...”

Nasıl oluyorsa telefonu kapatmak bu gece yaptığı en zor şeymiş gibi geldi. Ama kapattı.

Vitesi geriye takmadan önce gözlerini sildi. Derin bir nefes aldı.

“Vay be. Kıza gerçekten âşıksın.”

Kasiyerin sesi, sanki milyarlarca kilometre öteden geliyordu. Abe arabada yalnız olmadığını neredeyse unutmuştu.

“Aşk mı? Yani... Bilmiyorum.”

Kasiyer koltuğuna yaslanmıştı ve neredeyse camdan aşağı süzülür gibi bir açıyla duruyordu. Rahat görünüyordu ama nefesi yüzeysel, sesi incedi.

“Aşk çok zor,” dedi kasiyer nefesi kesilerek.

Abe, “Hadi çıkalım buradan. Yola çıkar çıkmaz polisi ararım ve...” diyecekti ki:

“Dur. Yola çıkmadan önce... Bana kocaman bir iyilik yapabilir misin?”

Çocuğun tavırları birdenbire değişmişti ve Abe’in kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Ama nedenini bilmiyordu. Ortada açık bir tehdit yoktu. Ama bir sebep aramak gerekirse eğer... çocuk çok rahattı.

“Astımım var,” dedi kasiyer, göğsü kısa kısa inip kalkarken. “Bazen çok kötü olur. Şimdi de geliyor gibi hissediyorum. Yardımcı olur musun?”

Abe’in omuzlarına buz gibi bir ürperti çöktü. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Hem de çok fena. “Ne istiyorsun?”

“Sırt çantamdan astım ilacımı alabilir misin?”

Çanta ön koltuğun altında duruyordu. Sıradan, siyah bir JanSport. Gevşek, sönük, görünürde boş.

“İçinde başka bir şey yok. Görmemen imkânsız.”

“Ama hemen gitmemiz lazım. Zaten çok vakit kaybettik...”

“Lütfen?” kasiyerin nefesi hırıltılıydı. *Ama bu... astım hırıltısı değil miydi yoksa?* “Astım ilacım olmadan ölebirim. Eğilmek çok acıtıyor. Cam yaralarından. Yola çıkarsak arabayı sürerken çıkarman mümkün olmaz. Ama şimdi çıkarırsan...”

“Peki.” Jenna’nın telefonunu açacak zaman bulduysa, bunu yapacak zamanı da var demekti. En fazla on beş saniye. Belki beş hatta.

Ama o lanet alarm zilleri...

Abe uzanıp sırt çantasını kaptı. Üst fermuarı açtı ve astım ilacını aramak için elini içine daldırdı. Bir dizüstü bilgisayar şarj kablosu vardı ama...

Alev gibi bir acı avuç içinden koluna fırladı. Abe hem acıdan hem de şaşkınlıktan bir çığlık patlattı. Elini çantadan çekip dışarı çıkardı.

Hayır hayır hayır hayır.

Avucunun serçe parmak tarafına saplanmış dişlerle sarmakta olan incecik bir yılan. Siyah, sarı ve kırmızı bantlarla çevrili. Simsiyah bir kafa.

Ve o sırada kasiyer iç çekti.

Ve Abe o anda o kesik kesik nefeslerin ne olduğunu anladı.

Astım falan değildi.

Çocuk derin, neredeyse orgazmik bir iç çekti: "Ah... teşekkür ederim."

ON ALTı

ESKİ DOSTLAR; EBEDİYEN

Abe yılanın havada kıvranışını, avuç içinden çıkıntı yaparak sarkışını klinik bir şokla izliyordu.

Sonra kafasını çevirip kasiyere baktı.

Kasiyer, Abe'in hayatında gördüğü en geniş sırtışı takınmıştı, öyle bir sırtış ki çocuğun çocuk yüzüne onlarca yıl, belki yüzyıllar ekliyordu âdeta çünkü yalnızca gerçekten kadim bir şey bu kadar derin, bu kadar şen bir sevinç duyabilirdi.

Abe'in diğer eli, tabii ki, zaten kırıktı. Ama şimdi her şey yavaş yavaş uyuşmaya başladığından, bir şekilde o kırık elle arabanın kapısını açmayı başardı ve kendini sırtüstü asfalta bıraktı.

Yılan nihayet elini bıraktı ve gecenin içine süzülerek kayboldu. Abe de aynısını yapmaya çalıştı: arabadan uzaklaşarak betonun ve asfaltın üstünde sürünmeye başladı, kendini tekrar marketin güvenliğine ulaştırabilmek niyetindeydi.

Ama şimdiden vücudu ağırlaşmaya başlamıştı.

Sanki pekmezin içinde hareket ediyordu.

Sinirleri alev alev yanıyor, vücudu içten içe cayır cayır sarılıyordu.

Kolları ve bacakları, kuruyan beton levhaların arasında donuyordu sanki.

Hiç bu kadar yavaş hareket etmemişti. Kanı bile pıhtılaşmış sertleşiyor gibiydi ve damarlarında ağır bir çamur kıvamında dolaşıyordu.

Arabanın yolcu kapısı açıldı ve kasiyer kayarak arabadan indi.

“Şey,” dedi sohbet edercesine, sanki bir kokteyl partisinde birini bir başkasıyla tanıştırmış gibi, “bu bir Sonora mercan yılanıydı. Kutusunun üzerindeki bilgiye göre bayağı zehirliymiş, nörotoksikmiş ama *her zaman* ölümcül değilmiş. Uyarı için ısırıldığı zaman dozunu kaçırmıyormuş genelde. Artık bakalım, bu sefer ciddi miymiş, değil miymiş göreceğiz.”

Sonra çantasının artık yılandan arınmış başka bir gözeneğine elini daldırıp hafifçe kıvrık, lastik kayışlı bir maske çıkardı. Onun maskesi.

Maskenin üzerinde hâlâ birkaç tane oynar plastik göz vardı ama eskisi kadar değil. Bunca hareket yüzünden çoğu düşmüş olmalıydı. Yakından bakınca, maskenin ne kadar ev yapımı, ne kadar uyduruk olduğu açıkça görünüyordu.

Maskenin yüzeyinde de tuhaf bir şey daha vardı; Abe’in normalde dikkatlice inceleyip anlamaya çalışabileceği türden bir şey. Ama şu an, umurunda olamayacak kadar başka şeylerle meşguldü.

Marketin ön kapısına kadar sürünerek ulaştı ve bir şekilde kendini içeri çekip kapıyı ardından kapattı. Kapının kilidini bulmaya çalıştı, kilidin kapının alt kısmında olduğunu gördü, kapıyı kilitlemeye çalıştı ama kilit elleri için fazla karmaşık gelmişti; biri kırıktı, diğeri ise yavaş yavaş şişip mosmor olmaya başlamıştı. Eğilip doğrulmak da başını daha da döndürüyor, midesini altüst ediyordu.

Kasiyer aheste aheste kapıya kadar geldi, yakın olmasma çok yakındı ama artık çok geçti. Camın öte yanından kapıya nazikçe vurdu ve kafasındaki oynar gözler titreşti.

Gidilecek tek bir yer vardı.

Abe'in saklanabileceğini bildiği tek yer.

Ön kapının kilidinden vazgeçip market raflarının arasından sendeleyerek geçti ve o tanıdık tuvalet kapısının önünde durdu.

Bu kilidi çevirmek daha kolaydı. Eski bir dost. Kapının öteki tarafında kalan kasiyerin market içinde kahkahalar atarak hoplayıp zıpladığını duyduğunda kapıyı çoktan kilitlemişti.

Abe de gülmeye başladı.

Yok, ağlıyordu.

Yok, gülüyordu. İkisini de yapacak hâli yoktu halbuki.

Kendini yeniden o soğuk tuvalet zeminine bırakarak yerdeki böcek leşlerinin arasına uzandı ve gözleri yavaş yavaş odağını yitirdi. Kapının altındaki açıklıktan dışarıya bakıyordu ama gerçekte baktığı yer bir hiçliğin içindeki hiçlikti.

“Ne kadar da iyi bir insansın sen!” diye haykırdı kasiyer metal kapının öbür tarafından. “Gerçekten çok etkileyici! Hani gerçekten uğraşıyorsun! Vay anasını ya!”

Abe kımıldamadı.

“Gerçekten ama, yola benimle çıkmaman çok iyi oldu! Yoksa işler çirkinleşecekti ha!”

Abe cevap vermedi.

Uzun, *çok uzun* bir sessizlikten sonra kasiyer tekrar seslendi: “Bu arada, arabayı çalışmaz hâle getirdim. Haberin olsun işte, hani lazım olursa diye. Artık burada sıkıştık, beraberiz. Belki ebediyen. Bilmiyorum.”

Abe hiçbir şey demedi.

Oda hafiften dönüyordu ama bu zehrin damarlarında doluşmasından mıydı yoksa aklının çatır çatır kırılmaya başlamasından mı, bilemiyordu. Önemli de değildi. Hoşuna bile gittiği söylenebilirdi. Sanki biri onu uyutmak istermiş gibi, tatlı tatlı sallanıyordu dünya.

ON YEDİ

KARŞILAMA SIRASI; SON VEDALAR; ÖLÜM DÖŞEKLERİ

“Çok muhtaç bir bebektin sen,” dedi büyükannesi, hem duvardaki hem yerdeki kırık cam parçalarından. “Ah, nasıl da ağlardın. Annene, onu sık sık avutma, dedim. Zayıf düşürür çocuğu. Yanılmadım da.”

Abe başını hafifçe salladı, belki onaylayarak, belki de konserde en sevdiği parçalardan biri çalınırken keyifle eşlik eden biri gibi.

“Bazen sana bakar ve şöyle düşünürdüm: Bu mu yani? Biz yıkımdan bunun için mi kaçtık? Böyle şeyleri düşünmekten hoşlanmıyordum, inan. Beni bir canavar sanıyorsun ama bu hayal kırıklığından *keyif almıyorum*. Tadı berbat, Abraham. Torunlarımın nereden geldiklerini hatırlamalarını istedim sadece. Kök salsınlar istedim, benimkiler gibi sökülüp atılmasınlar diye. Anne babamın, kuzenlerimin, ateşlerde yitirdiğimiz herkesin yerine. Geleneklerimizi sürdürmelerini istedim çünkü kötülük onları elimizden almaya çalıştı ve biz kötülüğün karşısında ‘Aman canım, belki haklısınız, ben biraz daha sessiz olayım, inancımı bir kenara koyayım,’ demeyiz. Biz kötülüğün gözünün içine tükürürüz ve deriz ki: Defol cehenneme git, ben

hayatta kalanların uzun soyundan geliyorum! Asıl mesele bu, *boychik*. Ben senin tamamen hayatta kalabilmeni istedim. Her parçanla.”

“Eh,” diye homurdandı Abe, “üzgünüm, Bobbe. Galiba böyle bir şey olmayacak.” Dudakları kalınlaşmış ve kupkuruydu. “*Kein ayin hara*,¹¹ peh, peh, peh.”

“Sessiz ol,” diye tersledi kadın. “Daha bitirmedim.”

Vay canına. Bir zihinsel yansıma alıngan olabiliyor muydu? Görünüşe bakılırsa evet. Ya da belki –diye kıkırdadı içinden– belki bu konuşma *gerçekten* yaşanıyordu. Belki o ve Bobbe, kendi ölüm döşeklerinde, ortak bir geçiş alanında, yarı bilinçli bir uzamda buluşmuşlardı?

Eh, ne güzel. Sonunda ortak bir şeyimiz oldu.

“Sana demek istediğim şu ki... senin hakkında yanılmışım,” dedi büyükannesi. Bunu itiraf etmenin ne kadar zor olduğunu kadının sesinde duyabiliyordu. “Sen kötü bir Yahudisin. Hiç sinagoga gitmedin, Şabat’a saygı göstermedin. Ama Abraham, sen *hakiki* bir Yahudisin. Dayanmaya çalıştın.”

“Bu konuda pek de başarılı olduğum söylenemez ama, Bobbe.”

“Hayır, *pupik*,” dedi şefkatle, “ama bu senin suçun değil. Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Belki de senin doğduğün çağ, şu bolluk ve konfor dolu yıllar, büyük savaşlar ile artık üzerimize doğru gelen şey –ve bir şeyler geliyor, bunu hissediyorsun, değil mi?– arasındaki bu dönem... belki de tüm bunlar birer... kazaydı. Bir sapma. Ya da zalimce bir şakaydı. Ya da...”

“Bir mola yeri,” diye homurdandı alaycı bir gülüşle.

¹¹ İbranice ve Ladinoda “nazar değmesin” anlamına gelen geleneksel bir ifade. –çn

“Evet,” dedi kadın memnun bir tebessümle. Sonra: “Buda’yı bilir misin, Abraham?”

Bu soru onu *gerçekten* şaşırttı. Gülmeden edemedi. Tanındığı diğer seküler Yahudiler gibi, kendisi de bir miktar Budizmle *haşır neşir olmuştu*. O öğretilerdeki, o yaklaşımdaki bir şeyler ona hep cazip gelmişti. Ama büyükannesinin ağzından “Buda” kelimesini duymak? Onun başka bir kültüre onay verircesine konuştuğunu işitmek? Bu konuşma cidden iki kişinin *diyaloğuydu* belki de... ya da ölmekte olan beyni, kapanmadan önce tüm tuşlara basmaya başlamıştı.

“Biliyorum, biliyorum, ben Polonya’daki minicik bir köyden gelen cahil kızın tekiyim. Hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorsun. Ama ben de öğrenmeye çalıştım, Abraham. Ben de bu dünyayı anlamaya çalıştım. Ve aklımda kalan bir hikâye var. Bir Budist öğretmen, etrafında toplanmış öğrencilerine –tıpkı bir *minyan*¹² gibi, nu?– bir bardaktan su içerken demiş ki, ‘Bu bardağı seviyorum. Çok güzel. Suyu dudaklarıma taşıyor, beni yaşıyor. Işığı yakalıyor. Ama bir gün elimden düşer de kırılırsa, kalbim de onunla kırılır. Çok üzülürüm. Bu yüzden şunu unutmamalıyım: Kırık olmak bu bardağın hakiki doğasıdır. O, bütün olduğundan çok daha uzun süre kırık kalacak. Kırılmak *üzere* yaratıldı. O *zaten* kırık. O zaman, bu kısa bütünlük yanılması için neden üzülmeliyim?’ Ne demek istediğimi anlıyor musun, Abraham?”

Kırık bardak. Aradığı ders buydu işte.

İçine tuhaf bir his doldu: Yılan zehrinin tersi gibi bir şeydi.

“Teşekkür ederim, Bobbe.” Zorla da olsa konuştuğu, (hatta konuşmak zorunda kaldığı) o nadir telefon görüşmelerinde

12 Yahudi ibadetlerinde belirli duaların okunabilmesi için gereken en az on yetişkin erkekten (bazı mezheplerde kadın da olabilir) oluşan cemaat topluluğu. –çn

hep son cümle olarak söylediği o söz geldi aklına. “Zei gezunt ve kim gezunt.”¹³

“Senin problemin ne, biliyor musun?”

Büyükannesi gitmişti. Şimdi, aynadaki kırık cam parçalarından Ty’ın sesi geliyordu.

Harika. Sırada kim var? Karşılama sırası mı bu?

“Yahudi cenazelerinde karşılama sırası olmaz ama,” diye mırıldandı Abe.

Ty tekrarladı: “Senin problemin ne, biliyor musun?”

Abe başını yana eğip gözlerini kapattı.

“Artık problemim falan yok. Ölmeye hazırım.”

“Senin problemin ne, biliyor musun?”

Belki de en büyük problemim, beni asla dinlemeyen bir en iyi arkadaşım olmasıdır?

Ama hayır. Bu seferkisi hayal ürünü bir konuşma değildi. Bu bir anıydı. Ty bu sözleri ona *hakikaten* söylemişti.

Pekâlâ. O zaman getir bakalım o anıyı.

Kapanıştan önce son bir sahne. Bütün o saçma sapan hikâyeye gerek yok. Güzel bir anı olsun. Şöyle *karakteristik* bir tane.

Abraham Neer, hayatın buydu işte senin.

13 Yiddişçede “sağlıcakla kal, sağlıcakla dön” anlamına gelen bir veda ifadesi. -çn

ON SEKİZ

HAYAT

“Abraham Neer, bu gece sen tam bir sikiş makinesi olacaksın. Boşalmanın T-1000’i gibi. Senin seks zaferlerinden milyar dolarlık bir film serisi çekecekler. Ve aletinin devridaim hareketler üzerine yaptığı çığır açıcı keşiflerle o soktuğumun Nobel ödülünü verecekler sana.”

Ty bunu dedikten sonra Abe’in eline her biri cart neon renklerde, bir avuç dolusu prezervatif tutuşturdu. Abe bu prezervatifleri daha önce çaldıkları bir kulüpten hatırladı; girişteki fanusta boş beleş duruyorlardı.

Abe avucundaki lateks kolajına baktı. “Eee, ne sikim iş lan bu?”

İkisi de Club Congress’in pis tuvaletindeydiler. Otuz dakika sonra üç başka grubun da çalacağı gecede ilk çıkacaklardı ama dışarda fena olmayan bir kalabalık birikmişti –çoğunlukla her gece düzenlenen ve az önce biten bilgi yarışmasından kalanlar– ve kalabalıkta birkaç çekici kadın da vardı.

Ama Ty’ın avuç dolusu prezervatifi kadar kadın yoktu tabii.

“Ne SİKİM iş lan bu’ aynen doğru tepki, dostum! Bu gece seksin vücut bulmuş hâlisin. Feromon salıyorsun resmen, bir kokarca gibi. Ama güzelinden. Bir seks kokarcası.”

Abe gözlerini kısarak arkadaşına baktı.

“Ty. Ne yapıyorsun? Bu çok iğrenç.”

“Düdükleyeceğin o tatlı, sulu, kaygan kukular kadar iğrenç değil. Dostum. Üff.” Bu, Ty için bile fazlaydı. Kendinden tiksinierek suratını buruşturdu ve özgüvenli yancı rolü silinip yerine endişeli İzci Lideri geldi. Bu ona çok daha uygun bir roldü. “Bak. Moruk. Artık sahaya çıkman lazım, tamam mı? Oyuna gir. Konser sonrası kızlarla konuştuğunu görmüyorum hiç. Yani,” sesini gizli bir fısıltıya indirdi, “en son ne zaman?..”

“Yüce İsa.”

“Yok artık! *Kitabı Mukaddes* zamanlarında mı?”

Abe yüzünün yandığını hissetti. Ty’ı hafif ama ciddi sayılabilecek bir hamleyle itti.

“Kes artık. Ben öyle rasgele seks yapan biri değilim, bunu biliyorsun.”

“Sen hiçbir türden seks yapan biri değilsin gibi geliyor artık.”

“Kes. Aslında konuşmayı düşündüğüm biri var. Yani... sorun yok. Takma kafana.”

Abe prezervatif yığınıni geri vermeye çalıştı ama Ty şöyle dedi:

“Tamam da... ya o kişi artık bekâr değilse?”

Abe’in içi çekildi. “Ne? Ne demek bu?”

“Seninle konuşmam gereken bir şey var, moruk. Yani... hâftalardır sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum ama hâlâ bilmiyorum. Biraz... garip.”

Abe, Ty’ın ne diyeceğini bir şekilde zaten biliyordu. Ty, muhtemelen prova ettiği bir konuşmayla, Jenna’yla “takılmaya” başladıklarını ve “belki bu işi sevgililiğe götüreceklerini” anlatırken Abe’in zihni vücudunu terk etti. Yumuşak, kaçamak kelimelerden oluşan bir geçit töreni. Az önceki kaba övünmelerden tamamen farklı bir hava.

Bir ömür gibi geçen dakikaların sonunda Ty sustu. Abe’den bir cevap bekledi.

“Vay be.” Abe kurumuş bok kaplı sıcak bir taş yuttu. “Süpermiş. Mutluluklar.”

Bir anda bu tuvalet bırak iki kişiyi, tek kişi için bile için fazla küçük geldi. Çıkmak istedi ama Ty kolundan tuttu.

“Bunu konuşabilir miyiz?”

“Neyi konuşacağız? O bir insan, bir PlayStation kolu değil. Senden hoşlanıyor. Harika. Sen salak ve yakışıklısın, o zeki ve güzel. Muhteşem. Gen havuzu için iyi haber. Al şunları.”

Prezervatifleri bir kez daha Ty’a vermeye çalıştı, bu sefer daha sert, neredeyse yumruklarcasına.

Ty yine eliyle savuşturdu.

“Sen bana kızgınken sahneye çıkamayız,” dedi.

“Sana kızgın değilim.”

“Kesin kızgınsın.”

İşin garibi, Abe hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti. Ama bu öfkenin içinde bir tutam hüznün de vardı. Ve bu hüznün içinde de bir tutam korku. Deli gibi duygular beslemeye başladığı bu kızı kaybetme ihtimaliyle yüzleştiği için kalbi kırılıyordu. Ama öte yandan, arkadaşını da seviyordu ve biliyordu ki bu yaşanan, arkadaşlıkları sona erdiren türden bir şeydi. İkisinin de olmasını istemiyordu. Fakat aynı zamanda, bu aşağılanmayı sineye çekmeye de hazır değildi. İçinde, bugüne dek üzerine pek düşünmediği parçaları, hayatta yuttuğu tüm diğer aşağılanmaları ona birer birer hatırlatarak birden alev alev yanmaya başlamıştı.

Ty’ın gözleri aniden parladı. “Bana vurmak ister misin?”

“Hayır, sana vurmak istemiyorum.”

“Vurabilirsin ama. İzin veriyorum.”

Bu Abe’i güldürdü; kısa ve keskin bir homurtu. “İzin verdiği müddetçe birine vurmanın ne anlamı var ki?”

“Yani bana *vurmak* istiyorsun!”

“Hayır! Buradan çıkmak ve bu saçma konuşmayı unutmak istiyorum.”

Bunların hepsi sanki onun dışında yaşanıyordu. Bir film izliyormuş gibi hissediyordu. Tek istediği bu tuvaletten çıkmak, kendisi için orada olmayan kalabalığa karışmak, bir viski zencefilde (*kızın da favori içkisiydi; seni de bu içkiye o alıştırmıştı*) boğulmak ve sahnede çılglık çılgılığa hislerini kusmaktı.

Zalim, tepeden bakan bir gülümseme Ty'm yüzüne yayılmıştı.

"Senin sorunun ne, biliyor musun?" diye sordu.

Abe'in çenesi kasıldı. "Ne? Neymiş benim sorunun?"

"Bir şeyleri çok istiyorsun ama bence istediğin şeylerden *biri* de, diğer istediklerin için hiç savaşmak zorunda kalmamak. Bu da diğer istediklerini elde etmeyi imkânsızlaştırıyor! Bu bir kısır döngü bile değil, dostum. *Aptal* bir döngü."

"Dövüşmek mi *istiyorsun* yani?"

"Aslında bunu pek *tercih* etmem ama bazen dövüşmek gerekir. Bazen biraz da eğlencelidir."

"Şu an gerçekten bir şeye yumruk atmak istiyorum lan! Ama sahneye çıkmadan önce elimi incitmek de istemiyorum, bu yüzden! Siktir!"

Tuvaletin kapısı açıldı. İşemek isteyen zavallı bir herif. Abe ile Ty aynı anda bağırarak onlara biraz alan tanımasını istediler, o da gözleri kocaman açılmış şekilde kaçtı.

Bir kez daha yalnız kaldıklarında Ty sordu:

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"*Şunları* istemediğim kesin." O lanet olası aptal prezervatiflerden kurtulmaya dair bir girişim daha. Yine reddedildi.

"Yok, dostum. Kusura bakma. Sana izin vermeyeceğim. Benden nefret edebilirsin, Abe ama ben hâlâ senin arkadaşınım ve senin iyiliğini düşünüyorum. Onları kullanacaksın, istesen de istemesen de."

"Kullanmayacağım, Tyler. İnsanlar bana o gözle bakmıyor."

"Öyle bir kullanacaksın ki! Yardım edeceğim sana!"

“KULLANMAYACAĞIM.”

“Abe!” diye bağırdı Ty. “Jenna’ya çıkma teklif etmek için neden bu kadar bekledim, biliyor musun? Çünkü önce senin yapıp yapmayacağını görmek istedim! Hatta Jenna bile senin teklif edeceğini sanıyordu! Ama sen hiçbir şey yapmadın lan!”

Abe, Ty’in onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordu. Ancak saldırmamasının nedeni bu değildi. Ty’in söylediği hiçbir şey –o son, korkunç, can acıtıcı itiraf bile– sebep olmamıştı buna; her ne kadar o itiraf, Abe’in kalbini hayatının geri kalanında her atışında sızlatacak olsa da.

Nedeni Ty’in o hafif, kendini beğenmiş gülümsemesiydi. Bu, ona başka birini hatırlatmıştı. Onu küçümseyen, başarısızlığını hatırlatmayı seven birini. Hep yanlış canavarlardan korktuğunu söyleyen birini.

“Peki.” Abe prezervatifleri lavabonun üzerine boşaltıp ambalajlarını yırtmaya başladı. “Bunları kullanmamı mı istiyorsun? O zaman kullanacağım.”

Ty merakla izliyordu.

Abe ilk prezervatifi musluğun altına tuttu, suyla doldurdu ve ağzını bağladı. Sonra aynı işlemi ikinciyle de yaptı.

Elinde tuttuğu iki ağır su balonuyla Ty’a küçümseyen bir sırıtmayla baktı.

“Yapmazsın,” dedi Ty. Aniden tedirginleşmişti.

“Evet, haklı olabilirsin,” dedi Abe. Sonra ilk balonu fırlattı.

Balon Ty’in göğsünde patladı.

Ty ciyakladı.

Abe ikinciye de Ty’in omzuna fırlattı.

“Şunların kalitesizliğine bak lan! Prezervatif dediğin böyle patlamaz!”

Ty onu duymamıştı bile; ıslanmış kıyafetine hayıflanmakla, diğer lavaboda başka bir prezervatifi doldurmakla meşguldü.

“Siktir git, piç!”

Ty elbette Abe'den çok daha atletikti ve isabeti de doğal olarak ondan daha iyiydi. Balonuyla doğrudan Abe'in ağzını vurdu.

Kavga aniden durdu çünkü her erkek kavgasında rastlanan o anlardan birine gelinmişti: Nefesini tutan dövüşçüler, olası bir yaralanmanın ne kadar ciddi olduğunu tartmaya çalışıyor, kavganın durdurulup durdurulmayacağını ya da işlerin gerçekten çığırından çıkıp çıkmayacağını görmeyi bekliyorlardı.

Sonra Abe hırladı: "Seni öldüreceğim lan." Böylece savaş başlamıştı.

Prezervatiflerin neredeyse yarısını tüketmişler ve içeriyi tam anlamıyla tehlikeli bir su alanına dönüştürmüşlerdi ki bir barmen buradaki curcunayı görmek için içeri daldı.

Abe ve Ty, Club Congress'ten ânında kovuldu. O geceki programdan çıkarıldılar. Bir daha asla orada çalamayacakları söylendi.

Ama tipik Ty'dı işte: İkinci bir şans için kulübün organizatörüne yalvarmayı becermişti. Reddedilemeyecek kadar sempatik ve içtendi. Darwin's Foetus için yeni bir konser tarihi kondu konmasma ama şunun altını da özellikle çizmişlerdi: Bir daha zırvalık yaparlarsa temelli kapı dışarıydılar.

O yeni konserin onaylanması, Abe ve Ty'ın birbirleriyle konuştukları son seferdi, ta ki dün öğleden sonraya kadar, Abe'in Ty'a büyükannesinin felç geçirdiğini haber verdiği âna dek. O aradaki sürede Ty ona defalarca mesaj atmıştı: prova yapmak için, beraber bir film seyretmek için, sadece bira içip takılmak için. Abe hepsini cevapsız bırakmıştı. Nasıl olsa Ty da aslında Jenna'yla takılmayı tercih ederdi.

Yine de bazen Ty'm haklı olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Belki de Abe'in gerçekten yoluna bakması gerekiyordu. Biraz takılması, oraya buraya gitmesi, duygusal olarak artık ulaşılmaz birine bu kadar anlam yüklemeyi bırakması gerekiyordu. O ulaşılmazlık yüzünden daha da çekici hâle gelen

birine. Ve o ulaşılmazlığın bir kısmı da Abe'in kendi korkaklığından kaynaklanıyordu.

Belki bir bara gitmeliydi Abe, bir konsere gitmeliydi, ufak tefek kaçamaklar yapmalıydı. Hatta cüzdanına o lanet neon prezervatiflerden birini bile koymuştu, sırf orada dursun, sırf arada bir göz göze gelip ona yoluna bakmanın da bir seçenek *olduğunu* hatırlatsın diye. Dünya *ille de* bu kadar zalim olmak zorunda değildi. Kalbi kırılmış olabilirdi ama... işte, bir Budist keşişin dediği gibi belki: Kırık olmak bir zulüm değildi, sadece şeylerin doğasıydı. En azından hâlâ yaşıyordu, değil mi? Değil mi? Ve insan yaşadığı sürece...

Abe'in gözleri açıldı.

ON DOKUZ

AHİRET; ABE'İN SON ŞANSI

Ölmemişti.

Bir şekilde hâlâ hayattaydı, hem de *tamamen*.

Aslına bakılırsa, kendini az da olsa daha güçlü hissediyordu. Hâlâ biraz titrekti, uyuşuk hissediyordu ve biraz başı dönüyordu ama oturmak, dinlenmek, nefes almak, hatta biraz meditasyon yapmak işe yaramıştı.

Yavaşça, sendeleyerek ayağa kalktı. Kalın, beceriksiz elleriyle cüzdanını çıkardı. O aptal neon renkli prezervatif hâlâ oradaydı. Video oyunlarındaki ışıldayan eşyalara benziyor, sarı bir ışıpta parlıyordu.

Isırılmış elinin parmaklarını oynattı. Şişip katılaşmışlardı ama başparmağıyla işaretparmağı hâlâ nispeten kullanılabilir durumdaydı. Diğer, kırık elindeki aynı iki parmak da öyle. İki yengeç kısıkcı gibi. Bu kadarı işi halletmeye yeterdi herhalde.

Prezervatifin paketini dişiyle yırtarak açıp ince kılıfı çıkardı. Lavabodan aşağı doğru sarkmasına yetecek kadar su doldurdu. Sonra içine biraz da sıvı sabun pompalayıp suyla doldurmaya devam etti.

Kısa sürede sabunlu suyla dolu balon şişmişti. Yüzüne isabet ettiği takdirde birini kör etmeye yeterdi.

Tuvalet fayansındaki o yalnız oynar plastik göz dikkatini çekti. O anda şunu fark etti: O adamın maskesini çıkarmasını sağlamalıydı. *Gerçek gözlerine nişan almalıydı.*

Peki bunu başarabilir miydi? Bu hâlde? Bu yaralı hâliyle?

Abe başını kapıya yasladı. Bu sefer gerçekten dua etti – *Baruch atah Adonai, Eloheinu melech ha'olam...*

İbranice bildiği tek kısım buydu. Geri kalanı İngilizce söyleyecekti ama Tanrı İngilizce de biliyordu, değil mi?

Lütfen, buradan çıkmama yardım et.

Lütfen, Adonai. Elime rehberlik et. Hayatta kalmama yardım et.

Lütfen. Henüz kırılmak istemiyorum.

Tuvalet kapısını açtı ve kilit bir tık sesiyle gevşedi. Bir anlığına, kasiyerin onu tekrar içeri kilitlemiş olabileceğinden endişelenmişti ama kapıda hiçbir direnç yoktu. Katil bu son hesaplaşmayı bekliyordu. Artık uzatmaya gerek kalmamıştı.

Ama yine de market boş görünüyordu.

Abe tuvaletten dışarı bir adım attı ve hareket arayarak etrafa bakındı. O güne dek seyrettiği ve hissettiği tüm aksiyon filmi kahramanlıklarını toparlamaya çalıştı.

Bu berbat, kasvetli sessizlikte, zemine serpiştirilmiş onlarca oynar plastik gözü adamakıllı görme fırsatı yakaladı. Gece boyunca düşmüş, dökülmüşlerdi. Bir partiden kalma simler gibi. Ya da fare pisliği gibi. Tavanı izliyorlardı. Son bir izleyici kitlesi. Hem meraklı hem kayıtsız. Kenarda duran tanıklar.

“Eğer bunu yapacaksak,” diye seslendi Abe, “hadi yapalım.”

“Tamam,” diye cevap geldi marketin öteki ucundan. Ses maskenin arkasından boğuk boğuk geliyordu. “Bir saniye bekle. Sana bir şeyin havalı olup olmadığını soracağım.”

Abe çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Sabun bombasını daha sıkı kavradı. O herifin gözlerinin açıkta olması gerekiyordu.

“Hey. Bu sefer maske takmamaya ne dersin?” dedi. “Sadece sen ve ben. Yüz yüze?”

Kasiyer kıkırdadı.

“Hadi ama ya,” dedi Abe yalvarırcasına. “Zaten gördüm seni. Yüzünü benden saklamana gerek yok artık. *Lütfen?*”

Uzun bir duraksama. Düşünüyor gibiydi.

“Yüzüm.”

“Hakkaniyetli olur, değil mi? Yaratıcıyı... takdir etmeme izin ver.”

“Hımm. O zamaaaaaan... buna ne dersin?”

Kasiyer saklandığı rafın arkasından doğruldu.

Maske takmıyordu.

İşin aslı, boynunun üstü *tamamen* yoktu.

Hiç yüzü yoktu.

Abe, gördüğü şeye –daha doğrusu *göremediği* şeye– öyle şaşırdı ki balon elinden kayıp yere düştü. Yere çarpıp patladı. İçindekiler fayansa yayıldı... boş yere, işe yaramadan.

Şlap.

YİRMİ

KIRIK; DÜELLO; KOREOGRAFI; NİHAYET BİR CEVAP

Abe ayaklarının dibindeki patlamış balona baktı. Bobbe bunu görse, Zaten olacağı buydu, derdi herhalde.

Gelgelelim bu sefer sesi çıkmıyordu. Bütün dünya sessizdi.

Abe başını kaldırdı. Uyuşmuştu.

“Orada her şey yolunda mı acaba?” diye sordu kasiyer. “Bir şey mi düşürdün?” Alaycı bir sempati taklidiyle boynunu yana eğdi.

Abe adamın yaptığı o hareketin onu niye bu kadar huzursuz ettiğini sonunda anladı. Kasiyer hâlâ maske takıyordu; baştan beri taktığı maskenin aynısını. Ama üzerindeki gözlerin hepsi nihayet soyulmuştu. Geriye kalan şeyse dümdüz bir yüzeydi; plastikle kromun karışımı, tamamen yansıtıcı bir ayna maske. Yüzeyi, marketi Abe’e geri yansıtıyordu ve ilk anda sanki orada hiç kafa yokmuş gibi görünmüştü.

Kasiyer, Abe’in ne yapmayı planladığına dair bir fikre sahip olamazdı ama bu görüntü yine de onun, aptal, sakar, zırcahil Abe’in elindeki son umudu düşürmesine yetmişti. Kendini mahvetmişti.

“Bir önemi yok,” dedi Abe kısık bir sesle.

“Yüzüm,” dedi kasiyer, “artık *her şeyin* ta kendisi. Senin yüzünün bile! Gördün mü? Havalı göründü mü?”

“Elbette. Harikaydı.”

“Süper. O zaman!” Kasiyer elindeki bıçağı kaldırdı. Dünyadaki en büyük bıçağı. Onu davetkâr bir tavırla havada şöyle bir salladı. “Hâlâ ‘bunu yapmak’ istiyor musun?”

Abe tekrar tuvalete dalmayı düşündü. Kapıyı kilitlemeyi. Yeni bir plan yapmayı. Belki plastik tuvalet fırçasını ya da aynadan kopmuş küçük cam parçalarından birini kullanmayı.

Ama sonra bu fikir karşısında başını iki yana salladı. Çok yorulmuştu. Artık kaçmak istemiyordu. En azından dışarı çıkmak istiyordu. Temiz havada bıçaklanmak.

Tuvalet kapısından bir adım uzaklaştı.

Kasiyer uluyarak güldü ve ona doğru büyük bir adım attı.

Abe’in elinde artık balon yoktu ama burada atacak başka şeyler vardı. En yakındaki raflardan bir nesne kapıp deli herife fırlattı. Sadece bir granola bariydi. Kasiyerin yüzüne çarptı ama zarar vermedi. Yine de hedefini tutturmuştu. Bu yüzden bir tane daha aldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Cipsler. Pop tartlar. Çikolata barları. Protein barları. Araya bir raf sokarak ne varsa fırlattı. Kendinden çıkan o uluyan kahkahanın ancak yarı yarıya farkındaydı; takipçisinin gölgeden bir kopyasıydı bu ses. Umutsuz, öfkeli bir ses.

Sakız. Naneli şeker paketleri. Fıstık şeklindeki marshmelov paketleri. Gerçek fıstık paketleri. Hepsi tam hedefe isabet ediyordu.

Derken kapı tam arkasındaydı. *Hemen oradaydı işte.*

Abe adama başka bir şey fırlatmak yerine kendini kapıya fırlattı. Ellerini kapı koluna geçirmeyi başardı...

...ama kapıyı açamadan kollar beline sarıldı ve onu geriye savurdu.

“Hayır!” diye çığlık attı Abe. Karşılığında yine o uluyan kahkahayı duydu.

Çok yaklaştı!

Sırtına saplanan bir bıçak da olabiliirdi, diye düşündü. Aynı bıçak ki şu an kasiyer tarafından yok öyle kolay kolay kaçmak anlamına gelen bir jestle havada sallanıyordu.

Bir düello o zaman.

Abe kapıya doğru sahte bir hamle yaptı ama kasiyer onu taklit etti. Sonra bıçak ileri fırladı ve Abe'i kolundan yaraladı.

Acıyla hırlayan Abe'in kolu kanamaya başladı.

Daha da kötüsü, artık o korkunç, krom maskede kendini görebilecek kadar yaklaştı. Ne kadar da küçük görünüyordu. Ne kadar çarpık. Ne kadar çaresiz.

"Hayır!" diye bağırdı tekrar, yalvarırcasına.

"Hayır!" diye taklit etti kasiyer. "Hayır! HayırayırayırHAYIR!"

Abe başka ne seçeneği olduğunu görmek için etrafa bakındı. Arka odaya kaçmak? Marketi dolaşıp tekrar ön kapıya yönelmek? Bunlar dışında pek seçeneği yoktu ama...

O düşüncelere dalmışken kasiyer ileri atıldı ve elindeki bıçağı Abe'in öteki koluna saplayıp derin bir yara daha açtıktan sonra hızla geri çekildi. Abe kendine geldi; artık çok sersemlemişti, dikkati fazla dağılmıştı.

Kasiyer, Abe'in bunu fark etmesini bekliyormuşçasına bir kez daha öne atıldı ama bu sefer Abe son anda geri sıçrayarak bıçağın darbesinden kurtulmayı başardı. Aynalı maskedeki yansıması küçülerek geri çekildi.

"İşte böyle," dedi kasiyer onaylar bir tavırla. Yeniden hamle yaptı ve Abe tekrar geriye doğru sıçradı.

Ve yine. Ve yine. İkisi de senkronize, neredeyse dans eder gibi hareket ediyordu. Ta ki Abe'in ayakları koreografiyi unuttana dek. Bir sonraki geri çekilişinde kendi ayağına takıldı ve daha ne olduğunu anlamadan sırtüstü yere çakıldı. Şimdi gözleri tavandaydı. Sırtı fayansa çarpmanın ağrısıyla zonkluyordu.

Kasiyer bir anda üzerine çöktü. Göğsüne oturup kollarını kilitledi.

“A aa!” diye güldü muzafferane, acıyarak. Abe altında kıvranıyordu. Sıkışmıştı.

Kasiyer ağırdı. *Fazla* ağırdı. Sanki bütün ağırlığını Abe’in göğsüne vermişti ama bu kadarcık cüssede biri nasıl *bu kadar müthiş* ağır olabilirdi ki?

“Neden?” dedi Abe nefes almaya çalışarak. “Neden yapıyorsun bunu?”

Kasiyer bir kahkaha daha patlattı. “Neden mi?! Bunu hâlâ çözemedin mi?”

“Hayır,” dedi Abe zar zor soluk alarak. “Neyi çözemedim? Lütfen?”

“Neler olduğunu bilmiyor musun? Benim kim olduğumu bilmiyor musun?”

“Hayır! Hiçbir şey bilmiyorum!”

Kasiyer başını Abe’e doğru eğdi. İnanılmaz bir esneklikle, neredeyse imkânsız bir şekilde ona yaklaştı.

“Dostum,” dedi kasiyer. Sakindi. Makuldü. “Bütün gece benim adım zikredip durdun ya.” Maskesinin içinden sevinçle soluyarak. “Sor bakalım.”

“Kimsin... sen?”

“Ben *Tanrı*’yım,” dedi kasiyer. Sesi bütün dünyayı doldurdu. Abe kendi dehşet içindeki yansımasına bakarken şunu anladı: Bu adam kesinlikle şaka yapmıyordu.

YİRMİ BİR

TANRI ABRAHAM'A KARŞI; KIZILDENİZ;
NILS LOFGREN; EŞLİK

Çok ağırdı. Katlanılamayacak kadar ağırdı.

“Ne?” diye sordu Abe sersemlemiş bir hâlde.

Kasiyer sağlam bir kahkaha attı. “*Sen benim eserimsin. Bütün burası benim eserim. Ama bazen öyyyyyle sıkılıyorum ki, delirmemek için aşağı iniyorum. Ziyarete geliyorum.*”

“Sen kafayı yemişsin.”

“Ha! Evet, belki.”

“Sen Tanrı değilsin, sen... sen...”

“*Her şeyim ben. Bak bana.*”

Maskeyi Abe’in burnuna bastırdı. Ve belki nefes almak bu kadar zor olduğu içindi, belki de hâlâ damarlarında dolaşan yılan zehrindendi ancak Abe kendi korkmuş, şaşkın gözlerinin içine baktı, yansıtıcı yüzeyin prizmatik girdabında bir şeyler görmeye başladı ve anladı. Evet. Evet, bu doğru olabilirdi. Karşısındaki gerçekten doğruyu söylüyor olabilirdi. Bu adam. Bu yabancı. Göğsünü ezen, bu ölmekte olan bir yıldız kadar yoğun kütle. Bu, *Tanrı*’ydı. *Bildiğin* Tanrı. Korkudan tir tir titreyen

sayısız neslin taptığı Tanrı. Ve daha da fazlasının, hâlâ *tapmadıklarını* iddia ederek yaşadığı.

Çölde çakan şimşegin Tanrısı. Mağara duvarlarına düşen yamuk gölgelerin Tanrısı. Gazap Tanrısı. Zulüm Tanrısı. Çürümenin Tanrısı. Özel isim ve büyük harf isteyen Tanrı. İlk buyruğu şefkat ya da empati değil de ŞUNUN ŞUNUN ÖNÜNE BAŞKA TANRI KOYMAYACAKSIN olan Tanrı. Hastalıklı şakaların Tanrısı. Kafasız doğan bebeklerin Tanrısı. İlk nefesiyle okyanusa doğru yarışmak zorunda kalan kaplumbağaların Tanrısı. Kadim toprak anlaşmazlıklarını soykırım futboluna çeviren Tanrı. Faniliğin kaçınılmazlığı kadar büyük kozmik şakanın Tanrısı. Patlamaya mahkûm güneşlerin Tanrısı. Acı bildiriminden vazgeçmeyen sinir uçlarının Tanrısı. Bağırsak kanserinden ölen babaların Tanrısı. Kırılmaktan bıkmayan kalplerin Tanrısı. Parlak geleceklerin ve iğne ucu hayal kırıklıklarıyla yavaşça sönüp giden umutların Tanrısı.

“İstediğimi yaparım ben,” diye haykırıyordu kasiyer – Tanrı. “Sen benim eserimsin! Ve ben seni içmek istiyorum!”

Abe, Tanrı’nın bıçağı o ölümlü, kırılğan göğsüne saplayacağı âna hazırlanan kendi yüzüne baktı. Kaburgalarını çatlatıp, ciğerlerini, kalbini patlatıp çenesine kadar sıcak kan fışkırtacaktı.

Ama Tanrı bunu yapmadı. Onun yerine çevresine göz gezdirdi. Yeni bir şey arıyordu. Eğlenceli bir şey. Yakındaki raflardan birine uzandı. “Vaaay!” dedi. Bir ışık yansıması Abe’in gözünün önünden geçti. Metal bir şey.

“Seni! İçmek! İstiyorum!” diye bağırdı Tanrı bir kez daha, elindeki metal nesneyi Abe’in yüzünde sallayarak. Abe’in gözlerinin ona odaklanması birkaç saniyesini aldı: Bu bir hediyelik şişe açacağıydı. Hani şu yuvarlak ağzı şişe kapağını çevreleyen, altında da kapağı fırlatmaya yarayan keskin bir diş bulunanlardan.

Tanrı kapak açacağını Abe’in yüzüne yerleştirdi ve işe koyuldu.

“Açıl hadi!” diye neşeyle bağırdı Tanrı. “Dik kafana!”

Abe önce metalin serinliğini, sonra da bir kazımayı, bir oyulmayı hissetti.

Keskin alt diş, Abe’in burnuna, septumuna, üstdudağma saplandı. Acı muazzamdı. Senfonikti. Çok katmanlıydı. Poliritmikti. Nefis denecek kadar karmaşıktı. Bu progresif bir acıydı.

Katman katman derinin lime lime edilişi. Soğuk, acı metal; sıcak, acı kan. Burnunun ucundaki şişkinliğe sıkı sıkı kenetlenen yuvarlak şişe açacağınm amansız kısıkaçı. Tanrı’nın metali derisinin üstünde, etrafında, içine doğru derinlik algısı berbat olan aşırı hevesli bir dişçiyi andıran bir özenle işlerkenki hummalı telaşı. Dişin, etin kazınışına dair o tirmalayıcı sesler.

Alt diş, Abe’in septumuna girişti, yukarı aşağı, ileri geri, sağa sola... ve sonunda, müthiş bir yırtılışla septum, üstdudağın yarığından ayrıldı. Abe’in burun altındaki et parçası geriye doğru kıvrıldı, bir sandalyeye sıkışmış gömlek gibi, yatağın ayak ucuna itilmiş battaniyeler gibi derinleşen bir deliği açığa çıkardı: Üstdudağında, dudak çukurunda bir üçüncü burun deliği kendini gösterdi ve orada şişe açacağı kazmaya hâlâ devam ediyordu.

Abe’in ağzı kanla doldu.

Burnum, diye geçirdi aklından, her zaman yoluma taş koyardı zaten.

Yüzümü soyacak.

Tanrı yüzümü soyacak ve ben kendi kızıl denizimde boğulacağım.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Denizi yaran Musa. Güreşip kazanan Yakup. Benim elimden gelen tek şey...

Beklenmedik bir görüntü parladı zihninde. Nils Lofgren, bir E-Street Band konserinde taklalar atarak solo gitar çalıyordu. Yıllar önce, Abe bu hareketleri bir videoda izlemiş, o günden beri sahnede benzerini yapmak için yanıp tutuşmuştu. Ne var

ki hiçbir zaman böyle büyük sahnelerde çalmamış, kablolarla takılma korkusunu da bir türlü aşamamıştı ancak şimdi böyle bir sorun yoktu.

...elimden gelen tek şey, onunla birlikte yuvarlanmak.

Tanrı bütün gücüyle üzerine eğilmişti. Ağırılığı, Abe'in kollarının ve göğsünün üzerinden biraz kalkmıştı. Abe ayaklarını, bacaklarını daha da yukarı çekti ve son bir kuvvet patlamasıyla kendini yukarı itti. Tanrı'yı da beraberinde alarak arkaya doğru takla attı ve ikisini de yere savurdu.

Abe sendeleyerek ayağa kalktı. Yüzünün önü, bakır tadında bir şelaleydi. Yutamadığı tüm kan çenesinden aşağı akıyordu. Burnunun altındaki gevşemiş etin yerine oturmaya çalıştığını belli belirsiz hissetti.

Öte yandan, önünde yere serilmiş yatan Tanrı'nın maskesi biraz kaymıştı. Yüzünde ne olduğuna dair kısa bir şaşkınlık ifadesi vardı... sonra ağzı yeniden kocaman, mutlu bir gülümsemeyle açıldı. Acele etmeden doğruldu. Aynalı maskesini tekrar yerine oturttu.

Abe'in hareketi onu sıkıştığı yerden kurtarmıştı ama kapıya olan konumları değişmemişti; Tanrı hâlâ Abe ile özgürlüğünün arasındaydı.

Abe kaçacak bir yol aradı. Seçeneklerinin değişmediğini fark etti. Peki. Varsın böceklerin arasında ölsündü.

Topallayarak, sakarca bir koşuyla tekrar tuvalete yöneldi. Islak nefesleri, Tanrı'nın takdir dolu kahkahasının ve kuruyan kana bastıkça çıkan şapırtının altında neredeyse duyulmuyordu.

Tanrı hemen arkasındaydı ve bıçağını savurarak aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Abe tuvaletin kapısına varmadan önce birkaç küçük kesik daha yedi.

Abe sabunlu su birikintisini ancak bedeninin kontrolü devralıp sıçrayınca fark etti. Sıçrayışı onu tuvalet duvarına yüzüstü çarptı ama avuçlarıyla kendini durdurdu. Arkasını döndüğünde

Tanrı'nın onun kadar şanslı olamadığını gördü: Kayıp havada savrulduktan sonra sırtüstü yere çakılmıştı.

Tanrı'nın başının yere çarpışındaki çat sesi Abe'in dişlerini sızlattı.

Tanrı inliyor ve ters dönmüş bir kaplumbağa gibi kıpırdayıyordu. Düşüş ne kadar can yakıcı görünse de onu uzun süre etkisiz bırakmayacaktı. Şimdiden dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalışıyordu.

Abe kapıya atılıp kaçacak kadar hızlı olamayacağını düşündü, bu yüzden klozete yöneldi ve ölü çingiraklı yılanın cesedini aşarak sifonun rezervuar kapağını kaldırdı.

Beklediğinden daha ağırdı. Yaralı elleriyle tutmakta zorlanıyordu. Ama yine de kapağı geri taşıyıp Tanrı'nın üstüne doğru kaldırdı.

Tanrı'nın ellerinden biri Abe'in ayak bileğini kavradı. Abe düşünmeye bile fırsat bulamadan içgüdüsel bir tepki verdi; kapağı Tanrı'nın kafasına indirmek yerine bacağını tutan kolun üzerine bıraktı. El ânında gevşedi ve Abe sendeleyerek geriye doğru çekildi, sonra da dengesini kaybedip kıcının üstüne, yeniden tuvaletin içine yuvarlandı.

Görünüşe bakılırsa Tanrı'nın bileğini kırmıştı. Hasar görmüş elin parmakları istemsizce seğiriyor, rahatsız edici yönlerle kıvrılıyordu. Tanrı acıyla hırlıyor, doğrulmaya çalışırken maskenin iç yüzeyine şiddetle çarpan tükürüklerin sesi duyuluyordu.

“Vaay,” diyordu Tanrı tekdüze bir tonla. “Vaay. Vaay vaaay. Vaay vaay vaay.”

Porselen kapak parçalanmıştı. Tanrı sağlam eliyle bu parçalardan birini aldı ve dizleri ile dirseklerinin üzerinde Abe'e doğru sürünmeye başladı. Parça keskin ve vahşiydi. Bir yırtıcının pençesini andırıyordu.

“Vaay. Vaaay vaay, vaaay. Vavavavavavavay,”

Abe maskeye yaklaşırken kendi çarpık öfkesini ve şaşkınlığını görebiliyordu. Yüzünün alt kısmı mahvolmuştu. Kan ve etten mürekkep bir sakalla sırlıskılamdı.

Tanrı dört ayağınm üstünde ilerliyordu. Av peşindeki bir hayvanı andırıyordu. Yerde tıkırdayan merhametsiz, porselen bir pençe. Bariz biçimde yaralıydı, sersemlemişti, nefesi düzensiz ve hırıltılıydı. Ama durmaya da hiç niyeti yoktu.

Abe böcek cesetlerinin üzerinden geri geri sürünerek tuvaletin en dibine kadar çekildi. Sert, soğuk duvar sırtına değdiğinde durdu.

Artık daha geri gidecek yer yoktu. Sadece yanlara kaçabilirdi.

Tanrı yaklaşıyordu. Yaklařtıķa yaklaşıyordu.

“Bekle,” dedi Abe, sesi fısıltıdan hlliceydi. Kazara boğulmak için ağzındaki kanı tükürmesi gerekiyordu. “Bekle, lütfen.”

Tanrı’nın mırıldandığı *vaylar*, şimdi *bekleye* dönmüştü: “Bekle, bekle, bekle, bekle. Beklebeklebeklebekle...”

Abe kşedeydi artık. Kaacak hiçbir yer kalmamıştı.

“Sadece bir saniye,” diye hırıltıyla konuştu. “Sana bir şey söylemem gerek. Çok nemli.”

Yansıyan çaresiz ifadesiyle göz göze geldi.

“Neymiş o, ufaklık?” diye sordu Tanrı.

Abe yutkundtu. Büyük bir çabayla. Ağzından ne çıkacağını bilmiyordu. Sadece, saldırganını oyalaması gerektiğini biliyordu.

“Seni seviyorum,” dedi pat diye.

Kasiyerin başı yana eğildi. “Ne?”

“Seni *seviyorum*,” dedi Abe. Kendi yüzünün yansımasına bakarak. “Yaptığın her şey için, bana verdiğin her şey için minnettarım. Müzik için, günbatımı için, kahkaha için, seks için, şey, şey, şey Icee’ler, kuru etler ve tatmin edici işemeler için teşekkür ederim. Hayat için teşekkür ederim! Bu kadar çok hayat için teşekkür ederim! Seni seviyorum!”

Tanrı bunları dinledi. Topuklarının üstünde geriye oturdu.

“Sen... s-? Hayır, sevmiyorsun.”

“Bütün kalbimle. Bütün aklımla. Bütün gücümle. Ben seni kesinlikle müthiş *seviyorum*.” Elinden gelen bütün içtenliği kattı o sözcüklere.

Tanrı'nın omuzları seğirdi. Sonra gülmeye başladı. Kocaman, göbekten gelen kahkahalarla hem de. Yansıtmalı maskeyi genç/yaşlı yüzünden yukarı doğru itti ve ortaya, sevinçten süzülen gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklar çıkıverdi. Bir şey söylemeye çalıştıkça, her seferinde yeni bir kahkaha tufanı sarsıyordu bedenini.

“Bu!.. Bu şimdiye kadarki en aptal!..”

Abe bir tepki alacağını tahmin etmişti ama bu kadarı onun için bile şaşırtıcıydı.

Önemi yoktu. Fırsatını yakalamıştı. Düşündüğünden daha büyük bir hızla, elinin erişebileceği tek şeye uzandı: Ölü çingiraklının gövdesinin orta kısmına. Yılanı klozet kapağının altından çekip çıkardı ve öne doğru savurdu.

Tanrı'nın yüzünü ıskaladı. Ama daha iyi bir yere isabet etti.

Yılanın kafası, Tanrı'nın boğazına doğrudan çarptı. Ve her ne kadar imkânsız görünse ve her türlü ihtimali altüst etse de, yılanın ölüm sonrası ısırma refleksi gerçek çıktı.

Dişleri, evrenin Yaratıcısı'nın boynuna saplandı.

Şah damarına, en can alıcı yerine. O mânâsızca isimlendirilmiş ademelmasının hemen yanına.

Tanrı'nın gözleri komik denecek kadar büyük bir şaşkınlıkla açıldı.

Keza Abe'inkiler de.

Bugün bir mucize vuku buluyor, diye düşündü ve yılanı bıraktı.

Tanrı sendeleyerek geriledi; hem gülmeye, hem haykırmaya hem de boynuna dolanmış yılanı çıkarmaya, üstüne üstlük bir de ayağa kalkmaya çalışıyordu. Nihayet ölü yılanı boynundan sıyırmayı başardı ama bu sefer de sabun birikintisinde yine

kaydı ve geriye doğru savrularak en yakındaki atıştırma standına çarptı; kelimenin tam anlamıyla, gülünç bir gösteriye dönüştü bu düşüş.

Yere düşerken atıştırma standlarının ince askılarından biri Tanrı'nın gözüne saplandı. Derinlemesine. Kanı jöle kıvamına gelmiş kızılçık sosuna dönüşürken Tanrı nöbet geçirmeye başladı. Her yere abur cuburlar saçılıyordu. Boğuk sesler çıkarıyordu. Titriyordu. Etrafa köpükler saçılıyordu. Sarsılıyordu. Bağırsakları boşaldı. Pantolonu sidikten karardı.

Can yakıcı bir sahneydi.

Abe buna şahit olurken herhangi bir zevk duymadı.

Orada, tuvaletin duvarına yaslanmış vaziyette oturmakla yetindi. Serin fayansın sağlamlığına, huzuruna bıraktı kendini. Sessizliği dinledi. Ve sonunda gelen o sessizliğin keyfini çıkardı.

Epey uzun zaman öylece oturdu.

Sonunda dış dünya mavi ve kırmızı ışıklarla aydınlandı. Bu sefer gerçek miydi acaba? Sanıyordu ki öyleydi. Ama ne fark ederdi ki? O hâlâ duvarın tadını çıkarıyordu, o sakinliği, o sadeliği. Bir duvarda zarafet vardı. Sadece bir tavanı taşımak ne büyük bir nimetti. Ne büyük bir yaratım.

Gözlerini o kasiyerin, o yüzü hâlâ çocuk olan adamın suratından ayırmadı. En nihayetinde Tanrı falan değildi, değil mi? Sadece sıradan, mahvolmuş bir insandı. Ve tüm bunlar, sadece izole bir benzin istasyonu marketinde gecenin bir yarısı yaşanmış talihsiz bir karşılaşmaydı, değil mi?

Abe o genç, masum surata bakmayı sürdürdü. Bir gözü ölümle birlikte yarı kapalıydı, diğersineyse metal bir çubuk saplanmıştı ve içindeki sıvı akıyordu. O gözlerin içinde hangi yıldızlar patlamıştı? Hangi evrenler yok olmuştu?

Abe'i ilk bulan polis okkalı bir çıglık attı. Sadece Abe cehen-
nemden fırlamış gibi göründüğü için değil, aynı zamanda üzeri
neredeysse tamamen böceklerle kaplı olduğu için.

Bir sürü böcek inmişti üstüne. Havalandırma deliğinden.
Tavanın kırık panelinden. Başka bir kutunun kargosuydu bu.
Örümcekler. Kırkayaklar. Aşağıda neler döndüğünü anlamak
üzere acele etmeden geziniyorlardı.

Abe onlara hiç aldırış etmiyordu.

Hatta bu nazik misafirlik için kendini kutsanmış hissediyordu.

SONRA

İNSAN SURETİNDE BİR TANRI
İNSAN SURETİNDE BİR TANRI

Karavanı olay yerinin hemen köşesinde bulmuşlardı. Yol kenarına park edilmişti. Kasiyer kılığındaki adam (ki elbette gerçekten kasiyer falan değildi, sadece ölü çalışanlardan birinin kıyafetlerini giymiş biriydi) aracı oraya sürmüş olmalıydı, muhtemelen Abe'le oynadığı akıl oyunlarına katkı olsun diye. Belki de karavanı bir ters köşenin açığa çıkacağı büyük bir an için saklıyordu. Belki Abe yola daha hızlı çıkmış olsaydı –Jenna aramasaydı mesela– katil tam o an karavanı işaret edecek, sonra da kucağına yılanı fırlatacaktı. Kimbilir. İşler olduğu gibi yaşanmıştı işte.

Karavanı emniyetten satın alabilmesi neredeyse bir buçuk yıl süren bürokratik bir boğuşma gerektirmişti.

Bu karavanı neden satm almak isteyebileceğine dair polisin şaşkınlık yaşadığını hayal ediyordu. Ya da belki de şaşkınlık falan yaşamamışlardı. Bunu umursadıkları yoktu. İkiletmeden parasını almışlardı sonuçta.

Kaldı ki adli ekipler içini en ince ayrıntısına kadar temizlemişti. İçeride bulunacak hiçbir ipucu yoktu. Artık sıradan bir karavandı bu.

Zaten ipucu peşinde değildi. Daha fazlasını öğrenmek gibi bir niyeti yoktu. O karavanı sadece... istiyordu.

Yaptığı ilk şey plakasını değiştirmek olmuştu. Rasgele harfler ve sayılar. Mesaj içermeyen, sıradan bir dizi. Kalbinin içinde bir yerde sıkışmış gibi duran şey, o plaka değiştirildiğinde azıcık gevşemişti.

Ama yine de sürücü koltuğunun soğuk fayans gibi hissettirmesi komikti.

Ve sırtında *hep* bir soğuk fayans duygusu taşıyordu.

Bazen görüş açısı da hafifçe fayans duvarlarla çerçevelenmiş gibi geliyordu.

Sanki dünyaya bir tuvalet kapısından bakıyordu.

xxx

Jenna ve Ty hâlâ birliktelerdi –*gerçekten* de birbirlerine yaklaşıyorlardı– ve Abe üçü birlikteyken oluşan dinamiği sevmeye başlamıştı.

Onlardan uzak durmasının sebebi kıskançlık değildi. Daha tuhaf bir şeydi. Anlatması zor bir neden.

Artık onları her zaman tanıyamıyordu.

Her şey güzel giderken birden, *Bu insanlar kim?* diye düşünüyordu.

Ben kimim onların yanında?

Burada ne yapıyoruz?

Neye dönüşüyoruz?

Neye dönüştük?

Sonra da şu düşünce belirliyordu:

Hepimiz kırılacağımız ânı bekliyoruz, değil mi?

Bu sadece bir mola yeri.

Yine de onların mutlu olmasına seviniyordu. Mutluluğun var olmasına seviniyordu. Her ne kadar sadece şimdilik olsa bile.

Ama çoğu zaman, yalnız kaldığında daha rahat ediyordu. Nerede olursa olsun, sırtını bir soğuk fayansa dayadığında.

Darwin's Foetus'un ne kadar daha devam edeceğini bilmiyordu. Ty grubun daha çok sahne almasını istiyordu, hem Abe'in iyileşme sürecine katkı olsun diye hem de grup şimdiye dek hiç bu kadar iyi çalmadığı için.

Çıktıkları birkaç konser gerçekten harikaydı. Abe'in bas gitarı kusursuzdu. Bir notayı kaçırırsa dahi, o nota bile büyüleyici duyuluyordu. Ve sesi... sesi gelişmişti. O çılgınlık, boğuk haykırımlar sesine bir derinlik ve zenginlik katmıştı. Şarkı sözlerine yüklediği duygu, seyircileri ağlatacak kadar güçlüydü.

Abe, büyükbabasını hiç tanımamıştı –Bobbe Meydl'in kocası, Abe doğmadan çok önce ölmüştü– ama annesi onun bir hazzan¹⁴ olduğunu söylerdi. Dünyanın en güzel sesine sahipti, derdi. Bütün acısını, kederini sesine katarmış.

Şarkıların ortasında Abe her şeyi unutabiliyordu. Ama bunun karşılığında ödediği bedelden emin değildi. Her şeyin o doludizgin geri dönüşü... her seferinde aynı zehirli yaratık tarafından ısırılmak gibiydi; öldürmüyordu belki ama kanını bir kez daha baştan pıhtılaştırıyordu.

xxx

Zihnini boşaltmanın en etkili yolunu karavanıyla dolaşmakta bulmuştu. Direksiyonun başındayken, önündeki yoldan başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Ve elbette, sırtmda hissi serin fayans hissi sayesinde.

Bazen öylesine, amaçsızca sürüyordu.

Bazen de uzun bir yolculuğa çıkıp Bobbe'yi ziyarete gidiyordu.

14 Yahudi ibadetlerinde dua ve ilahileri makamla okuyan, cemaatin dini ritüellerine önderlik eden geleneksel dua lideri. –çn

Artık bir bakımevindeydi. Aradan geçen iki yıla rağmen hayata tutunmaya devam ediyordu. Üstelik minicik de olsa bazı gelişmeler vardı. Oynayan bir parmak ucu. Kırpılan bir göz.

Doktorlarından birinin şöyle dediğini duymuştu: *Açıkçası, sanırım ölemeyecek kadar inatçı.*

Abe, *Tanrı'ya şükür*, diye geçiriyordu içinden. *Baruch Hashem.*

Łdor, v'dor, diye düşünüyordu. Nesilden nesle. Kapıdan kapıya.

Tikkun olam, diye düşünüyordu. Dünyayı onarmak.

Ziyaret ettiğinde hiç konuşmuyordu. Elini tutmuyordu. Bobbe'ye karşı o tarz bir duygusallık hissetmiyordu. Sadece yanında oturuyordu. Belki bu bir gün değişirdi zira konuşacak çok şeyleri varmış gibi hissediyordu. Son zamanlarda aklından geçen tuhaf düşünce ve fantezileri anlayabilecek biri varsa, o kişinin Bobbe olabileceğinden şüpheleniyordu.

Şimdilik sadece mekânı paylaşmak yeterli geliyordu.

Ama hastanedeki tuvalette bulunduğu vakitlerde, duvarlar hep çok dar geliyordu ona.

Bu iyi bir şey miydi, kötü müydü, hâlâ emin değildi.

xxx

Benzin istasyonundaki o geceden birçok fiziksel iz taşıyordu. Elbette en büyük hasar, şişe açacağıyla uğradığı tahribattı. Ama birkaç dikiş ve biraz zamanla, geriye sadece burun üstünden dudak çizgisine inen birkaç ince yara izi kalmıştı.

Bir bakıma, yarık bir dudağın ameliyat sonrasındaki hâli gibi görünüyordu.

Kendini aynada uzun uzun seyrediyordu. Aslında gayet hoş görünüyordu. Ağırbaşlı. Gizemli.

Ama içine tuhaf düşünceler sokuyordu bu görüntü.

Artık Yarık Dudaklı Adam benim.

Sık sık kendi kendine şunu soruyordu... Bir gün ben de büyükanneimin korkulu rüyası gibi biri olabilir miyim? Böyle bir kötülük –böyle bir *n3fr3t*– benim içimde de var mı?

Acaba o adam *da* kendisini Tanrı sanmış mıydı? Böyle bir zalimlik için Tanrı olmak şart mıydı?

Kendi kanlar içindeki, deforme olmuş yüzünü hatırlıyordu. Maskenin içinden yansıyan o hâli.

Ben Tanrı olsaydım nasıl olurum?

Nasıl bir evren yarattırdım?

Abe çoğu zaman direksiyonun başına şafak sökmeden önce oturuyordu. Güneşin doğuşunu karavandan izlemeyi seviyordu. Ardından arka yollar boşken, o yumuşak, solgun ışığın içinde yavaş yavaş ilerlemek, zamanını kendine ait hissetmek hoşuna gidiyordu.

Bu sürüşlerde pek çok koşucuya denk geliyordu.

Erken kalkmış hevesli insanlar, günün ilk saatlerini verimli kılmak isteyenler.

Büyülenmiş gibi izliyordu onları. Kocaman karavanın direksiyonun arkasından bakıyordu onlara.

Bazen içi öyle bir öfke doluyordu ki nefes alamaz gibi oluyordu. Onların ne *kolay* hayatları vardı. Hayatın ne olabileceğinden zerre haberleri yoktu.

Zihninde canlandırdığı sahneler, gerçekmiş gibi gelecek kadar canlı olmaya başlamıştı. Gerçekten bunları *yapıp yapmadığını* merak ettirecek kadar gerçekçisinden.

Üzerlerinden şöyle bir geçmek.

O şaşkın çığlıkları, kemiklerin tavuk budunu andıran çatırdayışını duymak. Lastiklerin bedenler üstünde sekip titremesini hissetmek...

Çat.

Şlap.

Bunu denesem mi diye düşünüyordu. Sadece bir kere.

Direksiyonu azıcık kırmak, gaza biraz daha yüklenmek çok kolay olurdu.

Karavanın bedenlerin üstünden kayarak geçeceğini, omurgaları asfalta gömeceğini hayal edebiliyordu.

Amortisörlerin nasıl tepki vereceğini biliyordu. Direksiyonun arkasında, o fayans duvarlı koltukta nasıl zıplayacağını, sarsılacağını hayal edebiliyordu.

Belki bunu yeterince yaparsa, nihayet bulunduğu yerden çıkabilirdi.

Belki nihayet tuvaletten kurtulurdu.

Bazı sabahlar polis fark edene kadar dört beş kişiyi ezebileceğini düşünüyordu.

Bu mu, acaba, diye soruyordu kendine, kırılmak denen şeyin hissi? Yoksa kırılmanın süreci mi bu?

Ya da bu kırılmayı reddetmenin ta kendisi mi?

Yoksa her an, kendi yaratımını mı taşıyor içinde? Kendi tanrısını, adı konamayacak kadar kutsal bir şeyi?

Bilmiyordu.

Ama direksiyonu hep yolda, hep düz tutuyordu.

Olabildiğince sarsılmaz vaziyette.

TEŞEKKÜRLER

Alan'a teşekkürler, gerçek bir Shortwave dâhisi. Harika işler çıkarıyorsun ve bu kitabın çıkmasına adadığın özverinle beni onurlandırıyorsun. (Ama lütfen biraz dinlen artık, olur mu?)

Uzun metinlerimin güzel ve sevilen yuvası Tor Nightfire'a bana bu yan macerayı mümkün kıldığı için teşekkürler.

Nancy LaFever ve Erin Foster'a teşekkürler.

Temsilcim Alece teşekkürler.

Eşim Kelley'ye teşekkürler.

Table of Discontents'e teşekkürler.

Bu novellanın duyurulmasıyla birlikte heyecanlanan ve belki de onu yayımlamaya karar vererek deli olmadığımızı bana hissettiren herkese teşekkürler. Yarı emekli bir bağımsız tiyatrocu olarak, bağımsız sahneye hep büyük bir sevgiyle bağlı kalacağım –çünkü gerçekten en çılgın işler orada olur– ve bu sahneyi destekleyen herkese içtenlikle minnettarım. (Tabii geleneksel yayınevlerini desteklediğiniz için de teşekkürler; bir sonraki uzun metnimi ön sipariş verebilirsiniz, reklam reklam reklam.)

En çok da *sana* teşekkürler, sevgili okur. Bu hikâyenin ilk taslağının neredeyse tamamını *Mary* ile *Dehşet Apartmanı* arasında yazdım ve eğer bu iki eserin hayranıysan, bu öyküde

ikisinin de küçük yankılarını duymanı umuyorum. Yazmak bazen bir lavabonun tıkanıklığını açmak gibidir; çoğu zaman her şey boşalıp gittiğinde bile, geride az biraz tortu kalır. Madem bu kadar romantik bir noktaya geldik...

Mola Yeri tamamen kurgusal bir öykü, tek bir ayrıntı dışında: O uğursuz plakalı karavan gerçekten vardı. Yıllar, çok yıllar önce onunla bir kez karşılaştım ve bu karşılaşmanın kısa sürmesini şans sayıyorum. Umarım bir daha asla karşıma çıkmaz. Umarım senin de karşına çıkmaz.

Hazır dileklerden söz açılmışken...

Sınır Tanımayan Doktorlar, World Central Kitchen ya da insani krizler sırasında hayatları korumaya adanmış başka herhangi bir kuruluşa bağış yapmayı düşünmeni umuyorum. Bu öykü, kısmen tarihsel travmaların bıraktığı duygusal izlerle ilgili ve bu satırların yazıldığı an itibarıyla, masum insanların üzerine hâlâ çok ama çok güncel travmalar yağıyor. Bu konuda burada daha uzun konuşmak (önceki taslaklarda denediğim gibi) kitabın son sayfalarını elinden almak gibi olacağından pek de adil olmaz ama burası Teşekkürler bölümü *olduğuna* göre, en azından bu durumu anmak istedim.

Son olarak, ki çok da alakasız sayılmaz, eğer bu kitabı yayımlandığı zaman diliminde okuyorsan, 2024 ABD Başkanlık Seçimi'ne sadece birkaç hafta kalmış demektir. Lütfen önemsemediğin konular hakkında bilgi edin, gönüllü ol, birkaç kartpostal gönder, birkaç kapı çal ve her şeyden önemlisi, lütfen, lütfen ama *lütfen* oyunu kullan. Direksiyonda kimin olduğu sahiden önemli; umutsuzluk veya kendini geri çekmek, sadece en karanlık güçlerin oraya oturmasına yardım eder.

Bir sonrakinde görüşünceye dek,

NAT CASSIDY

New York, Mayıs 2024